

(Tiểu thuyết phiêu lưu trinh thám gián điệp kỳ tình)
của
HUỲNH DUNG

Công Tác Á Rập

Chương Hai

L112 Với Cuộc Hôn Nhân Lạ Lùng Trên Sa Mạc

Nơi văn phòng của Trụ Cơ Vàng thủ lãnh của cơ quan CPQ của Việt Nam ở Washington có một người đàn ông trẻ, gương mặt thật anh tuấn, hình vóc cao nhẽ, đang ngồi trên chiếc ghế bành đọc báo, tờ « Washington post ». Thỉnh thoảng chàng đứng lên đi tới đi lui như nóng ruột chờ đợi chủ nhân, chính là thủ lãnh CPQ. Vì ông ta vắng mặt hơi lâu, cô thư ký riêng của ông ta là Tuyết Vân phải thay Chef chăm sóc khách. Lúc cô mang vào phòng chiều đãi khách cà phê nóng, lúc trái cây... Lần này cô đem vào một mâm đủ các thứ mua từ MacDonald mang về. Cô nói với khách giọng ái ngại ngượng ngùng:

- Em thay Chef xin lỗi anh phải chờ đợi quá lâu như vậy! Ông già ấy có cái tật đi đâu cũng cà kê. Bữa nay ông đã có hẹn với anh mà không nhớ giờ trở về... Thật là tệ! Giờ này đã tới giờ ăn trưa rồi. Chắc là anh đói bụng lắm? Anh tạm thời ăn Hamburger nhé?

Khách cười nhẹ, giọng hoà nhã:

- Cám ơn cô! Tôi cũng đã bắt đầu quen ăn Hamburger của Mỹ rồi. Còn việc chờ đợi vị Thủ Lãnh CPQ, cô chớ ái ngại. Chắc cô cũng biết, bắt đầu từ phút này Chef của cô cũng gần như là Chef của tôi mà. Nhân viên phải chờ đợi Chef quá giờ hẹn cũng là việc thường tình.

Cô gái lấy Hamburger trao cho khách vừa cười khúc khích, nói:

- Nếu anh trở thành người một nhà với tụi em, anh sẽ khổn đốn vì ông già cho coi. Lần này ông để anh chờ đợi đến bụng đói meo cũng là cố ý đó. Em nghe Chef nói anh theo học khóa huấn luyện điệp viên tình báo từ một năm rồi. Nay anh đã học xong chương trình và bắt đầu thi hành công tác. Tuy là lần đầu gặp anh, nhưng em nghe Chef nói về anh thường lắm. À này, em có thể gọi tên anh không?

- Sao lại không? Tên tôi là Trần Văn Trường.

- Em biết. Khi nãy lúc anh gõ cửa đi vào đây đã có xưng tên họ.

- Phải! Tôi quên mất chớ!

Tuyết Vân chúm chím cười:

- Thật ra em nghe biết tên họ anh từ trước, dù chưa từng gặp mặt. Nhưng vừa thấy anh em đã đoán ngay là anh, ngay khi anh chưa nói tên họ.

- Cô quả thật là tài! Nhưng do đâu cô đoán được là tôi tên Văn Trường?

- Ông già... Ở không! Chef nói nhiều về anh. Em cũng có xem hồ sơ của anh từ Mật Khu chuyển đến. Năm trước khi anh qua Washington, Chef đón anh ở phi trường đưa đến trụ sở CIA để học khóa huấn luyện ngành tình báo, lúc trở về ông cứ mãi xuýt xoa chất lưỡi, bảo rằng: «Tôi chưa từng gặp đàn ông nào tuấn tú như chàng ấy... Hèn chi Thủ Lãnh Mật Khu muốn ghép «họ» thành một đôi cũng phải!» . Em hỏi ông: «họ» mà Chef nói là ai vậy? Ông cười hề hề nói: «họ» là người hùng của chiến khu mà tôi vừa đi đón ở phi trường. Em hỏi: Còn người kia là ai? Ông không trả lời, nhưng em cũng đoán được là ai.

Văn Trường vờ như không nghe câu chót của Tuyết Vân, cười nhỏ hỏi:

- Tôi mà cũng được liệt vào người hùng sao? Và được Chef cô ưu ái vì lý do gì?

- Có những việc mà Chef không chịu kể cho em biết, nhưng em đoán biết việc anh từ Mật Khu ra ngoài sinh hoạt với CPQ là do ý đồ của Chef và «Thủ lãnh Mật Khu» thương lượng với nhau.

Văn Trường lắc đầu, cười nhỏ:

- Hai vị Thủ Lãnh đó chắc không có ý đồ gì đâu! Vì công cuộc phục quốc họ muốn tôi ra ngoài hoạt động, thế thôi!

Tuyết Vân mím môi:

- Em không tin là họ chỉ muốn anh ra ngoài hoạt động thôi đâu! Chắc là còn có lý do khác có dính líu với một người...

- Ai?

- Chị LyLy, tức LL12. Chắc anh phải biết mà?

Rồi không đợi Vân Trường trả lời, Tuyết Vân nhìn chàng kèm với nụ cười hóm hỉnh:

- Chef muốn giấu em. Nhưng em nghi ngờ ông đang muốn làm mai «ai» cho... «ai» đó.

Giọng nói và thái độ của Tuyết Vân, khiến Vân Trường không nhịn cười được, bật tiếng cười lớn:

- Cô muốn nói ai là ai chứ? Hèn chi tôi nghe Thủ Lãnh CPQ nói: Tôi có cô thư ký quá quắc lắm. Khi mà cô bắt đầu nói chữ « ai », tức là chất vấn tôi điều nọ việc kia, tôi phải bỏ văn phòng chạy trốn.

Tuyết Vân xụ mặt như có Trụ Cờ Vàng nơi đó:

- Ông già ấy xấu lắm, nói lên sau lưng người ta!

Rồi nàng phân bua với Vân Trường:

- Chỉ có tôi mới chịu nổi ông! Chớ các chị khác đâu ai thềm ngồi ở chỗ này?

Thấy Tuyết Vân có vẻ giận hờn Trụ Cờ Vàng, Vân Trường cười nhỏ:

- Tôi chỉ đùa với cô thôi! Chớ thủ lãnh CPQ nào kể chuyện riêng tư gì về các cô cho tôi nghe đâu? Ấy là những chuyện vui do cô LyLy kể lại cho những người ở Mật Khu nghe về sự thân thiết giữa các cô CPQ và Chef các cô, nhất là đối với cô, nữ nhân viên bên cạnh ông.

Tuyết Vân nghe Vân Trường nói không phải Chef nói «xấu» mình, nên vui vẻ ngay, cười bảo:

- À, thì ra không phải Chef nói, mà chị LyLy nói về em! Cho anh biết, em tuy ngồi cạnh bên Chef, nhưng Chef quý chị LyLy nhất trọng bọn tụi em. Điều buồn cười là mỗi khi muốn giao công tác cho chị ấy, thay vì ông nhỏ nhẹ yêu cầu, lại dùng phương pháp « mở rọ cho cá sa vào bẫy của mình » .

Thấy Vân Trường nhíu mày không hiểu ý mình nói, Tuyết Vân cười khì, tiếp:

- Để em nói rõ hơn cho anh hiểu, Chef em hay «gài bẫy để LyLy lọt vào». Nói ví dụ lần này muốn giao cho chị ấy nhiệm vụ gì đó ở ẢRập, ông làm bộ nói: «Trên đời không có gì thú vị bằng cưỡi lạc đà ngoao du trên sa mạc. Chắc là tôi phải tìm dịp qua các xứ ẢRập đi chơi sa mạc một lần cho biết». Chị LyLy nghe Chef nói thế cũng nổi hứng nói theo: «Em cũng mơ ước một lần đi du ngoạn trên biển cát». Thế là Chef liền bảo: «Nếu cô thích đi chơi sa mạc như vậy tôi sẽ cho cô đi chơi bên ấy vài tuần để thỏa mộng đời». Thế là chị ấy bị Chef gửi qua ẢRập Emirates lần này. Mà không phải lần này thôi đâu! Mấy chuyến đi trước ông cũng làm cái kiểu đó, khiến chị LyLy tức càn hong, nhưng rốt cuộc rồi cũng bị ông bắt bí để phải đi công tác ở cái chỗ mà Chef bảo đi.

Hình như Vân Trường không để tâm nghe câu sau cùng của Tuyết Vân. Chàng nghe tin LyLy đã đi ẢRập một mình thì lấy làm lo, hỏi Tuyết Vân với giọng khẩn trương:

- Thì ra cô LyLy không còn ở Thụy Sĩ, mà đã đi công tác ở ẢRập rồi sao?

- Phải! Chị ấy đã đi ẢRập mấy hôm rồi. Nhưng hình như có điều gì không ổn, nên bữa nay Chef mới tới gặp Giám Đốc của CIA. Chắc là có rắc rối nên ông mới ở lâu...

Thình lình có một người từ ngoài đi vào, cùng lúc tiếng cười vang ầm ầm như tiếng vỡ đê:

- Vắng mặt chủ nói xấu chủ đó à?

Tuyết Vân thấy người đó mừng hí hửng, nói:

- Ai nói xấu Chef gì đâu chớ!

Vân Trường cũng vội vã đứng lên, cúi đầu chào:

- Kính chào ông Giám Đốc CPQ.

Người ấy nghe Vân Trường nói mấy lời chào, liền bật cười. Tiếng cười quá lớn, tưởng chừng như các cửa kính đều rung rinh! Tuyết Vân nhăn mặt bịt lỗ tai. Ông ta không thèm nhìn nữ nhân viên mình, vừa cười vừa nói:

- Sao dùng sáo ngữ quá vậy? Lần trước ta đã có nói với cháu rồi, cứ gọi ta là chú xưng cháu, nghe được hơn.

- Cũng vì... vì cháu nghĩ ở đây là văn phòng, phải xưng gọi chức vị mới đúng qui luật hành chánh.

- Không sao đâu! Cháu hãy xem mọi người ở đây thân thiết giống như ở Mật Khu vậy. Không cần qui luật gì cả!

- Dạ! Cháu xin vâng lời chú.

- Cháu chờ ta chắc lâu lắm hả?

Tuyết Vân chu miệng xen vào:

- Chờ cả nửa ngày, Chef nghĩ có lâu không?

Rồi nàng làm bằm nhỏ nhỏ, nhưng đủ lớn cho Trụ Cờ Vàng nghe:

- Bất người ta chờ hụt hơi còn làm bộ hỏi.

Trụ Cờ Vàng giả lờ không nghe câu nói của Tuyết Vân, nói bằng quơ:

- Có « ai » đó thường than là công việc làm không kịp. Vậy mà còn cà kê chỗ nọ chỗ kia, không chịu đi. Có đáng tức cười không hề?

Tuyết Vân biết Chef muốn đuổi mình đi, nên nói quanh co, cô nguyệt Trụ Cờ Vàng với đuôi mắt thật dài, rồi ngoe ngoảy bước ra ngoài. Chờ nữ nhân viên mình đi khuất rồi Trụ cờ Vàng mới kéo Vân Trường tới cùng ngồi chung với mình trên ghế dài, thân thiết nói:

- Lần trước ta đón cháu từ Bangkok qua Washington đưa thẳng tới trụ sở CIA, nên chúng ta chưa có dịp trò chuyện hỏi thăm điều gì. Nhưng « Người anh cả » ở Mật Khu có nói cho ta biết nhiều về cháu, nên lòng vốn có sẵn cảm tình. Hơn nữa lúc xưa ta với chú của cháu, tướng Lê Thanh tư lệnh vùng 4, rất thân tình. Cái chết hào hùng không hàng giặc của anh ấy làm rung động tim ta. Thật vậy! Đã nhiều năm qua rồi mà tâm trạng ta cho đến nay mỗi khi nhớ tới người bạn ấy trong lòng vừa thương tiếc, vừa mệnh mang hào khí.

Vân Trường ngồi lặng im, sắc mặt có chút bi thương khi nghe Trụ Cờ Vàng nhắc về chú ruột của mình. Trụ Cờ Vàng nói tiếp, sau tiếng thở dài:

- Ta nghĩ, cháu còn trẻ cuộc đời còn dài, hãy quên những kỷ niệm đau thương của quá khứ, sống đời còn lại cho lý tưởng của mình. Cháu nghĩ sao?

- Cháu cũng nghĩ như vậy, nên mới quyết định rời Mật Khu qua Washington theo học khóa huấn luyện ngành tình báo gián điệp theo lời khuyên của chú và « Thủ Lãnh mật Khu ».

- Tốt lắm! Nếu nghề nghiệp này là cháu đã chọn, là lý tưởng của cháu, thì ta và « Người anh Cả » rất vui. À, ta vừa gặp Giám Đốc CIA, ông ta cho biết: « Trong những người theo học khóa huấn luyện ngành tình báo năm nay, cháu là một nhân viên xuất sắc của họ ». Dĩ nhiên ta không thể nào xin họ cho cháu phục vụ riêng cho CPQ. Vì một người có khả năng như cháu cần có đất dụng võ, tức là cần phải có chiến trường rộng lớn để thi triển tài năng. Tuy nhiên, dù cháu là nhân viên chính thức của CIA, nhưng vẫn có những liên hệ mật thiết với CPQ. Giống như LL12, tuy cô ấy là nhân viên của ta ở đây, nhưng thỉnh thoảng vẫn hoạt động cho CIA.

- Dạ, cháu biết điều đó.

- Lần này CIA gửi cháu qua Arabe Emirate, ta biết trước chương trình đó, nên đã gửi LL12 qua đó để hỗ trợ tinh thần cho cháu và cũng để cả hai có dịp ... tìm hiểu nhau hơn. Vân Trường có hơi đỏ mặt khi nghe Trụ cờ Vàng nói mấy lời chót với nhiều ngụ ý. Khi này Tuyết Vân đã nói nổi nghi ngờ việc hai Thủ lãnh muốn chàng ra thế giới bên ngoài là họ cố ý cho chàng và LyLy hoạt động chung. Dường như họ đã biết mối tình đằm thắm giữa chàng với nàng?

Và cũng có thể chuyến đi ẢRập lần này thủ lãnh CPQ dàn xếp với Giám Đốc CIA để giao cho cả hai cùng một công tác. Chàng hỏi:

- Cháu nghe cô Tuyết Vân nói, cô LyLy đã đi Arabe Emirables mấy hôm rồi? Chắc là chú có việc khẩn cấp giao cho cô ấy?

Trụ cờ Vàng trả lời với giọng thật tự nhiên:

- Chẳng có việc gì khẩn cấp cả! Ta cố ý cho cô nàng đi sớm là để đón tiếp một người...

Nghe giọng nói tự nhiên của ông ta, Vân Trường nghĩ rằng công tác của LyLy là phải tiếp xúc một nhân vật quan trọng nào đó. Chàng muốn hỏi: « người ấy là ai? », nhưng không dám hỏi. Trụ Cờ Vàng chột nhìn chàng với ánh mắt thân thiết, rồi đứng lên đi tới hộc tủ bàn giấy của mình lấy ra một phong bì dán kín đưa cho Vân Trường, nói:

- Ta có cái cảm nang này căn dặn cô ấy việc phải làm. Qua bên ấy, khi xong việc của CIA, cháu tìm LL12 ở khách sạn Paradise ở Al-Ain, trao cái phong thư cảm nang này cho cô ta.

- Dạ, cháu sẽ y lời chú dặn.

- Ngày mai cháu phải rời Washington rồi phải không?

Vân Trường gật đầu:

- Phải! Cháu có chuyến bay sớm. Cháu xin phép từ giã chú, vì còn phải soạn ít hành lý cho cuộc hành trình.

- Được! Cháu về đi.

Vân Trường cúi đầu chào đi ra cửa. Thịnh linh Trụ cờ Vàng gọi giật lại, nói giọng ngập ngừng:

- Có việc này...chú không biết có nên nói với cháu không?
- Thừa chú, có việc gì khiến chú ngần ngại không muốn nói?
- Thật ra khi nãy gặp Giám Đốc CIA, chú đã nêu điều lo lắng của mình, nhưng ông ấy trả lời: « Không có việc gì đâu! Xứ đó an ninh tuyệt đối ». Cho nên tự nãy giờ chú không muốn nói cháu nghe, sợ tạo những lo âu vô ích cho cháu.

Vân Trường cười nhỏ:

- Nếu Giám Đốc CIA đã nói «không có điều đáng lo , vậy chú còn ái ngại gì mà không nói «cái điều không đáng lo» ấy cho cháu biết?

Trụ Cờ Vàng ngần ngừ một lúc mới nói:

- Thôi được! Để chú nói! Ấy là đã nhiều ngày nay cả ta và Tuyết Vân đều không nhận được tin tức gì của LyLy! Thối thường nếu cô ấy không gửi điện tín thì điện thoại về báo cáo những gì xảy ra trong ngày. Nhưng mấy ngày qua bỗng nhiên «biệt vô âm tích». Ta có điện thoại qua khách sạn hỏi tin tức cô ấy, nhưng khách sạn không trả lời. Bảo rằng vì vấn đề an ninh cho khách, họ không thể nói. Nhưng ta linh tính có điều gì xảy ra mà họ cố tình giấu giếm. Cho nên xong công tác, cháu lập tức tới khách sạn Paradise xem cô ấy những ngày qua đi đâu và làm gì?
- Dạ, cháu sẽ làm theo lời chú. Cháu xin phép về.

Vân Trường từ giã với bước chân khẩn trương. Trụ Cờ Vàng thì vẫn còn nỗi lo âu nặng trĩu trong lòng. Ông bỗng cảm thấy khó chịu, ngã người lên chiếc ghế bành, lớn tiếng gọi nữ nhân viên của mình:

- Có ai ở ngoài không? Mau vô đây chút coi.

Tuyết Vân bước vô văn phòng Chef với sắc mặt còn hờn giận, cần nhân:

- Bộ ở bên ngoài còn hai ba người sao mà Chef gọi «có ai»? Khi nãy đuổi «ai» ra ngoài, bây giờ sao gọi «ai» vô?

Trụ cờ Vàng nói giọng nhừa nhựa:

- Ấy là tại tôi buồn quá, gọi « ai » đó vô nói chuyện cho vui.

Tuyết Vân nghe Chef muốn trò chuyện với mình, mừng quýnh hỏi:

- Chef nói thật đó chứ? Muốn nói chuyện với kẻ này cho đỡ buồn à? Vui quá ta! Vậy Chef nói đi! Lý do gì bảo LyLy đi Ả Rập?

- ...
- Có phải Chef muốn cho hai người họ gặp nhau bên đó không?
- ...
- Chắc là Chef muốn làm mai để được ăn đầu heo chứ gì?
- ...
- Trả lời đi chứ! Bộ không nghe người ta hỏi à?
- ...

Hỏi mấy lần không nghe trả lời, Tuyết Vân đưa mắt lờm Chef, thấy Trụ Cờ Vàng mắt nhắm như ngủ. Cô bực tức kè miệng vào tai ông, lớn giọng nói:

- Ngủ rồi à? Vậy gọi người ta vô làm chi? Giả bộ không nghe à?

Nàng nói câu chót thì dùng dằng quay lưng đi, cùng lúc ấy có tiếng ngáy pho pho...

Không hiểu là Trụ Cờ Vàng giả bộ ngủ, hay ông ta đã ngủ thật? Chỉ có điều tiếng ngáy « thật hay giả » của ông nghe âm ồ như tiếng hồ rỗng!

**

Chiếc phi của hãng Hàng Không United Airlines từ Washington đáp xuống phi trường Dubai, thủ đô của Arabe Emirates vào lúc 2 giờ trưa. Hành khách chuyến bay không đông lắm, vì mùa này không là mùa cho khách du lịch. Hơn nữa mấy năm sau này du khách Mỹ không mấy người đi chơi các nước Ả Rập. Cũng bởi các xứ này thường xảy ra những cuộc bạo động của nhóm khủng bố chống Mỹ. Cho nên hành khách từ Mỹ đến đây hầu như vì công vụ, hoặc giao tiếp thương mại mà thôi. Và trên chuyến bay hôm nay có một người Mỹ rất đặc biệt. Một người đàn ông trẻ, tuổi khoảng trên dưới 30, vóc người cao đẹp, gương mặt thật tuấn tú. Chàng ta mang thông hành Mỹ, với cái tên rất Mỹ, nhưng không thuộc giống da trắng, mà gốc người Châu Á. Kiểm soát viên ở phi trường không lưu ý lắm về một người Á mang thông hành Mỹ, vì Mỹ là một xứ có nhiều giống dân khác nhau. Nhưng một người Á đến một nước Ả Rập thì có chút khác thường, nên kiểm soát viên không thông

qua ngay. Hắn ta lật tới lật lui xem kỹ từng trang trên thông hành... Hình như hắn nghi ngờ chi đó khi đọc tên họ người ấy? Vì vậy hắn muốn tìm hiểu lai lịch người ấy qua máy điện tử. Hắn đánh chi chít những giòng chữ ẢRập một thoáng, có lẽ đã biết được điều gì, liền mời vị khách đặc biệt kia đi theo hắn vào văn phòng bên cạnh cửa kiểm soát. Ở đó có một người đàn ông ẢRập, mặc quân phục màu đen, tuổi khoảng 25-28, đang ngồi trên ghế đọc mớ tài liệu mà hắn đang cầm trong tay.

Kiểm soát viên phi trường mở cửa mời khách vào trong, liền nói ngay:

- Mời ông vào. Vị quan này đang chờ ông. Người kia vừa thấy khách liền đứng lên bắt tay chào với nụ cười, vừa nói:

- Kính chào ông. Xin tự giới thiệu, tên tôi là Fadli có nhiệm vụ tiếp đón và hỗ trợ cho ông trong công tác của chuyến đi này.

Vị khách cũng mỉm cười hòa nhã:

- Tôi cũng xin giới thiệu, tên tôi là...

Không để khách nói dứt câu, vị quan có tên Fadli cười:

- Tôi biết tên họ và nghề nghiệp của ông mà.

Khách gục gật đầu, cười nhỏ:

- Phải rồi! Tất nhiên ông phải biết về tôi! Vừa bước vào phi trường đã được ông đón tiếp. Xin cảm ơn.

- Đây là bổn phận của tôi mà. Ông đừng khách sáo.

Rồi vị quan ẢRập cười cười nói tiếp:

- Chủ nhân tôi nhận được thư của Cao Ủy Tị Nạn ở Genève báo, sẽ có một người Mỹ từ Washington qua đây tiếp xúc với chúng tôi trong công tác tìm kiếm nạn nhân « boat people ». Tôi không ngờ người Mỹ đó là ông, là người Á Châu! Thú thật tôi chưa từng gặp một đàn ông Châu Á nào cao đẹp tuấn tú như ông vậy.

Hành khách đặc biệt trong chuyến bay này không ai khác hơn là Vân Trường, tức VT01! Chàng vừa chính thức nhận công tác của CIA, hoạt động cho « Cao Ủy Tị Nạn » do Liên Hiệp Quốc thành lập, trong chương trình giải cứu những nạn nhân VN bị hải tặc vùng ngoài khơi Thái Bình Dương hoành hành từ khi người VN bỏ nước trốn Cộng Sản ra đi. Chàng từng sống ở Mật Khu và nhiều lần ra vào thăm viếng các trại tị nạn Á Châu, cho nên CIA mới giao chàng nhiệm vụ giải cứu các nạn nhân bị cướp bắt bán cho các nhà chứa ở những nước có liên hệ việc buôn bán nô lệ, mà ẢRập Emirates là một trong các nước đó. Chàng rời Washington với cõi lòng hoang mang, vì nghe tin Lyly « biệt vô âm tích ». Hôm qua trước mặt Thủ Lãnh CPQ chàng không nói gì, nhưng trong lòng khẩn trương lo lắng cho người yêu, hy vọng tới xứ này sớm giải quyết việc công, để thời giờ đi tìm nàng.

Cũng may, chàng tới phi trường không gặp khó khăn, lại được viên chức ẢRập tiếp đón cởi mở. Chàng phấn khởi trong lòng nên cười nhỏ, nói đùa:

- Cảm ơn ông đã quá khen! Nếu tôi là phụ nữ chắc phải đỏ mặt vì những lời khen tặng của ông đó.

Rồi chàng nghiêm chỉnh nói tiếp:

- Theo báo cáo của Cao Ủy Tị Nạn thì có cả ngàn phụ nữ « Boat people » Việt Nam bị hải tặc Thái Lan bán qua đây.

Quý quốc có chút manh mối nào về vụ này không?

- Có! Đây là mớ tài liệu mà văn phòng chủ nhân tôi đã ghi chép sau cuộc điều tra, chắc chắn sẽ giúp đỡ ông trong việc tìm kiếm nạn nhân. Chắc còn nhiều nạn nhân khác nữa! Dù sao chủ nhân tôi sẵn sàng hợp tác với chính phủ Mỹ và Cao Ủy Tị Nạn, hỗ trợ ông trong công tác ở đây. Vị quan tên Fadli vừa nói, vừa trao mớ tài liệu cho chàng và hướng dẫn chàng đi theo ông ta đến bãi đậu xe của phi trường. Ông ta nói:

- Tôi đưa ông về khách sạn Hilton ở Trung tâm thành phố. Tôi đã được lệnh chủ nhân dành sẵn phòng và sắp đặt người phục vụ tại chỗ cho ông.

- Cảm ơn ông và chủ nhân ông.

- Không có chi.

Đang đi, Vân Trường vụt đứng khựng lại, hỏi:

- Xin lỗi, tôi có thể biết ông giữ chức vụ gì để tôi xưng gọi cho dễ? Và chủ nhân của ông là ai, chức vụ gì?

- Trong quân đội tôi mang cấp bậc Trung Úy. Nhưng tôi là quan viên hầu cận của Thế tử Hassan. Chính Thế tử là chủ nhân tôi, là người đại diện cho chính phủ trong mọi vấn đề liên quan đến Liên Hiệp Quốc.

- À thì ra do vị Thế tử nắm giữ chương trình này. Xin hỏi Trung Úy, tôi có thể xin gặp Thế tử Hassan chứ?

Trung Úy Fadli lắc đầu:

- Tôi nghĩ, lúc này nếu ông muốn diện kiến ông ta chắc hơi khó. Thật ra Thế tử là người rất cởi mở và sáng khoái. Chỉ có điều...hiện ông ta bị ... bệnh.

Vân Trường nhíu mày hỏi:

- Không phải là bệnh gì nặng lắm chứ?

Viên Trung Úy thờ ra:

- Nặng cũng có thể cho là nặng, mà nhẹ cũng có thể cho là nhẹ. Một chứng bệnh không ngủ, không ăn, tâm trí ngớ ngẩn, thần sắc bơ phờ, cả ngày đầu đầu không muốn nói chuyện với ai.

Vân Trường nghe qua cũng lấy làm lạ. Tự nhủ: «*Một người bị bệnh với triệu chứng như vậy thì chắc là bệnh tương tự rồi? Nhưng ông ta là một vị Thế tử đã lập gia đình chứ đâu phải là trai mới lớn, lẽ nào mắc phải bệnh thất tình tuyệt vọng hay sao?*». Nhưng chàng không dám nói ra ý nghĩ của mình, hỏi thêm:

- Như vậy theo Trung Úy, đến bao giờ tôi mới có thể xin diện kiến ông ta?

- Tôi không thể cho ông biết trước. Tùy theo trạng thái tinh thần của Thế tử. Có thể ngày mai, mà cũng có thể vài tuần nữa.

Vân Trường nghe nói trong lòng có chút chán nản. Chàng cần gặp Thế tử để giải quyết cho xong vấn đề của Ủy Ban Tị Nạn giao phó, hầu có thời gian đi tìm LyLy. Sự bất tin nhiều ngày của LyLy với CPQ chắc là nghiêm trọng lắm. Có thể có điều không ổn xảy ra cho nàng. Chàng không thể chờ ngày diện kiến vị Thế Tử kia.

Chàng hỏi Trung Úy Fadli với giọng khẩn trương:

- Thế tử bị bệnh, chắc phải có người thay thế Thế tử để điều hành công việc phải không?

- Đúng vậy! Tộc Trưởng Shawki chính là phụ tá của Thế Tử. Ông ấy là người có quyền giải quyết mọi vấn đề thay cho Thế Tử.

- Vậy Trung Úy có thể dàn xếp cho tôi gặp Tộc Trưởng phụ tá chứ?

Trung Úy Fadli lại lắc đầu thờ ra:

- Tiếc rằng hơn tuần nay ông ấy vắng mặt ở Thủ Đô, vì đang xông xáo bên ngoài tìm một người... Một cô gái mà Thế Tử vừa mới gặp một lần đã si mê điên đảo. Rồi bỗng nhiên cô ta mất tích, khiến cho Thế tử ngày đêm tương tư lo lắng thành bệnh. Tộc Trưởng cũng vì Thế tử mà mang một toán quân đi bốn ba khắp nơi để tìm tung tích cô gái kia... Hiện bên cạnh Thế tử chỉ còn có tôi. Nhưng tôi chỉ là hầu cận bảo vệ an ninh cho Thế tử. Hiện tại tôi có bổn phận tiếp đón ông trong thời gian lưu lại đây như: «sắp đặt chỗ ăn ở, di chuyển và tiếp xúc với ban cảnh sát... Còn việc quan trọng khác chắc ông phải chờ gặp Thế Tử hoặc Tộc Trưởng».

Sự thật Vân Trường cần gặp mặt Thế tử Hassan để hợp thức hoá công tác của chàng trên xứ này. Nhưng với tình hình Trung Úy Fadli vừa kể, chàng không cần chờ gặp ông ta nữa. Tự nhủ: «*Bắt đầu ngày mai ta sẽ bắt đầu vào việc điều tra tung tích những nạn nhân VN bị cướp Thái bán qua đây, qua «cục cảnh sát». Đồng thời cũng điện thoại hỏi khách sạn Paradise ở Al-Ain về tin tức LyLy. Nếu khách sạn từ chối không nói về sự vắng mặt của nàng ở khách sạn, ta sẽ đích thân tới đó tìm hiểu.*» Đã có quyết định trong lòng, chàng lặng lẽ theo chân Trung Úy Fadli đến chỗ xe đậu xe.

Người tài xế đứng chờ sẵn trước chiếc xe Mercedes màu trắng. Vừa thấy Trung Úy Fadli trở lại, hần vội vàng mở cửa cho hai người lên xe. Trung Úy Fadli ra lệnh:

- Chạy đến khách sạn Hilton ở trung tâm.

Tài xế liền rồ máy xe vọt nhanh, tiến về trung tâm thành phố. Trung Úy Fadli thấy chàng ngồi lặng im, liền xoay câu chuyện về những chuyến đi của ông ta mỗi khi tháp tùng Thế Tử Hassan đi qua Mỹ. Ông ta nói:

- Nước Mỹ là một cường quốc giàu có, nhưng lại có quá nhiều người nghèo. Quả là một vấn đề!

Vân Trường tuy mới qua Mỹ sống một năm, nhưng chàng vốn là người trí thức, hiểu rộng biết nhiều. Chàng nắm vững tình hình chính trị và kinh tế nước Mỹ, cũng như các nước Âu Châu, nên bàn luận với viên Trung Úy Ả Rập không khó khăn lắm. Chàng nói:

- Nước Mỹ ví như ông chủ một gia đình giàu có và quyền lực. Nhưng ông ta có rất nhiều vợ không cùng chủng tộc. Cho nên với đám con khác giống, tính tình và tư tưởng khác biệt, tài năng trí tuệ cũng chênh lệch, khó mà chăm sóc cho tất cả các con được đầy đủ như nhau. Huống chi tài sản dù kếch sù mà phải chia ra đám con quá đông, thì mỗi con không còn được nhiều. Đây cũng là định luật tự nhiên! Hãy bàn về quốc gia của ông. Một xứ có nhiều tài nguyên thiên nhiên như các mỏ dầu... mà dân chúng không quá đông. Cho nên mọi người dân đều được hưởng phần lợi nhuận của quốc gia. Ai nấy có cuộc sống đầy đủ. Dân tộc ông quả có nhiều may mắn!

Chàng mỉm cười nói tiếp:

- Trên thế giới cũng có nhiều nước không phải là cường quốc, chỉ là một nước nhỏ, cũng không có tài nguyên thiên nhiên, ví như: Hoà Lan, Thụy Sĩ, Thụy Điển v.v... Dân họ có được cuộc sống sung túc, không ai nghèo. Bởi vì một gia đình tuy không có nhiều tài sản mà ít con, thì các con đều được chăm sóc tỉ mỉ và chia lợi lộc nhiều hơn. Ví dụ, một người cha có lợi nhuận 1000 Dh chia 2 người con, thì mỗi đứa có 500 D. Người cha khác có lợi nhuận gấp đôi, tức 2000Dh mà phải chia cho 10 đứa con thì mỗi đứa chỉ được 200 Dh. Tóm lại, làm chủ một gia đình quá đông con không phải là chuyện dễ. Cai trị một quốc gia quá lớn, bá chủ hoàn cầu, càng khó hơn! Bởi vì một người hay một chính phủ, làm sao có thể chu toàn mọi mặt cho một quốc gia dân số đông đảo? Tôi nghĩ, không riêng nước Mỹ, mà các quốc gia lớn, dù cường mạnh, vẫn phải gặp những vấn đề nan giải.

Trung Úy Fadli nghe chàng lý luận chí lý khôn ngoan, ông ta gục gật đầu tỏ ý khâm phục.

Xe dừng trước khách sạn Hilton của Thủ Đô Dubai, Trung Úy Fadli đi nhanh vào quầy tiếp khách nói vài lời với viên quản lý khách sạn, rồi bắt tay từ giã Vân Trường. Nhưng ông ta không quên hứa hẹn:

- Tôi sẽ điện thoại báo tin ông lúc nào có thể gặp Thế tử Hassan hay Tộc Trưởng Shawki. Tạm thời nếu ông cần tôi điều chi, hãy nhắn tin với ông Musta, phó quản lý khách sạn Hilton. Tôi sẽ lập tức liên lạc với ông.

- Cám ơn Trung Úy. Tôi chờ tin ông.

- Chào ông.

Chàng không phải làm thủ tục gì ở quầy tiếp khách của khách sạn Hilton, vì Trung Úy Fadli đã dàn xếp từ trước mọi thứ. Người bồi xách vali hành lý hướng dẫn chàng về phòng.

Vân Trường tặng hần tiền lì xì hần từ chối, nói:

- Tôi đã nhận được tiền lì xì từ quan Trung Úy rồi.

Hần rút lui sau khi khép cửa lại. Vân Trường nói một mình: *«Mọi việc chủ nhân sắp đặt quá chu toàn. Chỉ tiếc rằng ta không thể sớm gặp vị Thế Tử kia để xem con người ông ta thế nào? Tuổi tác bao nhiêu? Quả thật ông ta đã bị cú sét ái tình mà sinh bệnh tương tự sau một lần gặp mặt cô gái nào đó như Trung Úy Fadli đã kể? Thật là một vương tử đa tình! Người «đa tiền» mà «đa tình» cũng là việc bình thường thôi!»* Rồi chàng cười một mình, nhủ thầm: *«Người Á Rập tính tình cởi mở, dễ thân thiết mà cũng dễ nổi giận phản kháng. Trung Úy Fadli vừa mới gặp ta đã bỏ bỏ kể chuyện riêng của chủ nhân mình. Thật tức cười!»*

Chàng vào phòng tắm lau rửa sơ sài, rồi lên giường nhắm mắt lại tìm giấc ngủ. Sau cuộc hành trình dài mệt mỏi, chàng cần có đủ sinh lực để bắt tay vào việc ngày mai...

Chàng vào phòng tắm lau rửa sơ sài, rồi lên giường nhắm mắt lại tìm giấc ngủ. Sau cuộc hành trình dài mệt mỏi, chàng cần có đủ sinh lực để bắt tay vào việc ngày mai...

**

Hôm sau Vân Trường giật mình thức dậy bởi tiếng chuông điện thoại trong phòng reo inh ỏi. Chàng xem giờ thấy là đã 9 giờ sáng. Giờ ấy ở Wasghinton là 12 giờ đêm. Hèn chi chàng mới ngủ say như vậy!

Chàng cầm điện thoại vừa đặt bên tai, đã nghe tiếng cười và giọng nói của Trung Úy Fadli ở đầu giây bên kia:

- Chào ông, tôi không phá giấc ngủ của ông chứ?

- Không đâu!

- Báo cho ông tin mừng. Thế Tử Hassan đồng ý gặp ông. Thế tử mời ông đến văn phòng ông ấy vào 10 giờ sáng nay. Tôi sẽ đến đón ông ở phòng tiếp khách của khách sạn Hilton khoảng 9 giờ 45.

- Tốt quá! Cám ơn Trung Úy đã dàn xếp cho tôi cuộc gặp gỡ nhanh chóng như vậy.

Trung Úy Fadli cười nhỏ:

- Ông chớ cám ơn tôi! Tôi chẳng có khả năng đó đâu! Sở dĩ Thế tử đồng ý gặp ông là vì sáng nay ông ta nhận được tin vui. Tộc Trưởng đã tìm được người con gái ấy và đang trên đường về.

- Thật vậy sao? Xem ra sức khoẻ của Thế Tử sẽ nhanh chóng phục hồi.

- Phải! Chắc chắn là như vậy! Ông nhớ giờ hẹn nhé? Hẹn gặp lại ông.

- Vâng! Tôi sẽ chờ Trung Úy ở phòng tiếp khách. Chào Trung Úy.

Sau phút điện đàm ngắn ngủi với Trung Úy Fadli, Vân Trường cảm thấy vui vui vì được gặp Thế Tử Hassan sớm hơn dự liệu. Chàng nghĩ, chàng có may mắn là vì ông hoàng đa tình kia tìm được người con gái ông si mê. Chàng thắc mắc, tự hỏi: *“Cô gái ấy là người thế nào? Là gái Á Rập hay gái Âu Mỹ? Một điều chắc chắn, cô ta phải là một “tuyệt thế giai nhân” mới khiến một ông hoàng giàu có tí phú kia điên đảo sau một lần gặp mặt! Thật là một chuyện tình thú vị!”*

**

Đúng giờ hẹn Trung Úy Fadli đến khách sạn đón chàng với xe hơi và tài xế. Văn phòng của Thế Tử có lẽ cách không xa khách sạn của chàng. Nhưng đây là xứ dầu hỏa, nên dù khoảng đường ba bước người ta cũng dùng xe! Xe chỉ rồ máy chạy một thoáng là đến bãi đậu của một tòa cao ốc mới xây theo kiến trúc tân kỳ. Văn phòng ở tầng lầu 12 nên phải lấy thang máy. Lúc tới nơi, Trung Úy Fadli gõ cửa, rồi nhường chỗ cho chàng bước vào. Ông ta không vào, nói:

- Mời ông vào. Thế tử chờ ông bên trong.

Chàng bước vào một văn phòng vừa rộng lớn vừa sang trọng. Qua lớp cửa kính còn thấy cái nhìn (vue) thành phố và biển cả, thật đẹp! Ngoài bàn viết và các kệ tủ sách còn có bộ salon để tiếp khách. Trong phòng có một người đàn ông còn trẻ, mặc Âu phục sang trọng, đang nói chuyện trong điện thoại. Văn Trường biết ngay là Thế Tử Hassan.

Thấy chàng bước vào, ông ta đưa tay ra dấu mời chàng ngồi nơi ghế salon và tiếp tục điện đàm.

Chàng gật đầu chào, nhưng không gấp ngồi xuống ghế, thăm kín quan sát vị Thế tử giàu có trước mắt...

Chàng đoán ông ta vào tuổi dưới 40, gương mặt của người Trung Đông, mặt thanh, mắt đẹp, mũi cao... Chỉ có điều thần sắc mệt mỏi. Đúng là một người vừa trải qua cơn bệnh, sinh lực chưa kịp phục hồi!

Biết chàng chờ đợi nên cuộc điện đàm của ông ta chấm dứt thật nhanh và vừa khi chuông máy điện thoại xuống, Thế tử Hassan liền bước tới bắt tay Văn Trường, kèm với nụ cười khã ái:

- Xin lỗi, bắt ông phải chờ!

Văn Trường vội nói:

- Cám ơn Thế Tử đã dành thì giờ quý báu cho tôi.

- Không có chi. Đây là chức trách của tôi mà. Mấy năm qua bọn con buôn nô lệ hoành hành khắp nơi. Cảnh sát quốc tế và cảnh sát Liên Bang ARập nước tôi đã liên hợp tìm bắt bọn gian thương, nhưng đến nay vẫn chưa giải cứu được hết các nạn nhân. Ông đại diện cho Cao Ủy Tị Nạn đến đây phụ tiếp chúng tôi giải quyết việc này, thật tốt lắm!

Đứng nói một hơi dường như đã mệt, nên Thế tử Hassan ngồi xuống và mời Văn Trường cùng ngồi xuống. Ông nói tiếp:

- Chờ Tộc trưởng Shawki phụ tá của tôi về tới Dubai, ông ấy sẽ liên lạc với ông. Chúng tôi sẵn sàng hỗ trợ và giúp đỡ ông trong công tác mà Ủy Ban Tị Nạn giao phó.

- Vâng! Rất cám ơn Thế tử.

- Tôi được biết ông là nhân viên của CIA. Tôi chắc ông có nhiều kinh nghiệm để theo dõi và truy tầm bọn bắt cóc người. Tôi thật điên đầu vì bọn này. Hy vọng có ông giúp, nước tôi có thể giải quyết vấn đề khó chịu này với Liên Hiệp Quốc.

Thấy Thế Tử nói chuyện với mình với tinh thần mệt mỏi, chàng không muốn làm phiền ông ta lâu hơn, nên đứng lên cung kính nói:

- Tôi xin phép giã từ. Rất hân hạnh được diện kiến Thế Tử. Xin cảm tạ Thế Tử.

Thế tử Hassan gật đầu như chấp nhận tiếng cám ơn của chàng. Ông bắt tay từ giã chàng vẫn với nụ cười thật khã ái. Lúc chàng sắp bước đi, ông ta bỗng hỏi:

- Tôi biết ông là người sống ở Mỹ, mang quốc tịch Mỹ. Nhưng nếu không ngại, ông có thể cho tôi biết ông là gốc dân nước nào không?

Văn Trường thấy ông ta tuy ở địa vị giàu có vương tước, nhưng ăn nói hoà nhã, không kiêu ngạo... Thật là một nhân vật đáng kính! Trong lòng sinh mỗi cảm tình, chàng không muốn giấu lai lịch, chân thật nói:

- Tôi gốc là người Việt Nam. Một dân tộc bị mất nước trong tay bọn côn đồ.

Thế Tử Hassan gật đầu:

- Phải rồi! Tôi cũng đoán ông là người Việt Nam mới phụ trách việc mà Ủy Ban Tị Nạn giao phó. Chỉ có điều tôi chưa từng gặp người Việt Nam nào có hình hài cao đẹp như ông, nên có chút thắc mắc.

Văn Trường nghe Thế Tử Hassan khen, không biết nói sao, chỉ mỉm cười rồi cúi đầu chào ông ta lần nữa.

Trung Úy Fadli chờ ngoài hành lang, thấy Thế Tử mở cửa cho chàng đi ra, liền đi vào văn phòng. Có lẽ để nghe chỉ thị của chủ nhân. Khi Văn Trường vừa bấm nút cầu thang máy, thì Trung Úy Fadli từ văn phòng Thế Tử quày quả chạy ra, nói:

- Chờ tôi với! Thế Tử bảo tôi đưa ông đến cục cảnh sát.

Trung Úy Fadli đưa Vân Trường đến Cục Cảnh sát đô thành, giới thiệu chàng với cảnh sát Trường rồi từ giả chàng, nói:

- Tài xế và xe Thế tử giao cho ông được toàn quyền xử dụng trong thời gian ở xứ tôi. Tộc Trường Shawki sẽ về đến Dubai và có mặt ở văn phòng ngày mai. Ông ấy sẽ liên lạc với ông. Còn tôi phải trở về vai trò hầu cận của Thế Tử. Bất cứ lúc nào ông cũng có thể liên lạc với văn phòng của Thế Tử qua Tộc Trường.
- Cám ơn! Chào Trung Úy.

Trung Úy Fadli rời cục cảnh sát. Cảnh sát Trường liền mời Vân Trường vào văn phòng ông ta để nghe báo cáo về những hoạt động của cảnh sát từ một năm qua trong việc truy bắt bọn buôn gái mãi dâm.

Nghe những lời tường thuật của ông ta, Vân Trường nhận thấy nếu chàng theo phương pháp tìm người của cảnh sát xứ này thì khó thể có kết quả nhanh chóng, nên chàng đề nghị với Cảnh sát Trường:

- Xin để tôi đi một mình dò dẫm trước. Khi có manh mối và tìm ra chỗ giam giữ nạn nhân, tôi sẽ bí mật thông báo cảnh sát các ông tới nơi bắt trọn ổ bọn bắt cóc người».

Cảnh sát Trường gục gật đầu cho là diệu kế, hân hoan nói:

- Hay lắm! Ông với thân phận người ngoại quốc đi chu du xứ tôi, ghé vào những hắc điểm... chắc bọn gian thương và bọn Tú Bà không đề phòng.
- Tôi cũng hy vọng là vậy!

Cảnh sát Trường giao cho chàng các địa chỉ phường xóm đáng nghi ngờ và số điện thoại những cục cảnh sát rải rác trong thành phố và toàn quốc.

Ngày hôm sau Vân Trường bắt tay vào việc. Chàng giả làm khách du lịch người Nhật, ngày đêm la cà ở các quán Bar và những hộp đêm tìm kiếm gái làng chơi. Chàng xài tiền phung phí và chi tiền rất hậu, nên chỉ mấy hôm đã nổi tiếng là anh chàng Nhật Bản hào phóng. Chàng được bọn «ma cô» hướng dẫn tới các động mãi dâm bí mật ngay trung tâm thành phố, mà cảnh sát không hề biết. Đi tới đâu chàng cũng tuyên bố: «*Tôi là người Nhật nên rất thích gái Á Châu hầu hạ.*». Nhờ đó, chỉ trong vòng một tuần, Vân Trường đã tìm ra hơn ba mươi cô gái Việt Nam bị nhốt trong các nhà chứa bí mật ở vùng Thủ Đức và ngoại ô Dubai. Có vài chỗ mà Cục cảnh sát Dubai đã từng đến khám xét, nhưng không truy ra tông tích các nạn nhân! Chỉ vì lúc trước mỗi lần cảnh sát đi tới đâu thì đem theo binh lính rầm rộ, bọn Tú Bà biết trước nên đem giấu các nàng ở một địa điểm kín đáo. Còn lần này sau khi nhận được tin của Vân Trường, cảnh sát bắt chợt đến nơi, bọn chúng trở tay không kịp nên bị bắt trọn ổ!

Kết quả mỹ mãn, theo chương trình chàng sẽ đi đến thủ đô thứ hai của xứ này là Abu Dhabi để tiếp tục tìm nạn nhân. Nhưng vì nóng lòng sớm gặp Lyly, nên thay vì đi Abu Dhabi, Vân Trường đi tới vùng biên giới Oman trước. Chàng tìm đến khách sạn Paradise, cũng đóng vai trò khách Nhật Bản, quốc tịch Mỹ, nhàn du vùng biển cát. Chàng tới thẳng khách sạn lấy phòng, chớ không đặt trước, vì muốn thỉnh linh đến nơi dò dẫm tin tức của LyLy, mà khách sạn không nghi ngờ gì về sự hiện diện của mình. Cũng may khách sạn còn phòng trống!

Trong lúc làm thủ tục ở quầy tiếp khách của khách sạn, Vân Trường lưu ý không thấy có đông đảo trú khách ra vào như những khách sạn lớn khác. Chàng thắc mắc hỏi viên quản lý:

- Mùa này không phải là mùa khách du lịch đến vùng này sao?

Ông ta đáp lừng khừng:

- Phải chớ! Ít hôm nữa sẽ có nhiều du khách đến.

Ông ta vừa đáp lời chàng, vừa gọi bồi phòng mang hành lý và hướng dẫn chàng về phòng riêng, y như sợ chàng đứng cà kê hỏi chuyện nọ kia. Vân Trường nghĩ: «*Quản lý khách sạn mà cố tránh trò chuyện với khách là một điều bất thường! Chắc nơi này có điều bí ẩn muốn giấu. Dù sao muốn điều tra tìm hiểu tình hình ở đây, ta dò hỏi tên bồi phòng có lẽ tốt hơn.*».

Tên Bồi là một chàng Ả Rập còn trẻ lắm, chắc khoảng 16-17 tuổi. Hắn có gương mặt non choẹt như học trò. Được Vân Trường tặng tiền lì xì quá hậu, hắn cười cười nói:

- Thật ra tôi vào làm việc ở đây để thực tập tiếng Anh, tiếng Pháp. Tôi không là nhân viên chuyên nghiệp của khách sạn. Tôi còn là sinh viên.
- Vậy ra em mới tới chỗ này làm việc à?
- Phải! Chỉ vì một số nhân viên làm việc lúc trước bị đuổi, khách sạn chưa tìm ra người biết ngoại ngữ để thay thế, nên tuyển gấp một số sinh viên làm tạm thời.
- Sao họ lại bị đuổi?

- Em không rõ lắm! Nghe nói dường như có dính líu đến việc mất tích của trú khách.

Vân Trường động tâm, hỏi giọng khẩn trương:

- Mất tích? Một trú khách? Một nam hay nữ trú khách? Lâu chưa?

- Dường như là một nữ trú khách bị mất tích cách đây không lâu.

- Này em! Tôi sẽ tặng em nhiều tiền, nếu em cho tôi biết rõ những gì xảy ra về việc nữ trú khách bị mất tích. Vừa nói chàng vừa móc ví lấy một xấp tiền để tặng cho chàng sinh viên kia... Chàng sinh viên không mừng rỡ, lại nhìn chàng trân trối như muốn tìm hiểu chàng thuộc hạng người nào? Chàng ta từ chối nhận tiền, giọng nói hơi khó chịu:

- Tôi mới đến không biết gì nhiều đâu! Ông là người cảnh sát phái tới à?

Không chờ cho Vân Trường trả lời, chàng ta nói thêm:

- Ông không cần phải cho tiền tôi. Tôi đến đây làm việc để thực tập ngoại ngữ, chứ không để kiếm tiền.

Vân Trường chợt nhớ ra dân nước này đều giàu có, chàng cho tiền một sinh viên như vậy tất chạm tự ái của chàng ta. Chàng vội vàng nói:

- Xin lỗi! Tôi đã làm sai! Xin lỗi em! Tôi không là cảnh sát, cũng không phải do cảnh sát phái tới. Tôi chỉ là khách du lịch. Chỉ vì tôi có người bạn gái hẹn gặp nhau tại đây. Nhưng... nhưng nằng bồng nhiên biến mất, không để lại tin tức. Tôi điện thoại hỏi thăm khách sạn nhiều lần, nhưng họ từ chối không trả lời những câu hỏi của tôi. Cho nên tôi mới tới thẳng đây để tìm cô ấy.

Nghe giọng nói đầy cảm xúc, cùng với sắc mặt ưu tư của Vân Trường, chàng sinh viên hình như có chút cảm động. Chàng ta nhỏ nhẹ nói:

- Sự thật em không biết gì nhiều đâu! Nếu quả như người bị mất tích mà em nghe nói là bạn gái của ông, em sẽ giúp ông hỏi thăm những người làm việc ở khách sạn lúc trước. Nghe nói chỉ có một số bị đuổi thôi. Dường như việc này đại sự lắm. Chính em cũng muốn tìm hiểu sự thật như thế nào.

- Cảm ơn em. À, em tên gì?

Chàng sinh viên đặt hành lý của Vân Trường vào chỗ, vừa đáp:

- Em tên Ali.

- Ali! Em hãy giúp tôi hỏi thăm về tin tức bạn gái của tôi nhé?

- Dạ, em sẽ hỏi!

- Cảm ơn em trước.

Ali cúi đầu chào chàng rồi rút lui. Vân Trường cảm nghe phấn khởi trong lòng, vì may mắn gặp được người bồi là sinh viên đang thực tập ngoại ngữ. Bởi vì một nhân viên không chuyên nghiệp, không sợ mất việc làm, mới dám nói sự thật, mới có thể giúp chàng tìm hiểu trong việc mất tích của trú khách ở đây.

Quả thật chỉ vài giờ sau, khi chàng từ nhà hàng ăn tối trở về phòng thì đã thấy Ali đứng chờ trước cửa phòng. Vân Trường mở cửa đi vào, Ali theo chàng bước vào trong, rồi lập tức đóng cửa lại, như sợ người khác trông thấy. Vân Trường chưa kịp mở miệng hỏi, Ali đã lên tiếng:

- Khách sạn giấu kín chuyện này lắm, vì sợ si-căn-đan, tai tiếng xấu đồn ra ngoài sẽ không còn trú khách đến đây nữa!

Ali bồng cười khì, nói tiếp:

- Nhưng ở đời, việc gì người ta muốn giấu, thiên hạ càng bàn tán xôn xao.

Vân Trường mừng rỡ hỏi:

- Nói như vậy là em đã nghe được nhiều việc rồi phải không?

Chàng thanh niên với ánh mắt ngời ngời hãnh diện, đáp:

- Nghe nói có một cô gái Á Châu một mình đến khách sạn trú ở tầng lầu năm. Tối hôm đó cô ta giả làm nam nhân xuống nhà hàng ở tầng dưới ăn uống, chạm mặt với Thế tử Hassan. Rồi có cuộc lộn xộn xảy ra giữa cô với đám cận vệ của Thế Tử. Sáng hôm sau cô ta bị mất tích. Ban đầu quản lý khách sạn nghĩ rằng do nhóm của Thế Tử bắt cô ta. Nhưng hôm sau Thế Tử Hassan trở lại tìm kiếm cô ta. Lúc ấy mọi người mới vỡ lẽ ra, cô ta đã bị bọn gian thương bắt cóc. Thế Tử nổi trận lôi đình ra lệnh đóng cửa khách sạn và bắt nhốt tất cả nhân viên khách sạn. Sau nhờ Lãnh chúa Abdul can thiệp mới cho khách sạn tiếp tục mở cửa. Nhưng một số nhân viên bồi phòng và nhân viên nhà hàng hiện diện tối đêm đó đều bị sa thải. Còn cô gái ấy thì “biệt vô âm tích”!

Vân Trường nghe qua tay chân bủn rủn. Hoá ra cô gái bị mất tích chính là LyLy! Cũng chính là người mà vị Thế Tử si mê điên đảo! Có lẽ sau khi LyLy bị bọn gian bắt cóc, Thế tử Hassan vì tương tư và lo lắng mà thành bệnh. Nhưng mà tuần trước, ngày chàng diện kiến ông ta, cũng là ngày Tộc Trường và đám cận vệ tìm được nàng đem về. Như vậy nàng đã được an toàn rồi! Nhưng hiện tại nàng ở đâu?

Vì chàng không nghĩ, người phụ nữ mà Thế Tử Hassan ngày đêm si tình thương nhớ là LyLy, nên hôm đó gặp Tộc Trưởng Shawki chàng không dọ hỏi ông ta về việc ông ta giải cứu cô gái ấy ra sao? Và ông ta đưa nàng về đâu?

Thình lình chàng cảm nghe con tim đau nhói, khí lực không còn, y như người vừa té xuống hố sâu, khi nghĩ rằng: *“Chàng có thể giải thoát những nạn nhân Việt Nam bị bọn con buôn bắt nhốt trong các nhà chứa, nhưng chàng làm sao có thể giải thoát người yêu thoát khỏi lưới tình của một vương tử quyền thế, giàu tiền của?”*

Thấy chàng đứng chết trân một chỗ với thần sắc kỳ quái, sau khi nghe mình kể về cô gái mất tích, chàng sinh viên Ali ái ngại không hó hé thêm lời nào nữa, lẳng lặng rút lui. Vân Trường còn lại một mình với con tim đau nhức, đầu óc rối bời... miệng lẩm nhảm mãi một câu hỏi:

- LyLy! Em hiện ở đâu? Người ta đưa em đến đâu?

**

Không biết từ lúc nào? Mà cũng không biết ở đâu? Khi tỉnh thức mở mắt ra, LyLy thấy mình nằm trong gian phòng rộng rãi kiêu kỳ như cung vua trong truyện cổ tích «Một ngàn lẻ một đêm». Nàng lấy làm thắc mắc, không hiểu vì sao mình nằm ở một chỗ kỳ lạ như vậy? Trần nhà, rèm cửa, tranh treo, bàn, ghế, giường ngủ, chăn nệm... Mọi thứ có thể hình dung bằng bốn chữ: «châu ngọc nhung gấm». Tóm lại tất cả trong gian phòng này đều là thứ quý giá đắt tiền bậc nhất! Phòng có máy điều hòa nên không khí mát mẻ dễ chịu.

Có cả lọ hoa tươi đặt trên chiếc bàn nhỏ cạnh giường ngủ. Hoa là loại hoa hồng đỏ sậm, giống hoa quý có hương thơm ngào ngạt. Thật chưa bao giờ LyLy thấy một chỗ ngủ sang trọng như vậy! Dù rằng nàng du lịch khắp nơi và từng sống trong những khách sạn tối tân đắt tiền, nhưng cũng chưa chỗ nào sang trọng sánh được với gian phòng này! Nàng nghĩ, nếu đây không phải là chỗ ở của hàng vua chúa giàu có bậc nhất trên thế giới, thì chỉ có thể là mộng. Chẳng lẽ nàng đang sống trong mộng? Nàng vừa tỉnh thức sau một giấc ngủ, sao có thể là mộng? *«Nếu không phải là mộng thì đây là chỗ ở của ai? Vì sao nàng lại nằm ngủ ở đây?»*

Câu hỏi vang vang trong đầu không thể giải đáp, LyLy ngồi bật dậy để chứng tỏ mình đã thực sự tỉnh thức và nơi đây không phải là mộng. Nàng đảo mắt nhìn quanh... Lớp màn the che các cửa kiếng, nhưng ánh sáng bên ngoài vẫn xuyên vào để nàng đoán được bây giờ là ban ngày. Nhìn đồng hồ đặt cạnh lọ hoa trên chiếc bàn nhỏ, LyLy thấy là 9 giờ sáng. Như vậy là vào buổi ban mai. Giờ này chắc người người đã tỉnh thức hoạt động. Nhưng gian phòng này sao lại yên tĩnh một cách lạ thường?

Nàng tuột xuống giường, thấy dưới chân giường có để sẵn đôi dép thêu. Không phải loại thêu cườm như sản phẩm rẻ tiền, mà dép thêu hạt trai. Ly Ly cầm lên xem kỹ, thấy rõ là hạt trai thứ thiệt, chứ không phải sản phẩm nhân tạo. Bỗng nàng lưu ý chiếc áo nàng đang mặc là chiếc áo ngủ bằng tơ láng như sa-tanh, với nhãn hiệu nổi tiếng của Pháp và kiểu áo theo mốt Tây phương. Nàng rời phòng, qua phòng bên cạnh, cũng chẳng thấy một ai? Phòng rộng lớn có salon, có kệ sách, có bàn ăn và cái ghế bành bằng da để nằm đọc sách.

Trong phòng có treo mấy bức tranh lập thể của các họa sĩ nổi tiếng như Picasso, Kandinsky ... Những tranh họa này trị giá hàng triệu mỹ kim! Ngoài ra còn có nhiều đồ cổ của Tàu, Âu Mỹ và Trung Đông vào những thế kỷ xa xưa được chưng bày rất mỹ thuật và trang trọng. Xem ra nơi này giống như cái « suite » của khách sạn sang trọng có một không hai trên đời. Ngay như khách sạn « Royal » của Hoàng gia Thái Lan nổi tiếng là khách sạn sang trọng nhất hoàn cầu. Nhưng phải nói, những thứ trưng bày trong cái « suite » này đẹp đẽ sang trọng mấy lần hơn.

Đi một vòng ngắm nghía đồ đạc, LyLy chợt nhớ khoảng thời gian ở động Tú bà, suýt rơi vào kiếp đời oan nghiệt của gái lầu xanh, thì được đám người hầu cận của Thế Tử Hassan đến cứu. Và họ đưa nàng lên xe đi trong trạng thái toàn thân tê dại, chưa nói năng cử động được. Nàng nhớ mang máng hình như cuộc hành trình dài dằng dặc xuyên qua sa mạc. Mặc dù xe có máy điều hòa, mà sức nóng bên ngoài hùng hực như núi lửa, người nàng ngầy ngật như kẻ say sóng, nằm thiêm thiếp, đầu óc mơ hồ...

Bây giờ có lẽ là ngày hôm sau và nơi đây phải chăng là chỗ ở của vị Thế tử?

LyLy bỗng nhớ lại câu nói của vị Tộc Trưởng, phụ tá Thế tử, nói với nàng trước khi rời cái động của mẹ Musa: *«Xin nương nương an tâm. Chúng tôi sẽ đưa nương nương về lâu đài của Thế tử. Ở đó nương sẽ là bà hoàng, có gia nhân tôi tớ hầu hạ. Sau hôn lễ, nương nương sẽ là vợ thứ hai của Thế tử».*

Câu nói này nàng chỉ nhớ lại thôi là tâm thần giao động, đi không muốn vững! Bởi nàng thừa biết ở một vài nước Ả Rập hiện nay quyền lực của Vua (Roi) và Lãnh Chúa (Emir), ngay cả Tộc Trưởng (Sheikh) của họ bao trùm thế giới, vì các mỏ dầu và núi mỹ kim của họ chất chứa trong các đại ngân hàng trên hoàn cầu. Lãnh tụ các cường quốc Tây Phương và cả Mỹ cũng phải kiêng dè ve vuốt các vua chúa dầu hỏa này. Các quốc gia không có tài nguyên thiên nhiên, sống bằng kỹ nghệ như Nhật Bản, Thụy Sĩ v.v...càng o bế các chúa trùm mỏ vàng đen!

Trên thế gian hiện nay không có thế lực nào mạnh hơn thế lực của kim ngân và dầu hỏa. Kẻ có được hai món này có thể làm được tất cả điều mình muốn, ngay cả việc xây cao ốc, lập lâu đài dưới lòng đại dương, chế nước biển thành nước ngọt v.v... Tóm lại, họ có thể làm cái việc « lấp biển vá trời »! Thử hỏi với thân phận nhỏ nhoi của một nữ điệp viên CPQ của một Việt Nam vong quốc, LyLy làm sao thoát khỏi cánh tay của vị Thế Tử, con trai độc nhất của Lãnh Chúa dầu hỏa, lăm lăm quyền lực, lăm lăm tiền của?

Những ý nghĩ giăng mắc trong đầu, khiến LyLy nghe lòng nặng trĩu, mắt u hoài nhìn qua khung cửa kiếng... Ngoài kia... bên trong là bức tường thành kiên cố, có sân cỏ và những lối đi lát đá. Dọc theo đường đi có trồng rải rác cây chà là và nhiều loại hoa miền sa mạc, màu sắc rực rỡ. Bên ngoài là biển cát mênh mông vô tận, mùt chân trời. Lần đầu tiên khi mới đến xứ này, LyLy nghe tâm hồn giao động bởi vẻ đẹp mới lạ đầy huyền bí của sa mạc. Hôm nay nhìn lại khung trời mênh mông đó, LyLy không khỏi chùng lòng sợ hãi.

.....

(1) Người Ả Rập theo Hồi giáo có quyền cưới 4 vợ. Mohamed là giáo chủ sáng lập Hồi giáo vì thương xót người phụ nữ sống vất vả khó khăn trên vùng đất sa mạc khô cằn nóng bỏng, nên khuyến khích các đấng mày râu có khả năng nên cưới nhiều vợ để bảo bọc số phụ nữ yếu đuối trong xã hội. Đây là ý tốt của một giáo chủ tôn giáo muốn giúp đỡ phe yếu. Trên thực tế, đàn ông Ả Rập lợi dụng điểm này để lấy nhiều vợ, không phải để che chở đùm bọc, mà lợi dụng họ để phục vụ cho mình.

Không dám ngẩng nhìn cảnh trời đó lâu hơn, nàng quay gót định trở về phòng ngủ. Thành linh LyLy trông thấy bốn con mắt tròn xoe sáng quắc, trên hai gương mặt phụ nữ da đen bóng lưỡng như tượng đồng, đang nhìn nàng mỉm cười, vừa nghiêng mình chào nàng. Sự xuất hiện đột ngột của họ khiến LyLy giật mình, gần như hoảng sợ. Nhưng nụ cười và thái độ cung kính của họ đã giúp LyLy trấn tĩnh được ngay. Nàng cũng mỉm cười với họ và đoán họ là gia nhân trong nhà này, vì lối ăn mặc của họ giống như các bồi phòng.

Trên tay một cô có bưng một cái mâm bạc với nhiều đĩa để đầy các thứ như: bánh mì, thịt nguội, bơ sữa, trái cây, cà phê và dao, muỗng, nĩa, ly, tách... Tất cả đều bằng bạc sáng ngời. Còn cô gái kia trên tay ôm bó hoa hồng khá to. Gập mình chào nàng xong, cô ta chạy vào phòng ngủ đặt bó hoa trên chiếc bàn nhỏ, rồi mở tủ lấy ra chiếc áo bằng tơ màu hoàng yến, kiểu thật đẹp, hơi giống áo đầm dài của Tây phương.

Cô lấy áo đặt cẩn thận lên giường, rồi mở cánh cửa ăn thông với phòng ngủ, nói:

- Lady! Phòng tắm bên đây, xin mời lau rửa.

Trong khi cô gái kia đặt mâm thức ăn lên bàn ăn cạnh salon, cũng cung kính nói:

- Lady, lau rửa xong, mời lady đến ăn sáng.

Có lẽ cả hai nghĩ nàng không hiểu Ả Rập nên cùng nói với nàng bằng tiếng Anh, lại gọi nàng là « lady » một cách trịnh trọng như gọi các bà hoàng công chúa nước Anh, khiến LyLy tức cười trong bụng.

Nàng bỗng nhớ đám hầu cận thế tử Hassan gọi nàng là Saheba Assamahat (nương nương), nghe càng tức cười hơn. Sự thật LyLy cũng biết họ gọi nàng trịnh trọng như vậy, không phải vì nàng, mà vì địa vị Thế Tử của họ. Nàng nghe lời họ đi vào phòng tắm, sau khi nói: shukran (cám ơn). Hai cô gái có hơi ngạc nhiên khi nghe LyLy nói Ả Rập, nhưng họ không nói gì. Kẻ lo bày bàn, dọn thức ăn trên mâm ra. Kẻ lấy hoa mới thay thế hoa cũ trong bình. LyLy vào phòng tắm thấy tường vách, bồn nước, bồn rửa đều bằng đá quý. Và mọi thứ trong phòng tắm này cũng như phòng ngủ và salon... Tất cả đều sang trọng vương giả quá, khiến nàng phải bàng hoàng choá mắt. Khi nàng từ phòng tắm trở ra, hai cô gái liền chạy tới giúp nàng thay đổi xiêm y. Nàng để mặc tình họ làm, mà trong bụng không khỏi mỉa mai chính mình: « *Thật là buồn cười! Bỗng nhiên ta làm công chúa lọ lem lạc vào lâu đài của hoàng tử trong chuyện cổ tích!* ».

Giúp nàng thay áo xong, hai cô gái bắt đầu hầu ăn. LyLy vừa ăn vừa hỏi thăm về chủ nhân họ, nhưng cả hai đều lắc đầu đáp:

- Ngoài việc hầu hạ Lady, chúng tôi không biết gì khác. Nếu Lady muốn sai bảo chúng tôi, chỉ cần bấm cái nút điện trên vách, bất luận đêm ngày chúng tôi sẵn sàng đến đây phục ịch Lady. Không dọ dẫm được gì nơi hai gia nhân da đen, buổi ăn sáng hôm đó dù có người hầu hạ, LyLy chẳng thấy hân hoan thú vị gì!

Sau bữa ăn, nàng bảo hai gia nhân:

- Ta muốn yên tĩnh, hai người không cần phải ở lại đây hầu ta. Lúc nào cần ta sẽ bấm chuông gọi.

Hai gia nhân vâng lệnh rút lui, sau khi dọn dẹp các thứ trên bàn ăn mang đi và cúi đầu chào LyLy một cách kính cẩn. Chờ họ đi rồi LyLy mới mở cái tủ to lớn mà khi này cô gái lấy áo choàng, thấy trong tủ treo lớp lớp y phục đủ màu, đủ kiểu, áo mặc ban ngày, áo ban đêm, áo dạ hội... không khác gì tiệm buôn áo bày bán các thứ! Lại một điều là tất cả đều đúng vào sở thích của nàng, khiến LyLy không khỏi ngạc nhiên không hiểu do đâu họ biết? Và làm sao họ có thể mua sắm thần tốc như vậy? Nàng kéo mấy ngăn nhỏ của tủ, thấy nào áo ngủ, quần áo lót, khăn tay v.v... Rồi ngăn khác thì nào phấn son, vật dụng trang điểm, nước hoa... LyLy kêu lên:

- Quá thơm mát! Quá đầy đủ! Y như người ta sắp đặt cho ta vĩnh viễn sống ở đây!

Nàng rung mình, toát mồ hôi lạnh, không dám lục soát nữa!

Nàng ra phòng salon, ngồi trầm ngâm trên ghế một lúc quyết định đi ra ngoài dọ dẫm tòa nhà này. Nàng tin chắc có người canh giữ trước cái « suite » chỗ ở của nàng, nên hé cửa nhìn qua tên tả, bên hữu... Nào đâu khoảng hành lang dài hun hút chẳng thấy bóng người! Nghĩ mình gặp may, LyLy len ra ngoài, nhẹ khép cánh cửa phòng lại. Tầng nàng ở y như một tầng của khách sạn, có nhiều phòng dọc hai bên hành lang. Chỉ có điều trước mỗi cửa không ghi số phòng, mà lại có treo một tấm tranh dẹt, như một tấm thảm nhỏ. Mỗi bức tranh trước mỗi cửa phòng hình ảnh khác nhau, nói lên mỗi thời đại lịch sử của dân tộc xứ này.

Nàng ngắm nghía bức tranh trước phòng mình, thầm phục nghệ thuật dẹt thảm của dân Trung Đông quả đạt đến mức tuyệt diệu giữa thủ công và hội họa. Nàng đi trên hành lang lót thảm, bước chân không nghe tiếng động nào, song tai nghe tiếng cười nói nho nhỏ của phụ nữ bên trong những gian phòng cửa khép kín. Chứng tỏ bên trong các phòng có người!

Nàng đi một đoạn hành lang, bỗng có một cô Ả Rập ở phòng bên trái mở cửa phòng đi ra, vượt qua mặt nàng, không nói năng gì cả! Nàng đi phía lưng cô ta vài bước thì có một cô Ả Rập khác từ bên phải mở cửa đi ra. Cô này cũng như cô kia, cả hai đều không chào hỏi hay tỏ vẻ ngạc nhiên về sự có mặt của nàng, cứ tỉnh tuồng bước đi... LyLy rất lấy làm thắc mắc, không hiểu họ là nhân vật thế nào trong tòa nhà này? Thấy hai nàng không thèm để ý đến mình, nàng lẳng lặng đi theo họ, xem họ làm gì? Lại một điều khiến nàng càng ngạc nhiên hơn, là họ không phản đối hay khó chịu khi biết nàng đi lóe lóe theo phía sau! Bước chân của hai nàng thật nhẹ nhàng và uyển chuyển; Một phần khắp nơi trong tòa nhà này đâu đâu cũng lót thảm, loại thảm quý của Trung Đông; Một phần họ đều thuộc người đẹp quý phái, bước chân yếu điệu khoan thai.

Lối kiến trúc của tòa nhà dĩ nhiên theo cổ kính Trung Đông và xây cất từ nhiều thời đại trước. Nhưng bên trong đã sửa sang lại, tường vách cửa nẻo đèn đuốc đều đổi thay mới, với những sản phẩm tiện nghi thời đại. Hai cô gái đều cùng đi về hướng cầu thang. Cầu thang to rộng đủ năm bảy người đi. Mỗi bậc thang có một thảm nhỏ, màu sắc hoà hợp với nhau. Cái đẹp không thể tả bằng lời!

Nhìn cầu thang đi lên, LyLy đoán tòa nhà còn có nhiều tầng. Nhưng hai cô gái đều xuống lầu, nên nàng cũng theo họ đi xuống... Bậc thang cuối cùng vừa dứt, trước mắt LyLy hiện ra một gian phòng to rộng như cái đình. Trần nhà và vách đều cần những viên đá màu sắp xếp với nhau thành bức tranh lập thể khổng lồ. Thật đẹp! Bàn ghế đồ đạc bày biện ở đây đều là sản phẩm đặc biệt của dân Ả Rập. Ngoài ra còn có nhiều tượng gái nô lệ da đen đặt dọc hai bên vách. Trên đầu mỗi tượng là bóng đèn hình thù như quả địa cầu, với ánh sáng lập loè, tạo cảnh vật đó đây mờ ảo huyền bí. LyLy thầm nghĩ: “*Nơi đây là đại sảnh của tòa nhà và thuộc tầng trệt*” vì hai cánh cửa bằng sắt to lớn đang mở ban ra. Đám gia nhân, kẻ khiêng đồ đạc, kẻ lau chùi, người dọn dẹp... Nhờ cánh cửa mở toét ra, nàng nhìn thấy bên ngoài là hoa viên. Điều khiến LyLy lưu ý là đám gia nhân ở đây chỉ toàn phái nam: Ả Rập, Phi châu, ngay cả Á Châu cũng có!

Hai người đẹp mà LyLy nổi gót không dừng lại đó. Các nàng quẹo qua bên trái hành lang đi một hồi đến cầu thang đi xuống. LyLy có hơi chùng chân, đứng sựng lại. Trong bụng nửa muốn tiếp tục theo họ, nửa không. Bởi nàng nghĩ: “*Phía dưới chắc là tầng hầm, không có gì đáng quan sát*”. Nhưng rốt cuộc nàng bước theo họ, vì chủ ý vẫn muốn xem họ làm gì? Điều LyLy không tiên đoán được là dưới hầm có xây một hồ tắm to lớn. Hồ

lát gạch kiểu màu xanh lơ, nhìn xuống nước giống như một vùng biển trong veo. Giờ ấy là buổi sáng mà thiên hạ trong hồ tắm khá đông. Kẻ ngâm mình trong nước, người tùm ba tùm bảy bên bờ hồ trò chuyện, kẻ ngồi trên băng ghế đọc sách, người đọc báo...Tiếng nói tiếng cười ầm ỉ! Nhưng LyLy không thấy có người bơi dưới hồ nước? Dường như thiên hạ tựu lại để trò chuyện, để họp mặt...hơn là để bơi lội? Và chỉ toàn phái nữ! Phái nữ hiện diện nơi hồ tắm này đủ màu da. Da trắng, da đen, da vàng ...mà đa số là gái Ả Rập. Phải công nhận nàng nào cũng đẹp, mỗi người mỗi vẻ. Có một người rất đặc biệt mà LyLy không thể không lưu ý, là một phụ nữ Ả Rập khoảng trên 30, gương mặt đẹp sắc sảo, đang ngâm mình trong nước. Chung quanh bà ta có hai ba nàng hầu, kẻ kì lưng, người kì chân, người kì tay...Và hình như các người đẹp dưới hầm này rất kiêng sợ bà ta. Không thấy ai tựu họp cười đùa gần chỗ bà ta đang tắm.

Vừa thấy LyLy, tất cả mọi con mắt đều hướng về nàng. Đây cũng là điều khiến LyLy càng thấy quái lạ! Bởi từ khi nàng rời phòng ngủ, đi lang thang trong toà nhà, chạm mặt hai cô gái, theo chân họ đi xuống lầu gặp cả lũ nam công nhân phục dịch ở đại sảnh... cũng chẳng thấy ai mở miệng chào hỏi hay nhìn nàng nửa mắt! Vậy mà khi nàng vừa xuất hiện nơi hồ tắm, tất cả mọi con mắt đều chăm chú nhìn nàng với ánh mắt hết sức kỳ lạ! Và người đàn bà mà LyLy vừa lưu ý thì đang chiếu đôi làn nhờn tuyến sắc như dao về phía nàng! Cái nhìn của bà ta quả không thiện cảm! Khiến LyLy có cảm tưởng như có luồng khí lạnh chạy từ chân lên đến gáy!

Nàng rùng mình quay lưng bước đi trở lại phía cầu thang, định bụng trở lên tầng trên quan sát địa thế bên ngoài toà nhà. Chân nàng chưa kịp bước lên bậc thang đầu, bỗng có một bàn tay nắm cánh tay nàng giữ lại và một câu nói bằng Anh ngữ phía sau lưng nàng phát ra:

- Hãy ở lại cho vui, đừng đi!

Nàng xoay người nhìn kẻ vừa nói với mình là ai? Thì ra là một cô gái da đen đẹp tuyệt trần từ mắt mũi đến thân hình, với làn da mịn màng, đen phơn phớt...Nhìn cô ta ai cũng nhận ra cô là gái mang hai giòng máu Âu-Phi. Cô gái mỉm cười với nàng, lộ hai hàm răng đều đặn trắng toát, càng nhìn càng xinh đẹp bội phần, khiến LyLy có cảm tình ngay. Nàng gật đầu chào, song chưa kịp mở miệng, cô gái đã tiếp lời:

- Mới đến thấy xa lạ, quen rồi sẽ vui ngay.

LyLy hỏi cùng với ánh mắt dò xét:

- Đây là đâu?

- Harem!

- Harem?

- Phải! Cô biết là gì không?

LyLy gật đầu. Nàng từng nghe nói: «*Vua, Lãnh chúa, ngay cả các Tộc trưởng giàu có ở các nước Ả Rập đều có Harem. Harem tổ chức giống như nội cung của Tàu thời xưa. Tức là chỗ ở của vợ vua và cung tần mỹ nữ... Như thế những giai nhân ở đây là để hầu hạ tình ái cho Vua và Lãnh chúa Ả Rập. Nam gia nhân phục dịch ở Harem đều «bị làm thái giám» như hoàng cung bên Tàu.*»

LyLy cau mày nhìn cô gái, nói:

- Tôi tưởng « harem » chỉ có vào thời phong kiến xưa kia. Ngày nay các vua chúa trên thế giới, dù còn ngai vàng chẳng nữa, cũng đâu có quyền định đoạt sinh mạng của dân, mà có thể tổ chức Harem để giam hãm đời phụ nữ?

Cô gái cười nhẹ, hỏi lại nàng:

- Thế ra cô đã bị bắt giam vào đây à?

- Tôi...Tôi...

LyLy không trả lời được! Chỉ vì nàng nhớ lại nàng được đám hầu cận của thế tử Hassan «cứu» từ động Tú bà về đây. Không có họ, giờ này nếu nàng không tự tử chết, thì cũng sống trong ê chề nhục nhã kiếp đời Thúc Kiều ở chốn lầu xanh. Sự hiện diện của nàng trong ngôi nhà này không phải do hoàn cảnh ép buộc, hay bị giam hãm, mà phải nói là được giải thoát khỏi chốn bùn nhơ. Nàng được ở trong gian phòng sang trọng đẹp đẽ của bậc vua chúa đế vương, có gia nhân phục dịch. Và cho tới giờ phút này nàng vẫn tự do đi đứng...Rõ ràng ân nhân của nàng đã đối đãi nàng như thượng khách, chứ nào phải một nô lệ bị giam cầm?

Thấy nàng ấp úng rồi nín luôn, cô gái mỉm cười nói:

- Những người sống trong toà nhà này không ai bị giam hãm. Nhưng sa mạc mệnh mông chính là thành quách ngăn cách nơi đây với thế giới bên ngoài. Duy một điều, dù cuộc sống nơi đây biệt lập với thế giới bên ngoài, nhưng cô gái nào đã đến đây, ngay cả tôi, cũng không ai muốn rời khỏi «harem» cả!

LyLy ngạc nhiên, kêu kên:

- Vì sao chứ?

- Vì ai cũng ao ước được làm vợ của chủ nhân!

- Thế tử Hassan?
- Phải! Thế tử Hassan!
- Bộ trên thế giới hết đàn ông rồi sao?
- Không phải hết đàn ông! Mà không có mấy đàn ông hình hài tuấn tú, lại giàu có như ông ta. Thử hỏi trên thế gian này có đàn bà con gái nào không thích có ông chồng là con trai một vị Lãnh chúa dầu hỏa, giàu sang phú quý, ăn sung mặc sướng, kẻ hầu người hạ, cả đời không phải làm việc?

LyLy nghe nói, nhủ thầm : «*A thì ra mãnh lực của kim ngân đã thu hút bao giai nhân tụ họp về đây, chứ không ai bị bắt buộc như nàng nghĩ*». Nàng thở ra, nói:

- Con người có thể vì tiền, vì muốn hưởng vinh hoa phú quý mà có thể bỏ gia đình, bỏ quê hương... bỏ tất cả để sống một nơi xa lạ quạnh hiu được sao?
- Tòa nhà này có hàng trăm người, sao cô bảo hiu quạnh?
- Nhiều đến thế à?
- Mỹ nữ ở đây khoảng 50 người và gia nhân trên 30 người.

LyLy vẫn giữ lập trường của mình:

- Dù có bao nhiêu người trong tòa nhà này, mà không phải thân thuộc của mình, không phải bạn bè của mình, không phải đồng bào của mình, không cùng chung phong tục tập quán, không cùng xã hội, thì đông đảo bao nhiêu tâm hồn cũng cô đơn hiu quạnh. Sống một cuộc sống cô lập như vậy, bơ vơ như vậy, có thú vị gì chớ?

Cô gái nhìn thẳng vào mắt nàng hỏi:

- Thế giới bên ngoài vui lắm sao? Hay là hàng ngày tai cô nghe, mắt cô thấy, nếu không tại chỗ, thì tin tức từ truyền thanh truyền hình nói cho cô nghe, chiếu hình ảnh cho cô thấy nhan nhãn khắp nơi những cảnh đói rách, chiến tranh, chết chóc, quân trộm cướp, kẻ giết người, quân bạo loạn phá rối v.v... và v.v... . Đau khổ của con người không bao giờ dứt, nay chỗ nọ, mai chỗ kia... Chả lẽ con người vui sướng vì hàng ngày nhìn thấy những đại loạn khốn khổ triền miên của con người sao?

Câu nói của cô gái khiến LyLy cứng họng, không thể đối lý điều gì được nữa! Nàng nhìn sững cô ta, không ngờ cô ta có những lập luận chí lý như vậy! Nàng nín lặng một lúc mới áp ứng nói:

- Nhưng làm sao sống vui, nếu không có thân thuộc, bạn bè, đồng bào của mình?

Cô ta không đáp, hỏi lại LyLy:

- Thân thuộc của cô, bạn bè của cô, đồng bào của cô... thật sự họ đã đem cho cô cuộc sống vui sướng hạnh phúc? Hay họ chỉ đem đến cho cô muôn điều uất ức đau lòng và phiền não?

Thêm một lần LyLy không thể đối đáp! Những gì cô gái nêu ra không phải là không đúng. Cá nhân nàng sống trong xã hội Thụy Sĩ thấy lạc lõng bơ vơ, vì nàng với họ trước sau cũng không cùng màu da, không cùng chủng tộc. Nàng tìm vui ở thân quyến, bạn bè, người đồng hương... Nàng đã cho họ với tất cả chân tình.

Nhưng quả thật vui sướng hạnh phúc ít khi nhận được từ họ, mà đau lòng và phiền muộn thì hình như là triền miên! Chỉ có thời gian lao đầu vào những chuyến phiêu lưu của nghề nghiệp nàng mới tìm thấy thú vị trong đời. Những lúc như vậy là nàng đối diện với kẻ thù, chung đụng với người xa lạ, chớ nào sống bên cạnh thân quyến, bạn bè, đồng bào hay xã hội của nàng đâu? Sự đời quả là trở trêu và trái ngược những gì nàng nghĩ!

Thấy nàng gằm mặt suy tư, cô gái kéo nàng ngồi nơi băng ghế, tương đối xa xa chỗ các mỹ nữ đang tụ họp. Cô ta nói:

- Chúng ta nên giới thiệu tên họ với nhau để trò chuyện cho dễ. Tôi tên Betty, người Mỹ. Còn cô?
- Tôi tên là... Saranya... người... người Thái.

Sở dĩ nàng trả lời ấp úng không thông, vì không muốn thiên hạ tò mò gốc gác thân phận nghề nghiệp của mình. Hơn nữa chuyến đi này Chef vẫn giao cho nàng thông hành Thụy Sĩ với cái tên Madame Dumas Charoan Saranya, tức là gái Thái lấy chồng Suisse. Nàng không thể nói tên họ Việt Nam trên xứ này.

Cũng may, Betty không thắc mắc gì về tên họ nguồn gốc của Lyly. Cô đưa mắt về phía người đàn bà đang ngâm mình trong hồ nước với ba gia nhân đang phục dịch, nhỏ giọng nói với LyLy:

- Ngoại trừ bà ấy, hầu như những mỹ nữ trong nhà này đều có hoàn cảnh nào nề trước khi đến đây. Đó là lý do tại sao không ai muốn rời khỏi chỗ này, vì quả thật không có nơi nào có cuộc sống vui sướng hơn.

- Người đàn bà đó là ai vậy?
- Vợ thứ nhất của Thế tử Hassan.
- Vậy ai là vợ thứ hai? Thứ ba? Thứ Tư?

Sở dĩ nàng hỏi như vậy là vì nàng thừa biết người Ả Rập theo Hồi giáo được có bốn vợ chính thức và thêm những vợ không chính thức, nếu họ muốn. Đương nhiên vị thế tử dầu hỏa này không thể nào chỉ có một vợ!

Betty bỗng bật cười:

- Vợ thứ hai, thứ ba, thứ tư là ...chúng ta! Hiện tại Thế tử chưa tìm ra ba người vợ kế tiếp. Cho nên trong số 50 giai nhân ở đây, nếu ai lọt vào mắt của Thế tử, được ông ta chọn làm vợ, sẽ có hôn lễ hân hoan, thì quyền lợi và thế lực cũng sánh bằng người đàn bà kia. Bởi thế mà những mỹ nhân trong ngôi nhà này rất vui sướng sống ở đây để chờ ngày được «trúng số».

LyLy châu mày hỏi:

- Nói vậy, các cô...chưa bị...ngủ với thế tử?

Betty cười dòn:

- Sao lại nói là «bị»? Phải nói là «được» chứ? Ai cũng mong được gần gũi người ấy, ân ái với người ấy, để chinh phục người ấy cưới mình đó.

LyLy không ngạc nhiên khi nghe Betty nói thế, vì cô ta là người Mỹ. Xã hội Âu Mỹ việc nam nữ ăn ngủ với nhau là chuyện thường tình. Không cứ là vợ chồng, không cần phải yêu, nam nữ cũng có thể ân ái với nhau vì nhu cầu sinh lý. Giống như khi đói phải ăn, khi khát phải uống vậy! Tuy nàng không đồng ý chuyện tình ái hời hợt như họ, nhưng cũng không ngạc nhiên hay khó chịu khi nghe. Nàng gật đầu nói:

- Xin lỗi! Tôi đã dùng ngữ sai! Phải nói là «được» chứ không phải «bị». Vậy hết thảy mỹ nhân ở đây đã được Thế tử chiếu cố chưa?

- Tùy theo người đàn bà đó đó... Ai o bé được bà, thì bà sẽ đề nghị lên giường với phu nhân bà. Đôi khi do tên hầu cận Thế tử chọn lựa đề xướng. Và người được chọn đó sẽ được ghi tên vào sổ vàng. Sổ này chép rõ ngày tháng về cuộc tình của cô ta với Thế tử. Nếu cuộc tình đêm đó có lưu lại dấu vết, tức là đã có thai, đứa nhỏ sẽ được nhìn nhận và địa vị của mẹ nó sẽ được nâng cao vào vợ thứ mấy mấy đó...của ông ta!

LyLy chợt sánh lối tổ chức «harem» của Ả Rập giống như hoàng cung của Trung Hoa ngày xưa. Cung tần mỹ nữ nào may mắn được Vua chiếu cố đều có thái giám ghi rõ ngày tháng, phòng khi có con với vua, đứa nhỏ được liệt vào danh sách hoàng tử, công chúa... và mẹ nó có khi được phong làm Phi, Tần. Chỉ khác một điều, xã hội nước Tàu khi xưa chỉ có Vua mới có phi tần mỹ nữ. Còn xứ Ả Rập này, ngay cả Lãnh chúa, Tộc trưởng...hay kẻ giàu có một vùng vẫn lập được «harem»! Xem thế đàn ông xứ này có nhiều đặc quyền hơn cả! Nàng tự hỏi: «*Tại sao người phụ nữ của quốc gia này không theo trào lưu của thế giới mà đòi hỏi bình đẳng với nam nhân? Tại sao người đàn bà Ả Rập cứ cam phận làm nô lệ cho đàn ông hưởng lạc?*»

Bỗng nhiên nàng cảm thấy chán ghét hết thảy giống dân này và cho rằng việc người Việt ở Pháp gọi họ là dân «Rệp» cũng đáng! Nàng cười, giọng mỉa mai:

- Tại sao Thế tử Hassan không tự chọn lựa giai nhân? Tự mình chọn người đẹp ngủ với mình có phải thích thú hơn không?

- Ông ta ít khi xuống đây. Và có lẽ ông ta cũng làm biếng chọn.

LyLy chợt hỏi:

- Còn cô? Đã được chọn và «được» ông ta cho hưởng cuộc tình lần nào chưa?

Betty không đáp, thờ dãi kể:

- Khi ấy tôi làm Chiêu đãi viên và vũ nữ cho một snack Bar nổi tiếng ở New-Orléans bên Mỹ, lương không đủ sống. Một buổi tối kia tôi hầu rượu cho ba người khách chi tiền thật hậu. Họ hỏi tôi có thích về sống vùng sa mạc không? Mới đầu tôi từ chối. Nhưng khi nghe biết họ là chúa trùm dầu hỏa, tôi chịu liền. Đến đây rồi tôi mới biết không phải chỉ riêng mình tôi bị thu hút bởi mỡ dầu, mà rất nhiều mỹ nhân, có cả một nàng vốn là «hoa hậu thế giới» nữa! Cũng vì thế mà cuộc nhân tuyển không dễ dàng. Tôi chưa có may mắn được cùng người ấy hưởng qua đêm, nói chi được chọn làm người vợ thứ mấy mấy... của ông ta chứ!

LyLy thấy sắc mặt cô ta đây tuyệt vọng khi nói, nàng an ủi:

- Cô đẹp lắm mà? Lo gì không có ngày được ông ta lưu ý?

- Chắc chắn là cũng sẽ tới phiên tôi. Vì lần lượt các cô gái mời đến sống ở đây đều có thể giáp mặt với Thế tử ít nhất một lần. Nàng nào được sủng ái nhiều lần và có con, thì sẽ trở thành người vợ thứ mấy mấy... đó. Lúc đó sẽ có quyền lợi và «dollar» mặc sức tiêu xài!

- Theo cô, hạnh phúc con người là sống trên núi bạc à?

- Tôi nghĩ trên thế giới này không ai ghét tiền, chê «dollars». Cho nên có được thứ ấy hạnh phúc lắm chứ?

LyLy nhủ thầm: “*Hóa ra các người đẹp đến vùng sa mạc này chỉ vì muốn ngồi hưởng trên đồng tiền, đồng dollars mà thôi!*” Rồi LyLy bỗng nhớ đến bọn Cộng Việt Nam mồm mép lúc nào cũng chửi bới chống đối Mỹ. Nhưng dollars và sản phẩm Mỹ chúng thèm chảy nước dãi! Hồ Chí Minh và bọn chớp bu Hà Nội với chiêu bài chống Tây chống Mỹ làm chiến tranh 30 năm, loc lừa thế giới chiếm cướp đoạt miền Nam, chẳng qua cũng vì tiền, vì dollars, vì tài sản của dân miền Nam mà thôi! Chỉ cần cho chúng những thứ đó thì Tây Mỹ hay bắt

cứ ai ai... chúng cũng sẵn sàng ôm chân mà liếm! Ôi, thế gian này thiên hạ chẳng qua chỉ sống vì tiền!

Ở toà nhà này, các người đẹp tranh giành nhau chinh phục một người đàn ông cũng chỉ vì tiền!

Nàng vụt cười nhẹ, buông một câu nói tiếng Việt:

- Tất cả chỉ yêu dầu hỏa, yêu két dollars của ông ta, chứ nào yêu ông ta? Hèn chi ông ta khinh thị đám mỹ nhân ở đây, không thèm ló mặt xuống chỗ tụ họp này để chọn lựa cũng phải!

Không hiểu lời LyLy nói, Betty hỏi:

- Cô nói gì, tôi không hiểu? Tiếng Thái à?

LyLy nói trớ:

- Tôi muốn biết hiện nay số người đẹp trong toà nhà này có nàng nào được vị Thế tử kia sủng ái chưa?

Betty cười nhỏ:

- Hình như là chưa có! Tôi dọ hỏi đám gia nhân, nghe nói hơn hai tuần qua ông buồn phiền chuyện chi đó, cả ngày dầu dầu, lẫn quần trong nội điện đánh đàn, nhậu rượu... Hầu cận của ông ta chạy đong chạy đáo bên ngoài, không rõ để làm việc gì? Còn ông ta thì không muốn gặp bất cứ nàng nào, ngay cả bà vợ của ông ta!

LyLy nghe qua cũng lầy làm lạ. Không hiểu tâm trạng bất thường của vị Thế Tử có dính líu đến mình không? Nhìn đám mỹ nhân trong ngôi nhà này, LyLy cũng biết mình biết người, đâu dám cho mình là giai nhân tuyệt thế, đến đổi vị Thế tử mới gặp một lần đã si tình điên đảo? Nhưng tính thời gian từ đêm hội ngộ với ông ta ở khách sạn đến nay quả đúng khoảng hơn hai tuần. Nhất là trong đầu nàng vẫn còn văng vẳng câu nói của vị Tộc trưởng khi cứu nàng khỏi động Tú bà: *«Xin nương an tâm. Chúng tôi sẽ đưa nương nương về lâu đài của Thế Tử. Ở đó nương nương sẽ là bà hoàng, có gia nhân tôi tớ hầu hạ. Sau hôn lễ, nương nương sẽ là vợ thứ hai của Thế tử»* Việc ấy sẽ đến hay không nàng chưa biết. Nhưng Lyly không mơ ước làm vợ ông ta như Betty hay các mỹ nữ ở đây! Dù ông ta có núi mỹ kim cao ngất chằng nữa! Bởi vì nàng không thuộc loại gái yêu tiền, thích cuộc sống nhàn rỗi, làm thú vui cho đàn ông! Huống chi hiện tại nàng yêu tha thiết Vân Trường. Một người tình đã vì nàng vào sinh ra tử, đã vì quê hương dân tộc Việt Nam mà hy sinh tuổi đời hoa mộng. Trên thế gian này không ai cao quý hơn chàng. Không ai thay thế được chàng trong tim nàng, dù kẻ đó giàu sang tốt bụng, hay quyền lực vô song chằng nữa! Hạng con gái như Betty không thể nào hiểu được tâm sự riêng tư của nàng. LyLy không cần phải tỏ bày với cô ta nỗi lòng của mình. Nàng nheo mắt nói với cô ta, giọng hóm hỉnh:

- Mấy cô đầm trắng ở đây tôi thấy nhan sắc của họ thua cô xa. Tôi tin chắc cô sẽ «trúng số» đó.

Betty cười nhẹ:

- Gái Ả Rập, gái Mỹ trắng...tôi không e ngại đâu! Địch thủ lợi hại của tôi là cô đầm Parienne, vốn là người mẫu, kiêu kỳ dễ mê lắm. Kế đó là hai cô nàng vốn là tài tử màn ảnh của HongKong và hai cô tài tử của Nam Hàn. Họ đều có cái đẹp đặc biệt. Đó là chưa kể có ba kiểu nữ Việt nam và cô. Cô là người Thái cũng là địch thủ đáng sợ lắm chứ!

LyLy bật cười khi nghe Betty nói mình là «địch thủ đáng sợ». Nhưng điều khiến nàng lưu tâm là nghe nói đến ba kiểu nữ Việt Nam. Nàng vội vàng hỏi:

- Cô nói sao? Có cả kiểu nữ người Việt Nam ở đây nữa à? Họ đâu?

Betty gật đầu, đảo mắt một vòng hồ tẩm, rồi nói:

- Bữa nay không thấy họ. Thỉnh thoảng lắm họ mới xuống dưới này. Nhưng họ chỉ đứng chòm nhum với nhau, chứ không tiếp xúc chung vui với mọi người.

LyLy tự hỏi: «Những mỹ nữ Việt Nam từ đâu đến? Họ thuộc trong số đồng bào tị nạn đã định cư tình cờ quen biết thế tử Hassan được ông ta mời về đây? Hay là những nàng trên đường vượt biên bị cướp Thái Lan bắt, đem bán cho con buôn nô lệ xứ này và sau đó được Thế tử Hassan chuộc về? Nàng nghĩ: *«Nếu họ ở trường hợp thứ hai thì thật đáng thương. Vì tuy cuộc sống ở Harem không khổ nhục như các cô gái rơi vào tay bọn mãi dâm, như trường hợp của Loan, Phụng Mẫn, nhưng chắc chắn các cô cũng buồn khổ. Vì sống trong toà nhà này tuy được ăn sung mặc sướng, có kẻ hầu hạ, có tự do. Nhưng tự do chỉ quanh quẩn trong nhà thì đâu khác gì lao tù? Người Việt bỏ quê hương ra đi vì không muốn sống trong xã hội Cộng Sản tù túng, không có tự do. Làm sao họ có thể vui sướng trong cuộc sống tù túng ở đây?»* LyLy tự nhủ: *«Ngày nào ta có cơ hội rời toà nhà này, ta nhất định tìm cách đưa những người đồng hương cùng đi ».*

Sở dĩ nàng có ý tưởng cứu người đồng hương, vì trong đầu rất lạc quan. Khi còn sống ở động mù Musa, nàng không có hy vọng thoát. Nhưng ở đây, nàng linh cảm như cơ hội «thoát» sẽ đến. Có điều nàng không tiên đoán được lúc nào? Và ra sao? Việc nên làm là ngay từ bây giờ nàng phải giáp mặt người đồng hương để tìm hiểu hoàn cảnh của họ, mà cũng để cùng họ bàn tính kế hoạch rời khỏi nơi đây.

Nàng hỏi Betty:

- Cô biết các cô gái Việt Nam ở phòng nào và tầng nào không?

Betty lắc đầu:

- Làm sao biết được? Phòng gác ở đây không như khách sạn, không ghi số phòng, số tầng. Cho nên không ai biết được chỗ ở của ai! Sở dĩ lối tổ chức ở đây đặc biệt như vậy, vì chủ nhân muốn mọi người có cuộc sống hoàn toàn tự do, không bị người khác quấy nhiễu. Nếu muốn gặp nhau trò chuyện với nhau thì xuống hồ tắm, hoặc chơi quần vợt, cỡi ngựa, dạo hoa viên v.v... Hoặc giả vào buổi tối đến đại sảnh nghe ca vũ, nghe nhạc... Ngoài ra thỉnh thoảng còn có cuộc cỡi lạc đà du ngoạn sa mạc, cắm trại, đốt lửa nướng dê trừu... ăn tối. Vui thú lắm!

«À thì ra ngoài bồn tắm cho các cô tự họp đùa giỡn tắm rửa bơi lội, còn nhiều thứ thú vui khác. Hèn chi các mỹ nhân không buồn chán và không muốn lìa khỏi chỗ này!» LyLy thầm nhủ trong lòng như vậy. Và cho mình may mắn làm quen Betty, biết được khá nhiều sinh hoạt trong toà nhà này ngay từ ngày đầu. Nàng nghĩ có lẽ cô ta không còn gì để nói để kể nữa, nên đứng lên từ giả Betty:

- Cám ơn cô đã cho tôi biết khá nhiều về sinh hoạt nơi đây. Tôi muốn trở về phòng vì cảm thấy hơi mệt.

Betty không giữ chân LyLy, hất mặt nói:

- Được! Cô mệt thì về phòng nghỉ đi. Tối nay nên đến đại sảnh ăn tối, nghe ca vũ. Nhớ tìm tôi, có gì không biết tôi sẽ dạy cô.

Sắc mặt Betty rất là hãnh diện khi nói câu đó. Có lẽ lần thứ nhất cô được dịp huênh hoang làm «thầy đời», nên khoan khoái ra mặt. LyLy không những không khó chịu về thái độ của cô ta, lại cảm thấy vui vui, chum chim cười với cô ta, rồi bước đi. Nhưng nàng không quên liếc mắt nhìn người đàn bà vợ của Thế tử Hassan... Bà ta không còn ngâm mình trong hồ nước. Hiện đang ngồi trên băng ghế trên bờ hồ cho gia nhân chải tóc. Điều mà LyLy không ngờ là bà ta lúc nào cũng theo dõi nàng với đôi mắt bén như dao, khiến LyLy rùng mình, bước gấp lên mấy bậc thang...

Nàng trở lên tầng lầu trên, thấy đại sảnh vẫn còn rộn rịp gia nhân lau chùi. Cửa ra vào cao lớn bằng sắt không còn mở ban như khi sáng, mà hé hé mở. Bọn gia nhân kẻ ra người vào phải nép mình mà đi. LyLy tự hỏi: *«Chẳng lẽ chủ nhân sợ có người bỏ trốn nên cửa mới mở hé hé kiểu đó để kiểm soát dễ dàng chăng?»* Nàng nhất định ra ngoài xem thử có ai dám cấm cản mình không? Nàng đi về phía cửa... bọn gia nhân chẳng nói năng, chẳng cấm cản, cũng chẳng đưa mắt nhìn nàng! Thật là kỳ! Y như chúng bị đui hay bị câm?! LyLy buộc miệng nói một mình: *«Các người chẳng để ý đến ta! Càng hay!»* Nàng vừa nói vừa lách mình ra ngoài cửa, bỗng hốt hoảng thối lui vào nhà, vì có cảm tưởng như bị một ngọn lửa tấp vào mặt. Bấy giờ nàng mới biết bọn gia nhân không mở ban cánh cửa là để tránh cái nóng như thiêu đốt của mặt trời hắt vào nhà.

Quay gót trở vô nhà, LyLy không biết phải làm gì? Đôi chân vô định bước đều đều lên mấy bậc thang, trong đầu lờn vờn hai tiếng «sa mạc», dạ bồn chồn lo âu. Mãi đến khi mắt nàng trông thấy bức tranh dệt treo trước cửa phòng nàng, mà nàng xem tỉ mỉ khi sáng, mới hay biết là mình đã về đến chỗ ở của mình! Lần này bước vào gian phòng sang trọng kiêu kỳ với những tiện nghi bậc nhất, mà tất cả khách sạn kiêu sa lộng lẫy trên thế giới không thể sánh được, LyLy chợt nhận ra nơi đây không có điện thoại và máy truyền thanh, truyền hình. Một chúa trùm dầu hỏa, tiền muôn bạc tỉ, làm gì thiếu tiền mà không mua sắm nổi những thứ ấy để trang bị một chỗ ở với những tiện nghi cần thiết của thời đại? Chẳng qua ông ta không muốn những người sống trong tòa nhà này liên lạc với thế giới bên ngoài và theo dõi những diễn biến của thời cuộc, để nơi này biến thành cõi riêng biệt của mình. Chính là «harem»! Cõi thiên đường hạ giới của ông ta!

Bỗng nhiên tư tưởng lạc quan trong đầu LyLy biến mất! Khi sáng nàng có linh cảm như nàng có cơ hội «thoát». Giờ thì cơ hội «thoát» nàng cảm thấy rất vô vọng, vì biết rằng nơi đây tuy không có rào kẽm hay song sắt như chốn lao tù, nhưng muốn rời chỗ này mà không có chủ nhân đồng ý và giúp đỡ thì không thể nào «thoát» theo cái nghĩa «trốn» đi được! Bởi vì điều trở ngại không phải bị người giam hãm kèm chế, mà chính là cái nóng của mặt trời ban ngày như lửa thiêu và cái lạnh của sa mạc về đêm như băng tuyết.

LyLy khế rùng mình!

**

Vân Trường rời khách sạn Paradise ở Al-Ain trở về khách sạn Hilton ở DuBai đã hai hôm. Lòng chàng lúc nào cũng mênh mang một tâm sự náo nức khi biết được sự thật, mà không biết mình phải làm thế nào?

Bởi vì, bây giờ chàng đã rõ trú khách bị bọn gian thương bắt cóc ở khách sạn Paradise chính là LyLy! Và nàng cũng chính là cô gái mà Thế tử Hassan đem lòng yêu thương!! Họ quen biết nhau trong trường hợp nào chàng không rõ? Nhưng điều mà chàng biết chắc chắn là ông hoàng này vì tương tự, vì lo lắng cho sự an nguy của nàng mà thành bệnh! Chắc chắn mối tình si của Thế tử sâu đậm, mới khiến thuộc hạ của Thế Tử đã vì chủ mà bôn ba khắp nơi tìm kiếm và đem nàng về ...

Nơi mà người ta đem nàng về đương nhiên là một nơi an toàn. Có thể là ở một toà lâu đài huy hoàng với tường thành che kín, mà bọn lính ngày đêm canh giữ, thì làm sao chàng có thể đặt chân đến đó? Chàng không thể viện lý do nghề nghiệp, nói rằng chàng và LyLy là nhân viên CPQ hay CIA để đưa nàng về Mỹ. Chàng càng không thể bảo «nàng là người yêu của mình», để đưa nàng rời khỏi xứ này! Huống chi, tâm tình nàng hiện tại ra sao Vân Trường chưa rõ! Nàng được một vương tử giàu có si mê thương tưởng, lại là ân nhân cứu nàng khỏi bọn hung đồ. Thử hỏi với ân tình sâu nặng như vậy, nàng có thể từ chối mối tình si của Thế Tử Hassan được không?

Bao nhiêu câu hỏi trong đầu không thể giải đáp, khiến tâm tư chàng rối bời, tay cầm máy điện thoại muốn quay đến văn phòng Thế Tử xin diện kiến ông ta, nhưng lại bỏ xuống lấy lên nhiều lần, khi nghĩ rằng lúc này Thế Tử đang vui mừng, đang bận rộn với nàng... Làm gì ông ta có giờ rảnh mà cho chàng gặp mặt? Huống chi, dù có gặp được ông, chàng cũng không nói được những gì có liên quan đến LyLy! Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Vân Trường quyết định điện thoại cho Trung Úy Fadli để thăm dò tình hình. Chàng quay số điện thoại cầm tay của ông ta, song chưa kịp lên tiếng thì đã nghe tiếng của ông ta ở đầu giây bên kia:

- Hello, ông VT 001 phải không?

Vân Trường ngạc nhiên hỏi:

- Sao Trung Úy biết là tôi? Mà sao ông lại gọi tôi với cái tên đó?

Trung Úy Fadli cười khì:

- Sao tôi lại không biết chứ?

Vân Trường cũng cười:

- Trung Úy nói phải! Nhìn điện thoại đương nhiên ông đã biết ai gọi tới. Nhưng mà cái tên VT001...

Trung Úy Fadli cười lớn, ngắt câu nói của chàng:

- Đương nhiên là tôi cũng phải biết chứ? Ông là nhân vật quan trọng từ Mỹ qua mà.

Vân Trường cũng cười:

- Thôi được! À, Trung Úy có bận lắm không?

- Bận lắm! Bận lắm! Nhưng mà ông trở về Dubai hỏi nào vậy? Tôi cứ tưởng ông còn đang chu du ở Abudhabi chứ?

- Không! Tôi chưa đi Abudhabi.

- Vậy mấy ngày qua ông đi đâu?

- Tôi...tôi...đi vùng biên giới.

Chàng không muốn nói sự thật, vì chàng không muốn Thế Tử Hassan và thuộc hạ ông ta biết chàng đi đã đến Al-Ain. Trung Úy Fadli lại cười dòn, hỏi chàng:

- Chắc là ông gặp nhiều điều thú vị lắm phải không? Ông đã giải cứu được nhiều nạn nhân ở vùng đó chứ?

Vân Trường không trả lời câu hỏi của Trung Úy Fadli, lại hỏi:

- Tôi có thể gặp Trung Úy được không?

- Tôi đang bận lắm! Vì ...vài ngày nữa Thế Tử Hassan sẽ tổ chức hôn lễ cưới người vợ thứ hai cho mình.

Cho nên bọn thủ hạ chúng tôi và cả Thế Tử đều bận rộn...

Vân Trường nghe tới đó, tâm tư bấn loạn, hỏi dòn:

- Trung Úy ...Trung Úy nói sao? Thế tử cưới vợ? Chẳng phải Thế tử đã có vợ rồi sao?

- Phải! Lần này cưới người vợ thứ hai. Chính là cô gái Tộc Trường đã đưa về « Harem » mấy hôm trước.

- Có thật họ sắp làm đám cưới? Chẳng phải hai người chỉ mới gặp nhau một lần sao?

- Phải! Nhưng Thế tử bị cú sét ái tình. Gặp nàng ấy một lần đã si mê điên đảo. Sau đó nàng ta mắt tích khiến Thế Tử vừa tương tư vừa lo lắng mà đau bệnh trầm trọng. Cho nên khi Tộc Trường tìm được nàng đem về, Thế Tử quyết định xin phép cha cưới nàng ấy. Lãnh chúa vì thương con trai phải chịu theo.

- Nhưng nàng ấy có đồng ý không?

- Trên thế gian này có cô gái nào từ chối làm vợ một người như ông ấy chứ?

Trung Úy nói xong câu ấy thì cười dòn tan. Vân Trường gục gật đầu, nói với mình: «*Phải lắm! Trên thế gian này không có gái nào từ chối làm Thế tử nương nương!*» Nhưng dù sao chàng cũng muốn gặp LyLy để biết

việc gì đã xảy ra, cũng để trình báo Thủ Lãnh CPQ. Nếu quả thật nàng đã yêu người ấy và đồng ý kết hôn với

ông ta, thì chàng không còn gì để nói. Chàng sẽ âm thầm rời xứ này khi xong nhiệm vụ của Ủy Ban Tị Nạn, dù ra đi với cõi lòng tan nát.

Chàng hỏi Trung Úy Fadli:

- Harem ở đâu vậy?

- Ở... Tôi không thể nói được đâu! Đó là vùng cấm địa, là chỗ ở của đàn bà của Lãnh chúa và Thế Tử.

Người ngoài không thể tới được đâu! Xin lỗi, tôi có việc phải đi...Chào ông!

Không rõ là có việc khẩn cấp cần đi, hay vì sợ chàng chất vấn những điều ông ta không thể nói, Trung Úy Fadli hấp tấp cúp đường điện thoại. Vân Trường buông điện thoại trên tay xuống, nhủ với mình: *"Bằng bất cứ giá nào ta cũng phải tìm cách giáp mặt nàng để biết rõ sự thật"*.

**

Như thường lệ 7 giờ tối, toà lâu đài tịch tịch tịch vang dội âm thanh trầm bổng. Rồi từ các tầng lầu, giai nhân mỹ nữ lũ lượt đi xuống đại sảnh. Nhớ lời căn dặn của Betty khi sáng ở hồ nước, khi nghe tiếng nhạc trôi lên, LyLy hối hả rời phòng mình, theo chân thiên hạ xuống tầng dưới. Hồi trưa này lúc nàng trở về phòng thì cũng tới giờ ăn. Hai gia nhân phục dịch trong phòng nàng đem tới cho nàng bản « thực đơn » bảo nàng chọn món ăn. Đồng thời chúng cũng cho biết: *«ngoại trừ buổi ăn sáng chúng tự động mang lên phòng cho nàng, còn bữa ăn trưa và ăn tối thì nàng tự chọn « thực đơn », rồi nhận chuông gọi họ mang lên phòng những món ăn đã chọn.»* Buổi tối nào nàng muốn xuống đại sảnh nghe nhạc, xem ca vũ, thì ăn ở đó. Có gia nhân tại chỗ phục dịch cho mọi người như nhà hàng vậy.

Nghe chúng nói, LyLy mới biết chủ nhân nhà này tổ chức chỗ ăn ở giống như các khách sạn thượng đẳng. Nghĩa là lúc nào cũng có bồi phòng hầu hạ. Ăn uống có thể trong phòng riêng ăn một mình, hay ăn chung với người khác ở đại sảnh. Nơi đó có ca vũ, giàn nhạc hoà tấu như các nhà hàng lớn. Nàng mới đến chưa biết nhiều, cũng chưa thấy nhiều, nên tối nay sẽ không ăn ở phòng mình. Nàng sẽ ăn tối ở đại sảnh để xem gia chủ tổ chức ra sao? Ở đó nàng chắc sẽ gặp Thế tử Hassan. Nàng muốn biết ông ta đối xử với mình như thế nào? Có đồng ý để nàng ra đi không? Thêm nữa, LyLy rất muốn gặp các cô gái Việt để tìm hiểu về hoàn cảnh họ. Cho nên đêm nay nàng nhất định phải có mặt ở đại sảnh.

Đã có quyết định, nàng rời phòng với bước chân hối hả. Có thể nói mỹ nhân trong tòa nhà này không ai có bước chân gấp rút như nàng! Lúc LyLy bước vào đại sảnh mới thấy thiên hạ còn thưa thớt. Giai nhân đâu chỉ khoảng 20 nàng, mà đều là dân Ả Rập. Chính giữa đại sảnh có ban nhạc gồm sáu nhạc công, với nhạc cụ đặc biệt của dân Ả Rập gồm: đàn, kèn, trống, lục lạc v.v...mà cả người và khí cụ đều trệt dưới thảm. Toà đại sảnh rộng mênh mông như cái đình, nên mặc dù là chỗ chứa đông người mà bàn ghế vẫn thấy thưa thớt. Có lẽ một phần vì giai nhân chưa tề tựu đủ đông đủ, một phần bàn thấp lè tè, ghế không thấy. Chỉ thấy rải rác vài cái băng nệm bọc vải dày như loại thảm dệt. Băng có chân thấp, giống như cái giường nhỏ có thành để người ngồi có chỗ tựa lưng.

Một lúc không lâu người đẹp các tầng lầu cũng lần lượt tới nơi. LyLy đoán chừng cũng khoảng 50 người. Ai nấy xiêm y rực rỡ như đi dạ hội. Người theo một Ả Rập, người theo một Âu Mỹ, kẻ ăn mặc cổ điển, kẻ theo một thời đại v.v...Có một cô mặc áo «xường xám của Tàu». Nhưng cô lại là đầm trắng, chứ không phải một nàng HồngKong. Betty ăn mặc thật «sexy», phần trên áo chỉ che một ít nơi ngực. Phần dưới là cái váy dài đến gót, bó sát thân hình, hai bên hong xẻ cao lên, lộ hai cặp đùi thon dài quyến rũ. Màu da cô phơn phớt đen, chiếc áo kim tuyến trắng, làm nổi bật thân người và gương mặt mỹ miều của cô ta. Trông cô ta hấp dẫn vô cùng!

Vừa thấy LyLy, Betty chạy tới mở đôi vòng tay ôm nàng, hôn chóc chóc lên má nàng, không khác gì đôi bạn thân thiết lâu ngày không gặp! Sau cái hôn có kèm cái cười «hích hích», Betty tròn mắt nhìn nàng, hỏi:

- Sao lại ăn mặc như thế? Bộ không có áo thay à?

Chỉ vì LyLy vẫn mặc chiếc áo khi sáng, nên Betty mới lầm tưởng nàng không có áo thay. Sự thật tú áo trong phòng nàng có thiếu gì đâu? Nhưng mục đích nàng tới đây không phải mong được lọt « mắt xanh hay mắt nâu » của Thế tử Hassan, nàng ăn diện làm gì?

Thấy nàng nín thinh, Betty tưởng chủ nhân chưa cung cấp xiêm y cho nàng, nên tỏ vẻ thương hại, nói lời an ủi:

- Đừng buồn! Ít hôm nữa chủ nhân sẽ mua sắm cho cô đầy đủ. Người đẹp nào được mời về Harem đều được cung cấp mọi thứ. Nào! Thiên hạ đã ngồi xuống hết cả rồi, chúng ta hãy ngồi xuống chỗ này đi.

Té ra chiếc bàn thấp lè tè không có ghế là vì dân tộc ẢRập dù giàu có quý phái vẫn ngồi phệt trên thảm, ăn bốc. Bấy giờ các mỹ nhân từng nhóm từng nhóm... ngồi bu quanh cái bàn mà gia nhân đã bày la liệt các món ăn. Đồng thời mỗi bàn có một nàng hầu bưng cái thau nước có nước hoa với khăn lau tay thơm phứt, để mọi người rửa và lau tay trước khi ăn. Lối rửa tay cũng rất đặc biệt, chỉ nhúng ba ngón tay mặt (ngón cái, ngón trỏ và ngón giữa) vào thau nước, rồi lấy khăn lông lau khô.

Người đàn bà, vợ của Thế tử Hassan, mà LyLy thấy mặt khi sáng nơi hồ tắm cũng hiện diện nơi đây. Bà ta ngồi trên cái ghế dài, đôi chân duỗi ra, lưng tựa thoải thoải trên thành ghế như kiểu nửa nằm nửa ngồi. Có mấy gia nhân ẢRập ngồi quanh cái bàn chỗ bà ta, thỉnh thoảng họ dâng đĩa thức ăn cho bà ta bốc. Tuy chưa từng sống theo phong tục ẢRập, song LyLy cũng có nghe nói về cung cách ăn uống của họ. Nàng kín đáo nhìn Betty và các cô gái ngồi cùng chỗ, rồi cũng bắt chước họ bốc thức ăn cho vào miệng bằng ba ngón tay vừa rửa. Ngay cả cơm mà các nàng cũng bốc thật gọn, không đổ tháo. Thật tài tình!

Dĩ nhiên bữa ăn khá linh đình. Có cơm, có thịt, có sơn hào hải vị... Nhưng món nào cũng ướp cà- ri, hương vị đặc biệt của ẢRập, Ấn Độ. LyLy không thích lắm! Tự nghĩ: «*Nếu không vì tò mò xuống đây, ta ăn ở phòng riêng được chọn thực đơn có đầy đủ thức ăn Tây, Tàu, thú vị hơn.*» Trong khi ăn đèn để mờ mờ. Giàn nhạc vẫn không ngừng hoà tấu những khúc nhạc Trung Đông. Có ba nàng vũ nữ tay cầm lục lạc nhảy múa thật vui mắt! Betty cho LyLy biết các vũ nữ cũng là những cô gái sống trong harem, chớ không phải vũ nữ hành nghề bên ngoài. Kể cả đám nhạc công cũng thuộc sở quyền của chủ nhân.

Ăn được một lúc, LyLy lưu ý các giai nhân và Betty thỉnh thoảng nhìn về phía cửa... Nàng tò mò hỏi:

- Vụ gì vậy?

Betty rí nhỏ vào tai nàng:

- Ai cũng trông ngóng Thế tử Hassan đó. Thường ngày ông đến sau cùng, nhưng bữa nay trễ như vậy, chắc là ông ta không đến. Đã hơn hai tuần qua ông ta không đến! Không rõ ông ta bị bệnh như gia nhân đồn đãi, hay ông ta đi vắng? Mỗi tuần ông vắng mặt đôi ba ngày là thường. Những chuyến đi xa có khi ông vắng mặt một hai tuần, mà mỗi khi trở về là có thêm một mỹ nhân!

LyLy nghe nói, chỉ cười nhẹ. Tự nghĩ: “*Giống đàn ông ẢRập thật là “hạ” đàn bà. Họ thật không thuộc loại người nàng có thể yêu, dù hàng vua chúa, tiền muôn bạc biển.*”

Bỗng nhiên nàng nhớ tới các kiều nữ Việt Nam. Nàng sẽ hỏi Betty:

- Cô tìm xem có các mỹ nữ Việt ở đây tối nay không?

Betty đảo mắt mấy lượt nhìn khắp đại sảnh, rồi lắc đầu:

- Không thấy họ! Ủa, cả các tài tử HongKong và Nam Hàn cũng vắng mặt. Lạ Thật!

- Như vậy muốn gặp họ phải đến phòng riêng của họ?

Betty cười nhỏ, lắc đầu:

- Không được đâu! Chắc cô cũng biết trong toà nhà này phòng không có số, cũng không có bản tên trước cửa. Làm sao biết được ai ở phòng nào, nếu không được hướng dẫn của đương sự? Huống chi dụng ý của chủ nhân là để mọi người có được cuộc sống riêng biệt, không ai phiền nhiễu ai. Nhờ đó mà cho đến nay chưa xảy ra những phiền phức lộn xộn giữa các mỹ nhân.

LyLy nói giọng chán chường:

- Vậy muốn gặp họ tôi phải thường xuyên xuống hồ tắm và mỗi bữa ăn tối phải đến đại sảnh để chờ dịp gặp họ?

Betty nheo mắt hỏi lại:

- Dù không phải đến để chờ dịp gặp họ, cũng nên đến chỗ họp mặt đông đảo mới vui chứ? Chẳng lẽ nằm một mình trong phòng không chán à?

LyLy muốn nói: “*Họp mặt với bạn bè thân thiết ý họp tâm đầu, mới thấy vui. Chớ trò chuyện với kẻ xa lạ, không cùng tư tưởng, không cùng ý thích, nói những lời xã giao không thân tình, thì có thú vị gì để gặp nhau?*”

Trong bụng muốn nói vậy, nhưng sợ mịch lòng Betty, nên LyLy lặng thinh. Nàng với cô ta đâu phải là bạn thân thiết? Sở dĩ nàng tỏ vẻ thân cận với cô ta, chẳng qua để dò biết những điều nàng chưa biết trong tòa nhà này.

Bỗng nhiên Betty thắc mắc:

- Cô là người Thái, sao cứ muốn gặp các cô Việt Nam? Cô quen với họ sao?

LyLy lắc đầu:

- Làm gì có! Chẳng qua họ là dân nước láng giềng. Tôi muốn hỏi thăm họ cuộc sống nơi quê họ bây giờ ra sao?

- À, nếu thế thì không có chi quan trọng. Có ngày cô sẽ gặp họ mà.

LyLy gật đầu nói:

- Phải! Không có gì quan trọng!

Đúng vào lúc gia nhân mang tới thau nước cho mọi người rửa tay vì bữa ăn đã tàn. Lần này thau nước có nhiều vỏ chanh cắt mỏng ngâm trong nước. Bởi chanh có thể làm sạch mỡ và biến mất mùi của thức ăn dính nơi tay.

LyLy định ninh cuộc họp mặt sẽ kết thúc sau bữa ăn. Dè đâu ca vũ nhạc bắt đầu từng bừng nhộn nhịp hơn. Các người đẹp Ả Rập thay phiên trở tài múa hát. Các mỹ nữ da trắng cũng không chịu thua, biểu diễn các điệu vũ sở trường. Đến lượt Betty ra hát một bản nhạc Mỹ, giọng đầm ấm gợi tình... Lúc Betty trở về chỗ ngồi, LyLy hoan hô cô ta, rồi chắt lưỡi nói:

- Tiếc rằng “hoàng tử” trong lòng các mỹ nhân không hiện diện đêm nay để các nàng không uống công trở tài.

Betty cười:

- Đâu cứ phải có mặt Thế tử Hassan ở đây thiên hạ mới trở tài? Chỉ cần làm vừa lòng bà vợ ông ta, cũng hy vọng được trúng tuyển. Vì bà ta rất có quyền trong việc tuyển lựa các vợ thứ cho chồng.

LyLy mỉm cười chưa kịp nói gì, đúng vào lúc người đàn bà đứng lên bước đi. Các người đẹp cũng lót tót nổi chân bà ta rời đại sảnh. Riêng LyLy đứng nép mình một chỗ ít ánh sáng, vì nàng không muốn người đàn bà kia biết sự hiện diện của nàng tối nay ở đây.

Betty tuy không rõ ý của LyLy, nhưng cô ta cũng không vội vã trở về phòng. Cả hai ngồi lại nghe nhạc, chuyện trò một lúc. LyLy chợt lưu ý cánh cửa sắt ra vào hé mở nên rủ Betty:

- Hay là chúng ta đi dạo hoa viên một vòng rồi hãy trở về phòng ngủ? Giờ này chắc ngoài trời khí hậu mát mẻ dễ chịu!

Betty lắc đầu, kéo LyLy về hướng cầu thang nói:

- Giờ này bên ngoài khá lạnh. Tôi với cô ăn mặc mỏng manh như thế này không nên ra ngoài. Và lại đêm nay dường như không có trăng. Hoa viên trong bóng tối và sa mạc không trăng, vô vị lắm!

LyLy cười:

- Hoa viên đèn đốt sáng choang như ban ngày, làm gì có bóng tối?

Betty cũng cười:

- Đèn điện rực rỡ cỡ nào mà thiếu ánh trăng, thì cũng đâu có gì thơ mộng để ngắm?

LyLy gật đầu, đồng tình:

- Tôi đồng ý với cô ở điểm này. Thôi hẹn gặp lần khác nhé? Chào Betty. Chúc ngủ ngon.

- Cám ơn Saranya. Cô cũng ngủ ngon nhé? Sáng mai gặp cô ở hồ tắm chứ?

- Tôi không chắc lắm! Nhưng có lẽ sẽ tới.

Sở dĩ nàng không hứa chắc chắn với Betty, vì trong đời nàng thường hay gặp những cái bất ngờ. Nàng không biết trước những gì sẽ xảy ra sau giấc ngủ tỉnh dậy.

LyLy chia tay với Betty nơi đầu cầu thang. Phòng nàng ở tầng lầu hai, còn cô ta ở tầng ba. Từ cầu thang LyLy phải đi một khoảng hành lang khá dài. Nhưng lần này nàng đã quen thuộc đường hướng đi về phòng mình và nhận ngay bức tranh treo trước cửa phòng một cách dễ dàng. Nàng mở cửa sắp bước vào trong, cảm nghe ngọt ngào khó chịu, linh tính như bị người theo dõi... Nàng ngoái đầu nhìn phía sau... bỗng thấy mút dây hành lang, nơi đầu cầu thang, có một người ló đầu lên, chiếu tầm mắt về phía nàng... Tuy khoảng cách đây đó khá xa, nhưng LyLy thấy được hần ăn mặc như đám gia nhân Ả Rập, có gương mặt xấu xí lồi lõm, đầu tóc râu ria lù xù như người rừng! Khó mà nhận biết hần bao tuổi? Nhưng xem thân thể cường tráng, chắc hần không già, cũng không phải người da đen. Chắc hần là một tên gia nhân Ả Rập! Dường như hần theo dõi nàng từ lúc nàng rời đại sảnh? Chỉ vì có Betty bên cạnh nên hần không xuất đầu lộ diện. Đến khi nàng còn một mình ở khoảng hành lang, hần rón rén từ bậc thang tầng dưới ló mặt lên nhìn theo, như muốn tìm hiểu nàng thuộc gian phòng nào?

Nàng mở cửa phòng, đèn trong phòng rực ánh sáng hắt ra ngoài, khiến nàng càng trông rõ gương mặt đáng sợ của hần với cái nhìn chòng chọc kỳ quái. Nàng sợ hãi phóng nhanh vào phòng, khóa cửa lại. Nàng ngồi co rút trên ghế salon, tai lắng nghe những động tĩnh bên ngoài... Nhưng một lúc lâu vẫn không nghe thấy

gì? Hình như hắn đã rút lui?

Nàng vào phòng ngủ, nhưng không dám thay áo, sợ có điều bất thường xảy ra ngay đêm nay. Tự hỏi: “*Ngoài cuộc sống vương giả, ăn sung mặc sướng, gia nhân hầu hạ, toà nhà này còn có điều gì đáng sợ không? Betty không biết, hay không muốn kể hết cho nàng biết? Tên gia nhân theo dõi nàng lúc này muốn gì? Vị Thế tử giàu có quyền lực này đưa nàng về đây, tại sao vẫn chưa xuất đầu lộ diện? Còn những hầu cận của ông ta sau khi cứu nàng đưa về đây một cách thần bí, rồi biệt vô âm tích? Họ có dự tính gì, và muốn gì về nàng?*” Bao nhiêu câu hỏi vang vang trong đầu, khiến LyLy trằn trọc suốt đêm không ngủ. Sáng hôm sau đang lúc nàng còn nằm dật dờ trên giường bỗng nghe tiếng gõ cửa. Nàng chạy tới cửa, nhưng không dám mở, lớn tiếng hỏi:

- Ai đó? Muốn gì?
- Tôi mang bữa ăn sáng cho lady.

Nghe tiếng cô gái, LyLy đoán chừng một trong hai gia nhân người da đen hôm qua. Cửa vừa được nàng mở ra, cô gái vừa trông thấy nàng, vụt kêu lên với giọng ngạc nhiên:

- Ủa? Lady đã thức dậy lâu rồi à? Tôi vì sợ phá giấc ngủ của lady mà không dám mang bữa ăn sáng sớm hơn. Tha lỗi cho tôi.

Chỉ vì đêm qua nàng không thay áo ngủ, nàng vẫn còn mặc áo đầm dài trên người, nên cô ta lầm tưởng nàng đã thức dậy và đã thay áo.

LyLy mỉm cười, giọng hoà nhã:

- Không sao! Thật ra ta vừa mới thức. Hay cũng có thể nói ta chưa ngủ.

Cô gái tỏ vẻ không hiểu nàng muốn nói gì? Cô ta đặt mâm thứ ăn trên bàn, chạy đến tủ quần áo lấy ra một chiếc áo màu lục, trinh trọng đặt lên giường và nói với LyLy:

- Bữa nay “lady” nên thay áo khác. Chủ nhân mua sắm nhiều thứ là để “lady” thay đổi mỗi ngày.

Thấy cô gái tự ý chọn lựa mà không hỏi ý mình, trong bụng LyLy lấy làm tức cười, nhưng không phản đối hay nói gì. Thật ra nàng định sáng nay thức dậy sẽ đi xuống hồ nước bơi lội một lúc, rồi trở về phòng thay một chiếc áo khác ngắn gọn để đi đây đi đó quan sát cho dễ. Nhưng bây giờ cô gái đã chọn lựa, nếu nàng từ chối sẽ làm cô ta mất vui. Vì thật ra áo cô chọn rất đẹp, kiểu sắc sảo, may hai lớp. Lớp ngoài bằng the mỏng, lớp trong bằng tơ bóng. Áo màu lục cũng rất hợp với nàng. LyLy nhủ thầm: “*Cũng được! Bữa nay ta tắm trong phòng mình, đâu gấp gì phải xuống hồ tắm bơi lội? Ta còn nhiều ngày xuống hồ nước! Chỉ sợ suốt cuộc đời còn lại phải sống lẫn lộn trong toà nhà này với hồ nước mà thôi!*”

Nàng vào phòng tắm, đứng dưới vòi nước một lúc, nghe tâm thần sáng khoái sau giấc ngủ chập chờn. Lúc nàng tắm xong, choàng khăn lông đi ra, cô gái chạy ngay lại giúp nàng thay áo, chải tóc. Bữa ăn sáng cô ta đã bày ra trên bàn ăn. Cả hoa mới cũng đã được thay. Nàng mỉm cười thân thiết hỏi cô ta:

- Sao bữa nay cô đến một mình? Bạn cô đâu?
- Bữa nay có một đứa bị đau, nên nó phải thay thế phục vụ ở phòng khác.

LyLy bỗng muốn dò hỏi cô gái về bọn nam gia nhân trong nhà. Vì nàng vẫn không quên “tên gia nhân” theo dõi nàng tối đêm qua, khiến nàng một đêm ngủ không yên giấc. Nàng mở đầu câu chuyện vòng vo một chút, chớ không thẳng vào vấn đề:

- Những người cùng làm việc như cô có đông lắm không?
- Chúng tôi có 25 đứa, làm việc bồi phòng và chia nhau phục vụ các “lady”.
- Có nam nhân làm chung với các cô không?

Cô gái cười nhỏ, đáp:

- Nam gia nhân đâu được phép léo hánh đến các tầng lầu mà làm việc bồi phòng như chúng tôi? Thịnh thoảng có những việc sửa sang máy móc, điện nước, bàn ghế.v...v...họ mới được phép vào các phòng tầng trên, mà luôn luôn có chúng tôi đi cùng.

Rồi không đợi LyLy hỏi, cô ta kể tiếp:

- Trong nhà này nam nhân đâu khoảng 20 người. Họ làm những việc nặng nề và lau chùi dọn dẹp đại sảnh, dưới hồ nước, ngoài hoa viên...và chăm sóc ngựa, lạc đà, xe cộ...
- Họ có bị “biến thể” không?

Ý của LyLy muốn hỏi là nam gia nhân có bị “thiến” như thái giám không? Nhưng nàng nói tránh từ ngữ khó nói. Lúc đầu cô gái tỏ vẻ không hiểu, nhưng sau đó cô bỗng nghĩ ra, bật cười nói:

- Thời nay chớ đâu phải thời xưa mà họ phải bị “biến thể”?

LyLy cũng cười, nói nửa đùa nửa thật:

- Nhưng toà nhà này nhiều mỹ nhân quá, chủ nhân không... sợ họ... sao?

- Thật ra chủ nhân cấm ngặt nam gia nhân không được léo hánh tới các tầng lầu, chỗ tư phòng của các "lady". Mà họ cũng không được đi gần, hay liếc mắt dòm ngó các "lady". Kể nào phạm tội sẽ bị trừng phạt nặng nề và bị đui. Những người phục vụ tòa nhà này đều được trả lương rất hậu, nên không ai dám làm điều trái phép.

LyLy nghe nói, lòng càng thắc mắc, tự hỏi: "*Lạ thật! Tại sao tên gia nhân nọ dám bước lên lầu theo dõi ta? Hẳn thật sự không sợ bị trừng phạt, không sợ bị đui? Hay hẳn chẳng phải là một gia nhân bình thường, mà trà trộn vào đây với ý đồ gì khác?*" Tuy thắc mắc trong lòng, song LyLy không muốn nói ra, vì sợ cô gái thóc mách với chủ nhân, khiến tên gia nhân nọ bị trừng phạt. Nàng nghĩ: "Hắn chưa làm gì đụng chạm đến nàng, ngoài cái nhìn từ xa. Trong đời nàng "bị" hay "được" đàn ông nhìn là chuyện thường tình. Đôi khi nàng còn rất hãnh diện, rất khoan khoái khi được người nhìn. Lần này sở dĩ nàng cảm thấy khó chịu chẳng qua vì nỗi lo sợ vu vơ. Nguyên nhân cũng vì từ khi đến xứ này, bị bắt cóc tại khách sạn, bị lọt vào động mụ Tú bà, rồi bị đưa vào "harem"..."

Biến cố xảy ra dồn dập, khiến nàng mất cái can đảm thuở trước. Điều mà chính LyLy cũng không hiểu "tại sao mình quá nhác gan, đến độ sợ cả cái nhìn của một tên gia nhân? Thấy nàng ngưng ăn, trầm ngâm... Cô gái bỗng nói:

- Tôi làm việc ở đây từ khi Thế tử được Lãnh chúa tặng ngôi nhà này, tính đến nay đã trên mười năm rồi. Tôi chưa từng thấy "lady" nào được hầu cận của Thế tử căn dặn chăm sóc đặc biệt như "lady".

LyLy nhú đôi mày xinh đẹp, hỏi:

- Ta thật sự được cô chăm sóc đặc biệt hơn người khác à?

- Đúng vậy! Những "lady" khác chúng tôi chỉ có bổn phận mang thức ăn đến và làm việc dọn phòng, chứ không ở lại hầu hạ. Tôi nghĩ, "lady" được lưu ý đặc biệt hơn người khác, chắc chắn sẽ được chủ nhân lựa chọn.

- Nhưng ta đâu có ao ước được người ấy lựa chọn?

Câu nói của LyLy khiến cô gái mở tròn xoe đôi mắt ngạc nhiên. LyLy cười nhẹ, nói tiếp:

- Ta chỉ mong gặp chủ nhân càng sớm càng tốt, để xin ông ta cho được rời tòa nhà này. Cô đưa ta đến gặp chủ nhân được chứ?

Cô gái bỗng run lấy bầy, lắp bắp nói:

- Tôi không dám đâu! Vả lại người đang ...người bị...Không ai được làm phiền.

- Ông ta bị bệnh phải không? Bệnh gì? Nếu ta không thể gặp được Thế tử, nhờ người nói với phụ tá hay hầu cận của Thế tử rằng, ta muốn gặp ông ta.

- Tôi...Tôi xin "lady" tha lỗi cho tôi! Nếu "lady" ăn xong, cho phép tôi được dọn...

Thấy cô gái quá sợ hãi khi nói đến Thế tử và người hầu cận của ông ta, LyLy lấy làm kỳ, nhưng biết mình cũng không thể bắt buộc cô ta nói, đành bảo xuôi:

- Thôi được! Ta đã ăn xong, người hãy dọn đi.

Cô gái liền dọn các thứ vào mâm mang đi với bước chân vội vã, vì sợ LyLy chất vấn việc nọ kia thêm nữa.

Tuy nàng không có chút phiền giận cô ta, nhưng trong lòng cảm nghe bức tức, mà không hiểu nguyên do bởi đâu?

Người gia nhân khuất bóng, LyLy cũng tức tốc rời phòng mình. Lúc đi đến cầu thang, nàng cũng thấy đôi ba mỹ nhân xuống lầu. Bữa nay nàng đã biết họ đi đâu, nên không theo họ xuống hầm. Nàng rẽ về phía đại sảnh, cũng trông thấy cảnh lau chùi dọn dẹp của đám gia nhân, kể cả hai cánh cửa ra vào cũng mở banh y như sáng hôm qua. Người và cảnh vật hôm qua... bữa nay không có gì thay đổi! Hình ảnh đó tuy sống động, nhưng nếu ngày nọ, ngày kia, năm nọ, tháng kia... vẫn diễn ra như vậy, thì đâu khác gì cảnh chết? Nàng phải sống trong cảnh chết này bao lâu nữa? Khi mà chủ nhân vẫn chưa xuất đầu lộ diện để quyết định số phận của nàng?

Càng nghĩ, LyLy càng thấy nỗi bức bối trong lòng càng tăng. Đôi chân nàng nện mạnh xuống nền nhà, đi thẳng một mạch ra cửa, y như bao nỗi giận hờn khó chịu trút vào mỗi bước đi của mình. Bên ngoài là khu hoa viên với những con đường nhỏ trải đá, nằm dọc nằm ngang... ngăn chia sân cỏ xanh mướt, không khác gì bờ đê với ruộng lúa! Mặt trời lúc ấy đã lên cao, song nắng chưa gay gắt lắm, lại thêm có gió phất phơ thoang thoảng mùi hương hoa cỏ... LyLy nghe lòng dịu lại, đôi chân bước thong thả trên lối đi. Hai bên là hàng cây chà là, lá tàng sum sê bóng mát. Từng khóm hoa sa mạc rực rỡ màu sắc rải rác đó đây... Trước mắt nàng hiện tại chỉ thấy mây xanh trên trời và hoa cỏ dưới đất... Vì bước tường thành cao ngất của tòa lâu đài đã che giấu sa mạc ngoài kia!

Nàng đi mút con đường dài hun hút... Từ xa có thể nhìn thấy toàn diện tòa nhà. Nhìn lối kiến trúc cổ kính uy nghi, nhiều công trình mỹ thuật, LyLy thầm phục nền văn minh Trung Đông vốn có trước Âu Mỹ. Tiếc rằng dân các nước ẢRập không biết hợp tác chặt chẽ thành một khối để cùng phát triển mọi mặt. Trái lại họ lúc nào cũng có chiến tranh và chia rẽ nhau, làm đình trệ văn minh, hủy hoại văn hoá, vốn có từ mấy nghìn năm xưa. Thật là điều đáng buồn!

Bất chợt tầm mắt quan sát của LyLy nhận ra toà lâu đài tuy có nóc liên tục, nhưng lại phân biệt hai phần, giống như hai toà nhà dính liền nhau. Nàng thầm đoán bên này là "harem", dành cho bà vợ và đám mỹ nữ, bên kia hẳn là chỗ ở của Thế tử Hassan? Phía mặt và phía trái tường thành có mấy gian nhà thấp lè tè. LyLy thấy rõ một bên là nhà chứa xe, một bên là chuồng ngựa và chuồng lạc đà. Giữa lòng sa mạc mà có một chỗ ở như vậy, quả là đã tạo được một thiên đường riêng biệt. LyLy tự hỏi: *"Những người sống trong thiên đường này, ngay cả chủ nhân, thật sự đã tìm được nguồn vui và hạnh phúc?"* Rồi nàng lắc đầu, tự đáp: *"Những kẻ vật chất đầy đủ, tiền của dư thừa, thường cảm thấy tâm hồn trống rỗng, niềm vui qua nhanh, hạnh phúc ít khi có. Chủ nhân ngôi nhà này có thể nói là kẻ có cuộc đời buồn chán nhất. Vì ông ta chưa từng hưởng được cái giây phút vui mừng hạnh phúc của kẻ thiếu thốn khi đạt được mục đích khó khăn. Betty và những giai nhân trong "harem" sở dĩ còn thoả thích phấn khởi sống trong khung trời này, vì mục đích chưa đạt được. Ngày nào họ trở thành bà hoàng, sống trong quyền lực và tiền của, lúc ấy sẽ cảm thấy buồn chán..."*

Đang lúc đầu óc nghĩ ngợi vẫn vợ, đôi chân bước đều đều... LyLy không hay mình đã đi rẽ vào khoảng vườn có cây cối tương đối rậm hơn. Giữa vườn có một cái ao nhỏ nhỏ. Cạnh ao có một tảng đá to lớn như một hòn núi con. Quanh bờ ao có ba mỹ nữ ngồi trên bệ đá, chân thòng xuống hồ giọc nước. Tiếng cười tiếng nói của họ tíu tít như chim. Và... Tai LyLy vừa nghe những tiếng nói của họ phát ra, tâm thần xúc động, đôi chân chạy tới, vòng tay mở ra... như muốn ôm những người bạn đồng hương vào lòng, bày tỏ tình thân ái, nỗi vui mừng. Điều mà LyLy không ngờ là ba cô gái đang cười nói vui vẻ, thấy nàng chạy tới chỗ họ, họ rất khó chịu. Cả ba đưa mắt nhìn nhau, cùng đứng lên... Chừng như họ muốn bỏ đi chỗ khác?

LyLy nghĩ, có lẽ họ không biết nàng là người Việt nên mới có thái độ ấy. Nàng mỉm cười, lã chã nói:

- Xin lỗi! Em cũng là người ViệtNam như các chị. Em vì quá vui mừng khi nghe các chị nói tiếng Việt với nhau, nên chạy quỳnh tới làm các chị giật mình. Em đến đây đã mấy hôm, nghe biết có người đồng hương sống trong tòa nhà này, nên dự tính đến thường xuyên hồ tắm và đại sảnh để tìm dịp gặp các chị. Sáng nay đi lang thang ngoài vườn, không ngờ chúng ta có may mắn gặp nhau ở đây. Phải chăng các chị trong số đồng bào tị nạn rời ViệtNam tìm tự do, lưu lạc đến đây?

- ...

Câu hỏi không được trả lời, mặc dù nàng nói tiếng Việt, cùng một ngôn ngữ mà họ trò chuyện với nhau lúc nãy. Và mặc dù nàng nói bằng giọng bồi hồi cảm xúc, vẫn không nghe hồi đáp! LyLy cụt hứng, đứng thộn mặt ra, không biết nói gì thêm?

Ba người đẹp đưa mắt nhìn nhau... rồi nhìn nàng với cái nhìn soi mói khó chịu, nếu không muốn nói ghen ghét. LyLy không hiểu lý do tại sao? Một cô trong bọn hást mặt hỏi nàng, giọng lạnh nhạt:

- Chị tìm chúng tôi có việc gì?
- Thật ra cũng không có việc gì. Em chỉ muốn làm quen để hỏi thăm các chị về cuộc sống ở đây có vui không?
- Nếu chúng tôi vui thì sao?
- Thì em rất mừng cho các chị.
- Còn không vui?
- Em cảm thông lắm! Em nghĩ, nếu có dịp rời nơi đây em sẽ tìm cách đưa các chị cùng đi. Chúng ta nên liên lạc với nhau, chờ cơ hội cùng rời chỗ này. Em tên LyLy, ở tầng một. Còn các chị?

Tuy thấy họ lãnh đạm với mình, nhưng lời Lyly vừa nói với tất cả chân tình, môi nở nụ cười thân thiết. Chẳng dè ba cô gái khi nghe nàng nói, đã không vui mừng hoan hỉ, lại bật cười, giọng cười mỉa mai chế nhạo. Một người lên tiếng hỏi giọng châm biếm:

- Chị không thích ở đây, sao chịu đến đây?
- Em... không phải em tự nguyện đến.
- Chúng tôi cũng không tự đến, nhưng đã đến đây rồi chúng tôi không thể đi nơi khác và cũng không muốn đi nơi khác. Cám ơn ý tốt của chị.

Một cô khác trong bọn nói câu này, song giọng nói có phần hoà nhã dễ chịu hơn cô gái lên tiếng đầu tiên.

LyLy liếc mắt nhìn cô ta, thấy trong số ba nàng, cô có cái đẹp nhu mì khã ái hơn hai người kia. Nàng muốn nói vài lời hỏi thăm gia cảnh của cô ta, nhưng trong lòng chán nản trước thái độ bất nhã của những người đồng hương, nên quay lưng bước đi. LyLy tự hỏi: “*Các nàng ấy lấy lý do gì mà kiêu ngạo với nàng? Vì họ cho rằng mình là giai nhân hạng nhất ở đây, có nhiều hy vọng được Thế tử Hassan chọn lựa chăng? Hay là vì họ là con nhà trường giả ở Việt Nam, học được vài chứng chỉ ở Đại Học, rồi tưởng mình số một, coi thiên hạ như rơm rác? Hạng gái kiêu ngạo phách lối như họ đâu thể hợp với nàng? Nàng không cần để tâm đến họ, cũng không cần nhiều lời với họ.*”

Đã có dứt khoát trong lòng, LyLy ngoảnh mặt bước đi... Bỗng có một câu nói vói theo:

- Chị mới vượt biên và bị đưa đến đây phải không?

Không hiểu sao cảm tình đối với người đồng hương trong lòng LyLy tiêu mất. Nàng quay mặt lại đáp giọng thật lạnh:

- Tôi không hề vượt biên. Từ nhỏ tôi đã sống ở ngoại quốc. Tôi du lịch xứ này, trong một biển cố gặp Thế tử Hassan. Sau đó ông đưa tôi về đây. Nhưng tôi cảm thấy người và cuộc sống ở đây không hợp với mình, nên quyết định rời chỗ này.

Tuy nàng không thuộc loại gái thích phô trương, nhưng đối với những con người kiêu ngạo vô tình này, LyLy sẵn sàng trả đũa. Câu nói thiếu chân thật của nàng lại làm giao động ba người đẹp kia! Cả bọn cùng chạy về phía nàng, cùng lúc cô gái mở miệng ban đầu lên tiếng giữ chân nàng:

- Chị chờ chúng em hỏi thăm một chút.

LyLy dừng chân, song vẫn không quay mặt lại nhìn họ.

Lúc ba cô gái bắt kịp nàng, nàng cười nhẹ hỏi:

- Các chị muốn hỏi gì?

- Chị ở ngoại quốc trước, chớ không phải đồng bào tị nạn?

- Phải!

- Chị quen với Thế tử Hassan?

- Cũng có thể nói như vậy.

- Phải chăng chị là người được phụ tá của Thế tử Hassan rước về đây ít hôm, mà bọn gia nhân đồn đãi là người được Thế tử si mê?

LyLy cười mỉm, không trả lời, nhìn họ với ánh mắt chế nhạo, có phần khinh khi. Tự nhủ: “*Các người biết ta rành như vậy, để xem còn phách lối nữa không?*”

Sắc mặt kiêu kỳ ngạo mạn của các nàng hoàn toàn biến mất! Một cô nắm tay nàng tỏ vẻ thân thiết:

- Hay là chúng ta trở lại bờ ao, ngồi đó trò chuyện một lúc. Chị nghĩ sao?

Mặc dù cảm tình đồng hương với các cô gái này không còn, nhưng thâm tâm LyLy cũng muốn biết hoàn cảnh họ, nên gật đầu ưng chịu. Cả bọn cùng quay trở lại ngồi nơi bệ đá bên bờ ao. LyLy nhất định không lên tiếng trước, chờ nghe họ nói về họ. Không khí bỗng trở nên ngọt ngào, vì không ai biết mở lời ra sao?

Thình lình một nàng chất lưởi nói giữa họ với nhau:

- Lạ thật! Tòa nhà này biết bao nhiêu người đẹp hơn cô ta, ngay cả chúng ta cũng đâu thua cô ta? Thế tử Hassan không thể nào si mê cô ta đâu! Em không tin lời đồn của bọn gia nhân chút nào cả!

Giọng nói không nhỏ, chứng tỏ người nói không e ngại LyLy nghe được câu nói thiếu tế nhị của mình, mà cũng chứng tỏ lòng ganh tị của cô ta đến mức không kềm chế nổi! Hai nàng kia có lẽ cũng nghe rõ là một câu nói “bất lịch sự”. Một cô lên tiếng “xuyt xuyt” bảo im. Một cô lườm mắt nhìn bạn mình.

LyLy tức cười trong bụng, thâm thương hại cô gái vừa phê phán mình, hơn là ghét giận cô ta. Nàng đưa mắt nhìn cô ta, nhỏ nhẹ bảo:

- Chị nói đúng lắm! Trong tòa nhà này ai cũng là giai nhân tuyệt sắc. Tôi xếp vào hạng bét. Bọn gia nhân có lẽ vì muốn chế nhạo tôi, nên mới đồn đãi bậy bạ như vậy. Riêng tôi, tôi biết mình biết người, nên đâu có mộng cao hy vọng được Thế tử chọn lựa? Tôi thật tình muốn rời chỗ này và đang chờ gặp Thế tử để xin ra đi. Cho dù gặp khó khăn trở ngại nào tôi cũng quyết rời khỏi nơi đây.

Câu nói của nàng có lẽ làm dịu bớt lòng ghen tị của ba cô gái. Một cô lên tiếng:

- Thật tình bọn này cũng không thích cuộc sống ở đây lắm đâu. Nhưng chúng tôi suy nghĩ lại, thấy rằng nếu rời chốn này mà đến nơi nào trên thế giới cũng phải làm việc cực nhọc mới có ăn. Thỉnh thoảng chúng tôi có liên lạc với giòng họ ở Mỹ, Âu Châu và Úc... Nghe kể, đời sống của đồng bào tị nạn ở đâu cũng cực lắm.

Người nào cũng phải đi làm kiếm tiền, lại còn tự làm việc nhà, chớ không có gia nhân hầu hạ. Không có mấy

người giàu có. Chúng tôi may mắn được sống trong cảnh vương giả này, tuy có tù túng một chút, xa lạ một chút, song được nhiều hưởng thụ.

- Chị Mai nói đúng lắm! Đó là lý do chúng tôi không muốn rời chỗ này, dù được Thế tử Hassan chọn lựa hay không.

Nhờ câu nói thứ hai, LyLy biết được nàng kia tên là Mai. Cô chính là cô gái có gương mặt nhu mì khả ái mà nàng lưu ý lúc nãy. Trong bọn họ, chỉ có cô Mai là người ăn nói chừng mực ôn hoà. Theo lời thú nhận của cô thì bọn họ đã lựa chọn cuộc sống ở “harem”, vì muốn hưởng thụ phú quý mà không phải đi làm cực thân.

Nàng không chống đối họ, vì mỗi người có một quan niệm. Như nàng không thích cuộc sống “ăn không ngồi rồi”, trong đời không làm điều gì lợi ích cho quốc gia dân tộc hay cho chính nghĩa. Bởi thế mà mỗi lần lãnh công tác Chef giao phó, dù cực khổ gian nan, dù cái sống cái chết trong đường tơ kẽ tóc, nàng vẫn vui với nghề nghiệp của mình. Trái lại, thời gian rảnh rỗi, nhất là cuộc sống nhàn hạ trong ngôi nhà này, nàng nghe tâm tư buồn chán, không chịu đựng được! Nàng với họ quả không có điểm tương đồng từ tư tưởng, quan niệm sống, đến tính tình! Tìm hiểu họ thêm nhiều cũng vô ích mà thôi!

LyLy đứng lên, nói:

- Xin lỗi các chị. Tôi muốn vào nhà.

Không cần biết phản ứng của họ, cũng không muốn nghe họ nói gì thêm, nàng vội vã rời bờ ao. Để tránh ánh mặt trời, nàng rẽ vào con đường có nhiều tàng cây rậm lá. Con đường này phải đánh một vòng đi qua chuồng ngựa và lạch đá mới có thể đến cửa vào lâu đài. Nàng bước thẩn thờ trên lối đi... Tâm tư u uất như vừa mất mát cái gì? Cái gì ấy phải chăng là tình đồng bào? Nàng đã mất họ, hay trong lòng nàng không còn họ? Dù sao ngày nào nàng có dịp rời chốn này, nàng có thể đi một mình, không ray rứt vì bỏ rơi những người đồng hương như đối với ba người bạn: Loan, Phụng, Mẫn ở động Tú bà.

Nàng nhớ khi nãy cô gái tên Mai có nói: “Các cô có liên lạc với thân quyến ở Âu Mỹ, Úc...” Như vậy nơi đây không phải là một địa điểm hoàn toàn biệt lập với thế giới bên ngoài, mà chỉ là một nơi xa lánh thế giới bên ngoài. Kể ra cũng là một chỗ ở lý tưởng cho những ai muốn tránh cuộc sống phiền toái, không có tranh giành. Nghĩ đến hai chữ “tranh giành”, LyLy chợt nhớ mấy lời ganh tị của một cô trong nhóm mỹ nữ ViệtNam. Có lẽ vì người hầu cận của Thế tử Hassan căn dặn hai nữ gia nhân tiếp đãi nàng đặc biệt hơn các nàng khác, nên mới có lời đồn: “Nàng đã được Thế Tử Hassan lựa chọn”. Và có lẽ không riêng các cô ViệtNam, mà tất cả người đẹp ở đây đã nghe phong phanh vụ này? Nếu thế thì nàng sẽ là cái gai trong mắt của mọi người! Nếu thế thì nơi đây không là chỗ ở lý tưởng cho những ai muốn tránh cuộc sống phiền toái tranh giành như nàng nghĩ!

LyLy bỗng bật cười, nói với mình: “*Trên thế gian này không có nơi nào con người không tranh giành, không ghen ghét, không đấm đá nhau, ngay cả nhà thờ nhà chùa! Thôi ta còn ưu tư phiền muộn làm chi nữa? Bản chất con người là vậy! Xã hội vốn đã như vậy! Chỉ có Thượng Đế mới sửa đổi được thôi!*” Nàng làm nhảm nói, tâm sự u uất như vơi đi phần nào, đôi chân bước tới nhẹ nhàng hơn lúc nãy.

Nàng đi ngang qua dãy chuồng ngựa... thấy nhiều con bạch mã to lớn, đuôi dài mượt tuyệt đẹp! Nàng nghĩ: “*Chủ nhân nuôi nhiều ngựa quý như vậy chắc không phải để di chuyển vùng sa mạc, mà để cỡi ngựa rong chơi quanh đây.*” Trước dãy chuồng nuôi thú có một gia nhân đang lui cui quét dọn. Nghe tiếng chân nàng đi qua, hấn ngừng mặt nhìn ra... Thấy mặt nàng, hấn trở mặt kinh ngạc. LyLy cũng sửng sốt, vì nhận ra hấn là tên gia nhân mặt mũi xấu xí dị hình đã theo dõi nàng đêm trước.

Phản ứng tự vệ, đôi chân nàng phóng nhanh như bị ma đuổi! Tên nọ nhìn trước ngó sau không thấy người, hấn liền quăng các thứ trên tay, tức tốc rượt theo LyLy... Cũng may ở Suisse, hàng ngày nàng thường chạy bộ leo núi, nên trong lúc hoảng hốt đôi chân phóng tới nhanh như thỏ bị rượt. Chạy đến trước cửa lâu đài LyLy quay mặt nhìn lại phía sau, không thấy hấn theo mới hoàn hồn! Nhưng đôi chân nàng bước tới vẫn còn run, tim đánh thình thịch trong lồng ngực. Nàng tức giận, nói một mình: “*Dù người có ba đầu sáu tay cũng không dám tấn công ta giữa chỗ đông người! Thật là một tên “dê xôm” không sợ chết mà! Nếu người còn tái diễn dòm ngó theo dõi ta, ta nhất định tố cáo chủ nhân người.*”

Bỗng nhiên nàng nghĩ: “*Tòa nhà này biết bao nhiêu giai nhân, tại sao hấn chỉ lưu ý đến nàng? Ánh mắt của hấn khi trông thấy nàng thật kỳ dị, miêng há ra như muốn nói điều gì mà không dám lên tiếng. Nàng thật sự không phân tích được ánh mắt của hấn. Hình như không giống ánh mắt của tên dê xôm?*” LyLy rùng mình, mắt nhắm lại, sợ thấy gương mặt và ánh mắt quái dị của hấn!

Thình lình có một bàn tay nắm vai nàng, cùng với câu nói phát ra:

- Vào nhà đi! Trời nắng chang chang như thế này mà đứng bên ngoài, chịu nổi à? Tôi chờ bạn ở hồ tắm sáng này, tại sao bạn không xuống?

Giật mình vì cái nắm bắt chợt, nhưng khi nghe câu nói bằng tiếng Anh của một giọng quen thuộc, LyLy mở mắt ra, reo lên:

- Betty, cô cũng ra ngoài đi dạo à?

- Không! Tôi ở trong nhà, thấy cô đứng chờ người trước cửa mới chạy ra đó chứ.

LyLy mỉm cười, chưa kịp nói gì, Betty tiếp:

- Muốn đi dạo vườn hoa, phải đi lúc trời còn mát.

LyLy gật đầu:

- Tôi biết! Lúc này tôi ra ngoài trời chưa nóng.

- Thế ra cô đi dạo ngoài vườn từ sớm à? Có gì vui lạ không?

- Tôi đã gặp các kiều nữ Việt Nam.

- Thế à? Theo cô, họ đẹp không?

- Đẹp!

- Bởi vậy tôi mới liệt họ vào sổ địch thủ lợi hại. Nhưng mà...

Betty chợt ngưng nói, kéo nàng vào nhà, vừa đi vừa nhìn nàng bằng ánh mắt soi mói, hỏi:

- Nghe đồn cô được tiếp đãi đặc biệt hơn người khác, vì đã được Thế tử Hassan chọn lựa. Có đúng không?

LyLy tuy biết trước thiên hạ sẽ khó chịu về lời đồn này, song không ngờ Betty vừa gặp nàng đã chất vấn ngay. Nàng không biết trả lời ra sao cho cô ta đẹp nổi ghen hờn, ấp úng một lúc mới nói:

- Tôi...tôi...Tôi thật sự không biết gì! Và lại lời đồn chớ đâu phải sự thật? Huống chi cô cũng đã biết mà, tôi không thích cuộc sống ở đây.

Betty nhìn xoáy vào mắt nàng, hỏi giọng nghi ngờ:

- Dù được làm vợ thứ hai cũng không thích?

- Phải!

- Vì sao?

- Vì...vì tôi đã có người tình.

- Người ấy giàu có và quyền thế lắm sao?

- Chàng nghèo lắm! Cũng không có địa vị gì trong xã hội. Nhưng trên thế gian này không ai có được tấm lòng cao quý hơn chàng.

Nàng đáp với nụ cười thật tươi, ánh mắt ngời ngời hạnh phúc khi nói. Betty lắc đầu tỏ vẻ không tin:

- Trong xã hội hiện tại có người con gái yêu tấm lòng cao quý hơn quyền lực và tiền của sao? Tôi chưa hề gặp người nào như vậy! Có lẽ chỉ có cô! Cũng chính là điểm tôi nghi ngờ. Tôi không tin là cô không muốn trở thành một vị phu nhân của ông hoàng dầu lửa. Chờ xem tôi nói có đúng không.

LyLy cười nhẹ, không nói gì. Nàng không muốn tranh luận với cô ta. Mà dường như Betty cũng không hứng thú nói chuyện với nàng nữa nay?

Cả hai cùng sóng bước bên nhau trong im lặng. Lúc bước đến bậc thang đầu để lên tầng lầu thứ hai, Betty vụt nói trước khi chia tay:

- Còn một điều cô cũng nên biết là: “dù cô không thích làm vợ chủ nhân, nhưng muốn rời chốn này không dễ đâu!”

LyLy mím môi, gật đầu chào cô ta, rồi đi thẳng một mạch về phòng mình. Nàng thừa biết rời toà nhà này là khó khăn. Nhưng trong đời nàng có điều gì đến với nàng mà dễ dàng đâu? Hầu như suốt cuộc đời đã qua nàng luôn gặp cảnh khó khăn gian nan. Nhưng càng khó khăn gian nan, nàng càng ra sức phấn đấu, đôi khi còn cảm thấy thích thú. Cuối cùng nàng vẫn thắng, nếu không nhờ tài sức, cũng nhờ vào may mắn phút chót. Hồi ở động Tú bà Musa, bị thuốc làm toàn thân bất lực, ngay cả lời cũng không nói được, nàng quả không còn hy vọng thoát thân. Vậy mà giờ chót nàng vẫn thoát khỏi sự áp chế của mụ!

Thế tử Hassan nàng đã có gặp một lần. Xem ra ông là người biết lý lẽ phải trái. Chắc chắn ông không dùng bạo lực hay cưỡng ép nàng làm cái việc mà nàng không muốn. Có thể nói, người làm cho LyLy lo sợ trong lúc này không phải là Thế tử Hassan, mà chính là tên gia nhân mặt mày xấu xí kia. Bởi nàng vẫn không giải tỏa được thắc mắc: “Bởi lý do gì hần theo dõi và tấn công nàng?” Nếu như hiện tại nàng đang công tác ở Nga, ở Tàu hay Việt Nam...mà gặp kẻ có hành động mờ ám, bất lợi với mình, nàng có thể đoán được hần thuộc kẻ thù đối đầu với mình trên chiến trường. Còn ở đây, nàng chỉ là một cô gái trong số 50 mỹ nữ sống ở “harem”. Nếu hần không phải là một tên “dê xồm”, chả lẽ hần thuộc phe Cộng sản, biết nàng là nữ điệp viên LL12 của

cơ quan tình báo CPQ? Và hắn đã theo dõi nàng từ khi nàng đặt chân lên xứ này? Thật là vô lý! Xứ ẢRập này đâu có dính líu gì đến chính trường Việt Nam? Tòa lâu đài này là chỗ ở của một Thế tử giàu có dành cho đàn bà của ông ta, càng không thể là một địa điểm gián điệp quốc tế. Vậy tên gia nhân ẢRập nọ thật sự là ai? Hắn thuộc phe nhóm nào? Hắn muốn gì? Hắn chạy rượt theo nàng với ý đồ bắt cóc hay thủ tiêu? Trong toà nhà này chỉ riêng nàng bị tấn công, hay còn mỹ nữ nào khác cũng bị hắn theo dõi tấn công?

Những câu hỏi không giải đáp được khiến đầu óc LyLy muốn nổ tung! Giờ ấy đã đến giờ ăn trưa, nàng không buồn nhận chuông gọi gia nhân mang bữa ăn cho mình. Nàng nằm lăn lộn trên giường một lúc mệt mỏi thiếp đi... Lúc tỉnh dậy LyLy thấy đã hơn 8 giờ tối. Giờ ấy hôm qua nàng nôn nao xuống đại sảnh để xem cho biết cuộc hội họp ăn uống của các người đẹp nơi toà nhà này, vừa cũng muốn tìm gặp các đồng hương để hỏi thăm hoàn cảnh họ. Tối nay nàng không muốn gặp người đồng hương, cũng không cần phải tới đại sảnh để thoả tính hiếu kỳ. Nàng chán ngán tất cả! Tự nhủ với lòng: *“Cho đến ngày gặp được Thế tử giải quyết cuộc đời mình, ta sẽ tránh gặp thiên hạ ở chỗ đông đảo để khỏi bị họ chĩa mũi dùi ghen ghét”*.

Tối đó LyLy gọi gia nhân mang thức ăn vào phòng riêng cho mình. Ăn xong, không biết phải làm gì, nàng đến kệ sách tìm sách đọc cho đỡ buồn. Kể ra chủ nhân vào hàng trí thức yêu chuộng văn chương. Tủ sách không thiếu những tác phẩm nổi tiếng trên thế giới. LyLy nghĩ: *“Trong hoàn cảnh tù túng hiện tại, nàng cần đọc những thiên tiểu thuyết tràng giang đại hải cho phối pha ngày giờ”* nên tìm một tác phẩm đã sử viết về cuộc đời của nữ hoàng Catherine nước Nga, của nữ văn hào J.Benzioni. Sách dày mấy ngàn trang, mặc sức cho nàng mê man quên sự đời! Nàng đọc say sưa đến nửa đêm mới ngủ.

Sáng hôm sau giật mình tỉnh giấc vì tiếng gõ cửa trước cửa phòng. Nàng xem giờ, thấy đã hơn 9 giờ sáng, thì đoán là bọn gia nhân mang bữa ăn lót lòng cho mình. Lúc mở cửa ra, LyLy thấy không phải chỉ có hai nữ gia nhân đã đến mấy hôm trước, mà còn có thêm hai cô khác. Trên tay hai gia nhân mới đều có xách một cái vali. Nàng có hơi thắc mắc, song chưa kịp hỏi, cả bốn nghiêng mình chào nàng hết sức trang trọng, rồi đồng nói: - Chúng tôi được lệnh hầu bữa ăn sáng cho nương nương. Ăn xong chúng tôi đưa nương nương xuống hồ tắm. Mọi người đang chờ...

Bữa nay chúng nói tiếng ẢRập với nàng và gọi nàng là “nương nương”, chớ không gọi “lady” như mấy ngày trước. Nghe họ gọi mình là “nương nương” trong lòng LyLy hết sức kích động, không biết vụ gì xảy ra, châu mày hỏi:

- Mọi người chờ ta ở hồ tắm? Vụ gì vậy?
- Một lúc nương nương sẽ biết. Xin mời nương nương ăn sáng.

Thức ăn được dọn ra bàn. Một gia nhân lấy tách rót cà phê, bỏ đường sửa, quậy sẵn và trao tận tay nàng. Cô này hai ngày liên tiếp hầu LyLy bữa ăn, nên biết nàng ăn uống ra sao. Trong khi cô ta hầu tiếp nàng, ba gia nhân kia gom hết xiêm y và vật dụng cần thiết của nàng chất vào vali.

Trong bụng lấy làm thắc mắc về câu nói úp mở và hành động kỳ lạ của đám gia nhân, cũng không thấy chúng thay hoa mới trong phòng như thường lệ, lại gom hết áo quần trong phòng như để mang đi. Y như chúng muốn đổi nàng đến chỗ ở khác? *“Việc gì đã xảy ra? Việc gì sẽ xảy ra?”* LyLy muốn hỏi chúng cho rõ nguồn cơn, nhưng biết bọn này ít chịu trả lời những câu hỏi của mình. Nhắm hỏi mà không nghe trả lời, chỉ thêm bực tức, LyLy lầm lì ăn, trong lòng hồi hộp lo sợ, đầu óc rối bời... Tự hỏi: *“Vi sao mọi người đang chờ ta dưới hồ tắm? Phải chăng các người đẹp trong toà nhà này muốn gặp ta để chất vấn về lời đồn: “ta đã được Thế tử Hassan lựa chọn”? Hay bữa nay tất cả mọi người phải tới đó để nghe chỉ thị của chủ nhân?”*

Nàng ăn xong, chưa kịp vào phòng tắm lau rửa thay áo ngủ đang mặc, hai gia nhân hầu nàng thường ngày vội vàng điệu nàng ra cửa. Còn hai gia nhân kia xách hai vali đồ đạc đi tuốt.

LyLy châu mày hỏi:

- Các người làm gì vậy?
- Bữa nay nương nương không phải tắm rửa thay xiêm y trong phòng. Mọi người đang chờ nương nương ở hồ tắm.

Nó vừa nói vừa lấy áo choàng khoác lên mình nàng và điệu nàng bước tới, không cần biết nàng đồng ý hay không? Dù bọn gia nhân một mực cung kính, nhưng LyLy có cảm giác nhưng chúng được lệnh bắt mình. Tâm thần chấn động, nàng chưa biết phải có phản ứng ra sao, nên để mặc tình chúng điệu mình đi.

Ra ngoài hành lang, LyLy không trông thấy bóng mỹ nhân nào? Các cửa phòng dọc hai bên đều đóng kín, im lìm, y như toà nhà không người! Lúc đi xuống cầu thang xuống tầng hầm, tai nàng nghe tiếng ồn ào của thiên

hạ từ phía dưới vọng lên, mới biết là các người đẹp đều tụ tập dưới hồ tắm. Chân nàng vừa đặt xuống bậc thang cuối cùng đã thấy trước mắt hàng hàng mỹ nữ, xiêm y lộng lẫy, đứng quanh hồ nước... Mặt người nào cũng che mạng bằng the mỏng, chỉ chừa đôi mắt. Trong tay mỗi nàng đều có đoá hoa. Loại hoa sa mạc có đài to lớn như cánh phù dung, màu đỏ ói, hương thơm ngào ngạt.

Hai gia nhân liền điệu nàng đi thẳng tới hồ nước và bước lên bậc thang xuống nước. Thành linh chúng cỡi áo ngũ trên mình nàng quăng ra ... bày tấm thân như ngọc của nàng trước mắt mọi người. LyLy còn đang chói với, bỗng có ba tiếng đập vào tay như hiệu lệnh. Các người đẹp lập tức ném đoá hoa trên tay vào hồ nước, đồng lúc hai nữ gia nhân kéo LyLy thụp mình xuống, ngâm mình trong nước đầy hoa ngào ngạt hương thơm. Nước mát lạnh giúp LyLy định tinh tinh thần. Bây giờ nàng mới trông thấy người đàn bà vợ của Thế tử assan hiện diện nơi đó. Tiếng vỗ tay làm lệnh khi này chắc là của bà ta? Bà ngồi trên ghế đặc biệt, chỗ thường ngày khi bà đến tắm. Bữa nay bà ăn mặc chỉnh tề, tóc búi cao, đầu đội vương miện như nữ hoàng, mặt cũng che mạn như các mỹ nữ kia.

Hoá ra người đàn bà nọ điệu nàng đến đây cho nàng tắm, mà làm thủ tục nghinh tiếp trang trọng đến độ buồn cười! LyLy tự hỏi: *"Những người mới đến đều được nữ chủ nhân đón tiếp như thế để hợp thức hoá là "người đàn bà thuộc harem" chăng?"* Hay là: *"Nàng bị Thế tử Hassan lựa chọn và hôm nay là ngày..."* LyLy không dám nghĩ tiếp, toàn thân run lên khi nghĩ đến hôm nay mình phải kết hôn với Thế tử Hassan! Nàng không biết mình sẽ phản ứng ra sao? Nếu sự thật đúng như nàng tiên đoán. Nàng hy vọng là không phải!

Trong khi tâm tư LyLy rối loạn, quanh nàng mọi sự vẫn diễn tiến... Hai nữ gia nhân gọi đầu, kỳ cọ, xoa sát thân người nàng bằng miếng bông đá thật êm. Một lúc chúng điệu nàng ra khỏi hồ nước, khoác lên mình nàng chiếc áo choàng, rồi đặt nàng ngồi trên ghế đối diện với bà vợ của Thế tử. Dù thấy mặt người ấy hai lần, nhưng chỉ qua cái nhìn từ xa. Cả hai chưa hề trao đổi nhau câu nói nào, cũng chưa chào nhau, nên LyLy rất ngỡ ngàng ngừng khi ngồi trước mặt bà ta. Nhất là đôi mắt sắc như dao của bà nhìn chòng chọc nàng từ đầu đến chân, y như muốn phanh thây xé thịt nàng ra muôn mảnh!

Nàng vốn không là kẻ biết khờ sợ trước khí thế người khác. Nhưng trước ánh mắt của người đàn bà mà nàng nhận ra là ánh mắt hùng hực ghen tuông, thì cũng không khỏi khiếp đảm sồn lòng trước kẻ đối đầu với mình! Bởi vì, trên thế gian này chưa kẻ nào đáng sợ bằng đàn bà ghen! Chỉ một điều LyLy không hiểu là dù bà ta có cái nhìn dữ dằn, thiếu thiện cảm với nàng, song lại chỉ huy cho hai gia nhân trang điểm, chải tóc, mặc xiêm y... Và cũng chính bà đích thân cài vương miện lên đầu nàng! Kế tiếp bọn gia nhân đội lên đầu nàng cái mạn kết bằng những mảnh vàng nhỏ, vuông dài, mỏng như giấy, xâu dính với nhau, che phủ từ đầu xuống mặt.

Tức thì người đàn bà vỗ tay ba cái... Đám mỹ nữ hình như đứng vệt qua, nhường chỗ cho mấy người từ cầu thang đi xuống. Vì bức màn bằng vàng đong đưa trước mắt, LyLy không thấy rõ những gì quanh mình... Nhưng hình như ẩn ẩn hiện hiện bốn tên nam gia nhân cao lớn cùng trạc khiến cái ghế hình thù như cái gai. Ghế đặt dính trên hai thành sắt thép vàng. Có thể nói đó là chiếc kiệu, không giống như kiệu của Tàu thời vua chúa, mà giống như kiệu của đế quốc La Mã ở Âu Châu ngày xưa.

Ghế vừa đặt xuống nền gạch thì hai nữ gia nhân dìu LyLy ngồi lên ghế. Bốn nam gia nhân mỗi người một đầu cây, lập tức khiến cái kiệu đi tuốt lên tầng trên. Tuy không trông rõ lắm, nhưng nghe tiếng chân rầm rập phía sau, LyLy đoán được đám mỹ nữ và người đàn bà vợ của Thế Tử đi theo kiệu. Bất thần tai nàng nghe tiếng ca nỉ non réo rắc của người đàn ông ... Hay nói đúng ra là tiếng cầu kinh của người đàn ông Hồi giáo, vang rền khắp trời đất cỏ cây... LyLy thừa biết đạo Hồi chỉ có đàn ông mới được đặt chân đến nhà thờ và đọc kinh vái Trời (tức Allah). Đàn bà ẢRập bị coi như nô lệ của đàn ông, không xứng đáng bước vào nhà thờ (mosquée) hay đọc kinh tụng niệm vái Trời!!! Bởi thế nàng đoán hiện thời bọn đàn ông ở đâu đó đang hướng về Thánh Địa (thuộc ẢRập Saudi) vái lạy. LyLy tự hỏi: *"Phải chăng họ đang hành lễ dâng vật tế thần? Và phải chăng vật dâng hiến chính là mình?"*

Tiếng cầu kinh vừa dứt thì kiệu cũng khiêng ra khỏi nhà và thoảng một cái đã đến nơi dừng kiệu. Vì sự thật họ chẳng đưa nàng đi đâu xa. Kiệu chỉ đánh một vòng ngoài vườn để đi qua bên kia tòa lâu đài. Chính là nơi mà LyLy đã lưu ý hôm trước và đoán là chỗ ở của Thế tử Hassan. Họ khiêng nàng vào nhà, đặt chiếc kiệu giữa đại sảnh. LyLy không trông rõ đại sảnh này lớn nhỏ và trần thiết ra sao? Nàng chỉ thấy thấp thoáng rất nhiều đàn ông mặc y phục ẢRập màu trắng, đầu quấn khăn rằn sọc đỏ, ngồi thành hàng dưới nền thảm, phía bên

hữu. Và hình như vợ của Thế Tử và đám mỹ nữ đi theo sau kiệu đều lần lượt vào ngồi thành hàng phía bên tả.

Bỗng có một bàn tay mang găng diu nàng ra khỏi kiệu và dắt đi tới trước vài bước... Người ấy dỡ cái mạng che trước mặt nàng ra...LyLy sửng sờ kích động khi nhận ra người ấy là Thế tử Hassan trong bộ y phục vương giả ẢRập ngày đại lễ. Hình như ông ta có hơi gầy, thần sắc mệt mỏi, mặt hơi tái như người vừa trải qua cơn bệnh. Tuy vậy ánh mắt của ông ta vô cùng thân ái và tràn trề hạnh phúc khi nhìn nàng. LyLy những tưởng bọn hầu cận đưa nàng vào tạm sống ở "harem" vài hôm, chờ khi Thế tử Hassan lành bệnh ông ta sẽ tiếp xúc với nàng bàn chuyện tình yêu và hôn nhân. Lúc ấy nàng sẽ cho Thế tử biết nàng không thể làm vợ ông ta, vì nàng đã có người yêu. Hơn nữa nàng đã quen sống trong xã hội Âu Mỹ, ngay cả xã hội Việt Nam, người phụ nữ bình đẳng với nam giới. Quan niệm đàn bà là nô lệ của đàn ông theo tư tưởng dân Trung Đông nàng không thể dung nạp và nhất là nàng không thể sống tù túng trong "harem", dù được cung phụng như bà hoàng chẳng nữa!

Sáng nay bất thần bị hai nữ gia nhân điệu đi ra từ phòng riêng, rồi mọi sự khác thường xảy ra từ hồ tắm, đến lúc lên kiệu... LyLy vẫn tưởng là phong tục gia nhập "harem" cầu kỳ, lòng vốn tò mò nên lặng yên mặc tình thiên hạ bày bố sắp đặt mọi đi đứng của mình. Bây giờ thì rõ ràng lắm rồi! Người ta đang tổ chức lễ cưới cho nàng với Thế tử Hassan!

Bấy lâu vào sinh ra tử, mỗi khi cận kề với cái chết, LyLy phấn đấu tới cùng để thoát hiểm nguy. Nhưng lần này trước sự kiện quái lạ, không phải cái chết, mà chứng kiến một hôn lễ trang trọng chưa từng thấy và mình chính là người trong cuộc, khiến LyLy ngớ ngẩn tâm thần, miệng muốn nói, muốn phản đối, nhưng cổ họng như bị nghẹn, âm thanh không thể thoát ra... Thế Tử Hassan sẽ kéo tay nàng cùng với ông ta quỳ xuống trước mặt một người ngồi bệ vệ trên cao, trên cái ghế hình thù giống cái gai vua, cung kính nói: *"Thưa cha! Con xin phép giới thiệu cha: "người vợ thứ hai con đã chọn. Con tin nàng sẽ sớm cho con đưa con trai để thừa kế vương nghiệp và cai quản tài sản của cha"*.

Hóa ra người ngồi đó là cha của Thế tử Hassan! Ông ta đích thực là Lãnh chúa (Emir) Abdul. Một người giàu có nức tiếng trên thế giới. LyLy liếc mắt nhìn ông ta...thấy ông ta để râu quai hàm, tuổi khoảng trên sáu mươi, thần sắc oai phong凛冽. Thấy mặt ông ta, không hiểu sao bao nhiêu can đảm trong lòng LyLy biến mất! Và không những nàng không dám mở miệng nói lời gì, ngay cả không dám ngẩng mặt lên, vì sợ tia mắt của ông ta! Chưa bao giờ LyLy cảm thấy mình nhỏ nhoi hèn nhát đến như thế!

Bỗng có một giọng nói chậm chạp phát ra:

- Này con dâu thứ hai! Con hãy sớm cho ta một đứa cháu nội đích tôn. Con dâu thứ nhất đã không thể cho ta đứa cháu thừa kế, ta đặt hy vọng ở con.

LyLy dồn hết can đảm và khí lực, thét lên:

- Tôi không thể làm con dâu của ông. Tôi không thể kết hôn với Thế tử Hassan!

Nhưng quang cảnh vương giả và không khí trang nghiêm trước mắt khiến nàng khiếp sợ, âm thanh phát ra không rõ, chỉ nghe mấy tiếng lí nhí trong cổ họng! Không nghe rõ được câu nói trong cổ họng nàng, nhưng Lãnh chúa Abdul đoán nàng muốn nói lời cảm tạ và tuân lệnh. Ông gục gật đầu ra chiều vừa ý.

Thế tử Hassan thấy cha có cái nhìn ưu ái với người vợ thứ hai của mình, trong lòng vui sướng, nói:

- Thưa cha, nàng tuy là gái Á Châu, nhưng lại thông hiểu ẢRập. Con tin nàng sẽ học mau lẹ Thánh kinh (Coran) của Hồi giáo chúng ta.

- Tốt lắm! Con hãy đưa nàng vào « động phòng hoa chúc » đi! Ta và quan khách ở đây liên hoan tiệc cưới, chờ con trở ra tham dự.

Phong tục người ẢRập là chú rể đưa cô dâu vào « động phòng hoa chúc » ngay khi quan khách bắt đầu dự tiệc. Một lúc sau chú rể trở ra phòng tiệc mang tấm vải trắng có huyết trình của vợ để cáo trình với mọi người « mình đã cưới một cô gái còn trinh trắng ». Bởi thế Lãnh chúa mới bảo con trai đưa cô dâu vào « động phòng hoa chúc ».

Thế tử Hassan vâng lệnh cha, cúi đầu chào cha, rồi đứng lên gắn tấm mạng che mặt LyLy trở lại. Sau đó ông mới đỡ nàng đứng lên dắt đi. Giàn nhạc đầu đó bỗng trời lên âm ỉ... Đại sảnh im phăng phắc lúc này, giờ xôn xao tiếng cười nói của hằng trăm người tham dự tiệc cưới. Bọn gia nhân từ nhà bếp khiêng ra những mâm

thức ăn thơm phức, còn nóng hổi...nào dê nướng, nào trầu thui... nào rượu, nào hoa quả, nào bánh trái...
Một yến tiệc vĩ đại chưa từng thấy!

Tâm trạng của LyLy lúc đó giống như cái máy, di động tùy theo điều khiển của người. Hồn nàng như rời thân xác, như đang phiêu diêu bay bổng ở cõi mộng mơ nào đó vô cùng kỳ quặc? Thần trí nàng thì hết sức khẩn trương, y như kêu gọi nàng hãy tỉnh thức, hãy phấn đấu ... Chẳng rõ Thế tử Hassan dắt nàng đi bao lâu? Đưa nàng đến chỗ nào? Chỉ biết khi đôi cánh tay rắn chắc của ông ta bỗng nàng đặt lên chiếc giường vương giả, tháo gỡ màn che mặt, vương miện, trâm lược trên tóc ...và bắt đầu chạm đến khuy áo thì LyLy vụt bật ngồi dậy như cái lò xo, đẩy ông ta ra nói:

- Không! Xin đừng! Xin đừng buộc tôi phải làm vợ ông!

Nước mắt nàng chảy ra cùng với giọng nói thảm thiết. Thái độ của nàng thật bất ngờ, khiến Thế Tử Hassan kinh ngạc đến sửng sò, mặt tái ngắt.

LyLy nhìn ông ta với ánh mắt đầy lệ, khẩn cầu:

- Xin hãy tha tôi! Đừng buộc tôi làm vợ ông! Tôi không thể được đâu!

Nàng vừa nói vừa ôm mặt khóc như mưa. Thế tử Hassan thấy nàng khóc thảm thiết như vậy, mày ông cau lại, đứng lặng yên nhìn nàng không nói tiếng nào. Một lúc ông thở ra, nhỏ nhẹ bảo:

- Từ lúc bọn cận vệ của tôi đưa nàng về đây, cho đến khi cử hành hôn lễ, nàng không tỏ ý gì phản đối. Tôi định ninh nàng đã bằng lòng làm vợ tôi. Giờ đây hôn lễ đã cáo Thiên Địa. Allah đã chứng giám. Cha và quan khách đã thừa nhận. Nàng không muốn làm vợ tôi cũng không được đâu!

LyLy lắc đầu nguầy nguậy:

- Không! Muôn ngàn lần không! Không thể được!

Thế Tử Hassan nhíu mày hỏi:

- Vì sao nàng không thể làm vợ tôi?

- Vì chúng ta là hai kẻ xa lạ, không quen biết, tôi chưa có tình...

Thế tử Hassan ngắt lời, giọng dàu dàu:

- Nàng nói như thế là không đúng! Chúng ta đã từng gặp nhau, đã quen nhau, đã nói chuyện với nhau... Và tôi đã yêu nàng ngay từ phút đầu thấy nàng trong lớp áo nam tử ở khách sạn Paradise ở Al- Ain. Có thể nói trong đời tôi đây là lần thứ nhất tôi biết thế nào là yêu. Cũng chính vì thế mà tôi đau bệnh tương tư. Rồi sau đó nghe tin nàng bị mất tích, tôi cuống cuống lo sợ nàng rơi vào tay bọn hiểm ác, ngày đêm mất ngủ quên ăn, lo lắng cho sự an nguy của nàng. Mãi đến khi bọn cận vệ tìm được nàng đem về đây, tôi mới an định tinh thần, sức khoẻ dần dần bình phục, nhưng nỗi tương tư mỗi ngày một hơn thêm. Và tôi chợt biết rằng tình yêu trong lòng tôi đối với nàng đã sâu đậm lắm. Tôi không thể vui sống, nếu không có tình yêu này. Vì thế tôi mới quyết định chọn nàng làm vợ và xin phép cha tổ chức hôn lễ. Chúng ta đã là vợ chồng ngay từ phút cáo Allah. Nàng hiện là vợ hôn phối thứ hai của tôi rồi!

Lyly nói trong nước mắt ràn rụa:

- Nhưng mà...nhưng mà tôi chưa yêu Thế tử. Hơn nữa, tên họ tôi là gì? Gia cảnh tôi ra sao? Thế tử chưa rõ gì về tôi, sao có thể nói yêu tôi một cách dễ dàng và hời hợt như thế được?

Thế tử Hassann cười nhỏ:

- Nàng lầm rồi! Tôi bị cú sét ái tình ngay đêm gặp nàng, nên ngày hôm sau cùng bọn cận vệ trở lại khách sạn Paradise tìm nàng. Dè đâu lúc tôi tới nơi mới biết nàng bị mất tích. Tôi liền ra lệnh cho cảnh sát và cơ quan an ninh tận lực truy tầm tung tích nàng. Dù vậy tôi vẫn không an tâm, một mặt sai bọn hầu cận chia nhau đi tìm nàng khắp hang cùng ngõ hẻm trong xứ, một mặt cho người xuất ngoại điều tra gia cảnh của nàng để báo tin cho thân nhân. Nhờ đó tôi biết nàng là một kiều nữ ViệtNam, có tên là Lê Nguyễn Ly Ly, sống một mình trong gian phòng xinh xắn của toà cao ốc ở Genève, Thụy Sĩ, dù trên giấy tờ nhập cảnh xứ tôi nàng mang tên Mme Dumas Charoen Saranya, một cái tên đàn bà Thái lấy chồng Thụy Sĩ.

Những lời vừa kể của Thế Tử Hassan khiến LyLy rúng động, toát mồ hôi lạnh! Hoá ra ông ta đã biết khá nhiều về nàng! Không hiểu cái tên LL12 và nghề nghiệp của nàng, ông có biết không? Nàng ngược mắt dẫm lệ nhìn ông... Thấy ông có gương mặt tuấn tú, khã ái, giọng nói ôn hòa, lòng sinh cảm tình và kính trọng. Tự nghĩ:

«Nếu không nhờ người này qui động toàn lực cảnh sát và thuộc hạ tìm kiếm giải thoát ta khỏi động Musa, thì giờ đây ta đã rơi vào kiếp đời oan nghiệt như nàng Kiều ở chốn lầu xanh, mặc cho bọn thô lỗ đày đoạ thân xác. Ơn của Thế tử ví bằng ơn sanh thành, thì dù cho ta có phải làm nô lệ suốt đời cho ông để đền đáp cũng xứng đáng, huống hồ được ông yêu thương, chọn làm vợ?» Khôn nỗi con tim có lý lẽ của nó. Nàng không thể yêu người ấy, dù ông giàu có tột bậc và uy quyền bậc nhất. Nàng có thể vì ông là ân nhân, bằng lòng làm gia nhân, làm nô lệ để đền đáp ân nghĩa, nhưng không thể chấp nhận làm vợ! Bởi vì nàng quan niệm vợ chồng

lấy nhau cả hai phải yêu nhau mới có cuộc sống hạnh phúc gia đình. Hôn nhân gượng ép giữa hai người vốn là địa ngục trần gian!

Và lại hiện tại con tim nàng đã có chủ. Nàng yêu tha thiết Vân Trường, một người tình bao phen vì nàng mà suýt hy sinh mạng sống. Trên thế gian này chàng là người đáng trọng đáng thương nhất. Chàng có một dĩ vãng vô cùng bi đát, nhưng lại có tấm lòng cao cả vì dân vì nước, rất xứng đáng cho nàng dâng hiến cuộc đời và tình yêu để bù đắp những thiệt thòi trong đời chàng. Còn Thế tử Hassan là người đã được hưởng tất cả ân huệ của Trời. Không có nàng, ông vẫn còn bà vợ và hàng chục mỹ nữ chung quanh. Ông còn gia tài kết sù và uy quyền của con trai Lãnh chúa, tương lai thừa kế vương tước... Chắc chắn nay mai ông sẽ tìm được một người đàn bà lý tưởng để yêu và ông sẽ quên nàng dễ dàng.

LyLy đè nén cảm xúc, nhìn Thế tử Hassan bằng cái nhìn cảm kích, giọng nói đầy ân hận:

- Ông Thế tử giải thoát tôi khỏi chốn nhơ bẩn, tôi không biết lấy gì đền đáp, chỉ biết nói « suốt đời tri ân ». Tôi cũng rất cảm động trước tình yêu Thế tử đã dành cho tôi. Nhưng tôi xin Thế tử hãy quên tôi đi! Tôi không xứng đáng với Thế tử đâu! Cũng có thể hôm nay Thế tử yêu tôi chỉ là giây phút sôi nổi bột nhất thời trong lòng mà thôi. Hãy tìm một mỹ nữ khác làm vợ để có một đứa con nối dõi vương nghiệp. Tòa nhà này có biết bao giai nhân đang chờ Thế tử đoái hoài...

Thế tử Hassan ngắt lời nàng bằng giọng cười chua chát:

- Phải lắm! Tòa nhà này có hàng chục giai nhân muốn làm vợ và sinh con cho tôi để được hưởng phú quý, để làm chủ giàn khoan dầu và núi bạc chất trong ngân hàng. Họ đến với tôi vì nghe biết tôi là con trai của Lãnh chúa Abdul, chứ không vì tình yêu. Đó là lý do tại sao tôi không yêu họ và không chọn họ làm vợ.

LyLy không biết nói sao để khuyên nhủ người ấy buông tha mình? Sắc mặt nàng dầu dàu, hai tay bầu vú với nhau. Thế tử Hassan chợt nắm tay nàng mơn trớn nhẹ nhàng, giọng ngọt ngào:

- LyLy! Cho tôi được gọi nàng bằng cái tên khã ái của nàng. Như tôi đã nói, tôi bị cú sét ái tình, yêu nàng ngay đêm hội ngộ đầu tiên, chỉ vì thấy nàng không có chút động tâm khi nghe biết tôi là Thế tử, con trai duy nhất của Lãnh chúa dầu hỏa. Trên thế gian này tìm được một phụ nữ không tham phú quý, tiền của và danh vọng, quả khó hơn việc mò kim dưới đáy bể! Bởi thế tôi mới si mê nàng, mới quyết định cưới nàng. Mong nàng chấp nhận duyên tình với tôi.

- Thế tử yêu tôi, nhưng tôi chưa yêu Thế tử, hay cũng có thể nói tôi không thể nào yêu Thế tử, thì chúng ta làm sao có thể kết duyên chồng vợ?

- Tôi biết hiện tại em chưa yêu tôi. Nhưng tôi tin với tình yêu chân thành của tôi hết lòng yêu em, phụng sự em... Một ngày kia em sẽ yêu tôi, nhất là khi chúng ta có con với nhau. Còn nếu em nói không thể yêu tôi, vì chưa có sự chấp thuận của cha mẹ, hay bất cứ lý do nào khác, tôi cũng có thể giải quyết.

LyLy muốn nói: «*Tôi không thể yêu Thế tử vì tôi đã có người yêu*», nhưng nàng không nỡ làm đau lòng người ấy, nên nói:

- Quả thật tôi còn gia đình cha mẹ, còn quê hương, còn nghề nghiệp... Làm sao tôi có thể dứt bỏ tất cả để sống ở đây?

- Em hãy cho tôi biết cha mẹ em hiện sống ở đâu? Tôi sẽ đích thân đến gặp cha mẹ em để xin phép và đền bù cho hai người. Còn quê hương thì em là phụ nữ, đâu có trách nhiệm phải lo? Hãy để cho nam tử dân tộc em gánh vác. Nghề nghiệp thì các hãng sở chỗ em làm dù có thiếu em, họ cũng đâu có khó khăn hay thiệt thòi gì? Mà giả tử nếu có, tôi cũng có thể giải quyết.

Thế tử Hassan nói đúng lắm! Trên thế gian này đồng tiền làm chúa tể và có thể giải quyết mọi khó khăn. Nàng đã từng nghe một cô gái người Mỹ yêu một ông hoàng Ả Rập, bị cha mẹ chống đối. Nhưng đến khi cha mẹ cô được chú rể đưa tặng 10 triệu mỹ kim (chuyện có thật) thì mọi việc yên xuôi ngay. Cha mẹ nàng không thuộc loại tham tiền, nhưng nếu con gái được một ông chồng uy quyền danh vọng, giàu có tĩ phú, lại hết lòng yêu thương con mình, chắc cũng sẽ hoan hỉ vui mừng chấp nhận cuộc hôn nhân này.

Còn nghề nghiệp thì nàng biết Chef nàng quá rành! Đối với ông chỉ có việc giải thoát dân tộc khỏi ách Cộng sản là quan trọng. Ông sẵn sàng hy sinh tất cả để đạt tới mục đích. Ví như lần gửi nàng qua Moscou, ông đã biết trước nàng sẽ làm vợ một tên Nga, vậy mà ông chẳng ngần ngại thương tiếc cho tấm thân của nàng! Chuyến này... giả tử Thế tử Hassan đưa tặng cho cơ quan CPQ và đảng Phục Quốc VN vài chục triệu mỹ kim để chuộc nàng, chắc chắn Chef sẵn sàng bán đứng nhân viên của mình để có số tiền lớn hoạt động cứu quốc.

Nghĩ đến Chef và công cuộc cứu quốc, LyLy nghe lòng chùng lại. Tự hỏi: «*Nếu như Thế tử Hassan sẵn sàng tặng cho đảng Phục Quốc VN một số tiền, nàng có bằng lòng kết duyên với ông ta không?*» Bấy lâu, nàng chẳng đã vì nghề nghiệp mà vào sinh ra tử đó sao? Lần công tác ở Thái Bình Dương suýt chết. Chuyển về Saigon, chuyển đi Cam Ranh từng giáp mặt với tử thần. Những tháng ngày bị giam lỏng ở đảo Trường Sa, hay những ngày tù gian khổ ở nhà ngục Bắc Kinh... Tất cả, tất cả...những gì trải qua trong đời nàng, chẳng phải là nàng đã chấp nhận hiến dâng đời mình cho công cuộc cứu quốc đó sao?

Vậy tại sao lần này nàng không sẵn sàng hy sinh? Làm vợ Thế tử Hassan quả không là một hy sinh thiệt thòi, nếu không muốn nói may mắn. Tại sao nàng khư khư từ chối? LyLy chợt hiểu: «*Nàng có thể hy sinh cho gia đình, cho tổ quốc, cho nghề nghiệp... Nhưng không thể hy sinh cho tình yêu, không thể phụ người tình nhiều thiệt thòi để lấy chồng sang giàu quyền thế*». Cho nên chỉ có cái chết mới có thể giữ vẹn tấm tình chung mà thôi! «*Vân Trường ơi, Em không thể phản bội anh. Bởi trên thế gian này không ai có tấm lòng cao quý, nhiều hy sinh như anh. Anh rất xứng đáng cho em tôn thờ trọng vọng và thương yêu. Và chỉ có anh mới khiến em xem thường danh vọng tiền của của người đời. Mong rằng giây phút này, ở phương trời nào đó...anh hiểu cho em, vì lâm vào hoàn cảnh không thể giải quyết nên đành chọn cái chết, dù em rất mong có ngày cùng anh sum họp kết tình.*» Nàng kêu thảm thiết trong lòng như thế, nước mắt lăn tã tuôn rơi...

Thế Tử Hassan không hiểu tâm tình trong lòng nàng. Thấy nàng khóc ông đau lòng xót dạ, mà không biết dỗ dành ra sao? Cả hai ngồi im lìm bất động bên nhau. Mỗi người một tâm trạng đau buồn và tuyệt vọng. Thời gian cứ thế trôi qua...một giờ...hai giờ...ba giờ... Lãnh chúa Abdul và quan khách đã tàn buổi tiệc, nhưng không thấy chú rể trở ra sảnh đường trình «*tám huyết trình*», ai nấy đều nôn nao chờ đợi. Nhiều tiếng xì xầm cườì nhỏ cho rằng: «*Thế tử quá si mê vợ mới, nên cuộc động phòng mới kéo dài lâu như thế*». Thiên hạ bàn tán, thiên hạ xầm xì...Lãnh chúa Abdul nghi ngờ có việc không ổn xảy ra giữa cô dâu và chú rể. Ông đi tới đi lui, sắc mặt có phần lo lắng, có phần tức giận. Phong tục ẢRập người mẹ rất có quyền với con trai. Chỉ vì mẹ ruột của Thế tử đã qua đời, những bà vợ khác của ông tuy hiện diện trong phòng tiệc, cũng không thể đến tư phòng của Thế tử để kiểm soát dòm ngó. Còn ông là một vị Lãnh chúa, ông phải giữ thể diện trước quan khách, không thể đích thân đến rình mò con trai và con dâu xem cái việc động phòng ra sao?

Ông chợt nghĩ, con dâu thứ nhất của ông có thể sai làm điều này. Ông phát tay ra lệnh vợ của Thế tử Hassan đến gần, bảo nhỏ:

- Saniya! Con vào phòng hoa chúc coi việc gì xảy ra? Tại sao tới giờ này Thế tử vẫn chưa trở ra trình diện «*tám huyết trình*»?

- Thưa vâng!

Người đàn bà có tên Saniya, vợ thứ nhất của Thế tử Hassan vì chưa sinh được con trai nên không được cha chồng thương quý lắm. Nhiều năm qua Thế tử Hassan để tâm tìm vợ thứ hai, nhưng chưa gặp nàng nào vừa ý. Một phần Thế tử không tìm ra người lý tưởng cho mình, một phần vì bà vợ Saniya phá đám. Tuy phong tục ẢRập và giáo điều của Hồi giáo cho phép đàn ông có quyền có bốn vợ. Nhưng tên thế gian này đâu có người đàn bà nào thích có kẻ thứ hai chia sẻ tình yêu với mình?

Từ khi Thế tử gặp LyLy ở khách sạn «*Paradise*» đêm đó, ông bị tiếng sét ái tình, trở về nhà đau tương tư. Sau hay tin nàng mất tích, ông hết lòng tìm kiếm. Đến khi bọn cận vệ tìm được LyLy đem về «*harem*», dĩ nhiên Saniya đều biết mọi sự và bà ta cũng biết rằng người con gái đó sẽ được phong làm vợ thứ hai. Cho nên ngay từ ngày đầu thấy LyLy ở hồ tắm, Saniya mới nhìn nàng bằng ánh mắt ghen ghét hậm hực. Dù vậy sáng nay bà phải cố gắng làm bổn phận của người vợ lớn. Có nghĩa là bà phải chăm coi việc tắm rửa, trang điểm, phục sức cho cô dâu và cùng đám mỹ nữ tổ chức nghi lễ theo phong tục cổ truyền.

Nghe cha chồng bảo mình đi rình «*phòng hoa chúc*» coi việc gì xảy ra, Saniya hết sức phấn khởi, hấp tấp chạy đi, hy vọng có điều bất ổn xảy ra giữa chồng với người vợ mới cưới, để địa vị độc tôn của bà kéo dài cho đến ngày bà có thể sinh được một đứa con trai. Phòng hoa chúc là một phòng nằm phía trái của tòa nhà, cách đại sảnh bởi lối đi rộng lớn. Lúc sắp đến nơi, Saniya bước thật khẽ, đặt tai lên cửa nghe ngóng bên trong... Chừng như không nghe động tĩnh gì, Saniya nhẹ mở cửa phòng he hé nhìn vào...thấy cô dâu và chú rể ngồi im lìm trên giường, áo cưới còn nguyên vẹn chưa cởi. Chứng tỏ cuộc động phòng chưa xảy ra.

Saniya còn đang thắc mắc, vụt thấy Thế tử Hassan phóng xuống giường, kêu lên giọng hoảng hốt:

- Chết chửa! Chúng ta ở trong này quá lâu mà tôi chưa trở ra đại sảnh trình «*tám huyết trình*». Chắc mọi người xôn xao bàn tán. Tôi phải giải quyết việc này!

Không hiểu câu nói của Thế tử Hassan, LyLy ngẩng mặt còn ướt lệ nhìn ông, hỏi:

- Thế tử muốn nói gì? Tôi không hiểu!

Thế tử Hassan đi đến bên giường, đưa mắt âu yếm nhìn nàng, rồi chỉ mảnh vải trắng trải trên giường, khẽ hỏi:

- Em có biết mảnh vải trắng này là gì không?

LyLy lắc đầu nói:

- Tôi không để ý. Nhưng Thế tử đã hỏi, tôi cũng có thắc mắc. Giường nệm đã có tấm trải (drap) đẹp để thế kia, sao còn phủ thêm mảnh vải này?

- Chính là mảnh vải để lưu huyết trình của em, mà tôi phải đưa ra trình mọi người để chứng tỏ cuộc động phòng đã hoàn mỹ.

LyLy chột hiểu, bật lên tiếng cười, giọng chua chát mỉa mai, cùng lúc với nước mắt ứa ra:

- Thấy chưa? Thế tử đâu có biết gì về tôi? Tôi đã từng kết hôn, tôi đã là đàn bà... Làm sao Thế tử có được tấm huyết trình để trình cáo mọi người ngay bây giờ? Tốt hơn Thế tử nên chọn người khác và cho tôi được tự tiện rời chỗ này.

Nàng những tưởng sau lời thú nhận của nàng, Thế tử Hassan sẽ đau đớn thất vọng khi biết nàng đã là đàn bà. Dè đâu Thế tử mỉm cười, nhỏ nhẹ bảo nàng:

- Tôi đã tiên đoán điều này. Thấy em mang thông hành Mme Dumas, tôi nghĩ, nếu em là gái tơ chắc không thích mang giầy tờ một vị phu nhân. Dĩ nhiên phong tục không cho tôi cưới vợ là một người đàn bà. Nhưng tôi là người từng sống nhiều năm ở Âu Mỹ, tiêm nhiễm văn hoá và tư tưởng Âu Mỹ, nên đối với tôi, em là con gái hay đàn bà không quan trọng. Quan trọng người vợ tôi cưới phải là người tôi yêu. Tuy nhiên phong tục đã như thế, tôi khó thể không theo, nhất là ở địa vị vương tước. Nhưng em đừng lo! Tôi đã dự liệu điều này và đã có sẵn lộ huyết để ngụy tạo một «tấm huyết trình» trình mọi người.

Dứt lời Thế tử Hassan bước đến kệ tủ, với tay lấy lọ huyết. LyLy tuột xuống giường chạy theo níu lại, sụm dưới chân ông ta nghẹn ngào nói:

- Đừng! Đừng! Thế tử đừng nên ngụy tạo! Tôi không thể nào làm vợ Thế tử. Nếu Thế tử yêu tôi, xin cho tôi được rời chốn này.

- Dù nàng không muốn làm vợ tôi, mà muốn rời chỗ này ngay lúc này không phải dễ dàng. Bởi nàng đến đây là do bọn cận vệ tôi chuộc về « harem » với cái tên Ả Rập Sarah Madmida. Nếu không vì sự vô tình tôi gặp nàng ở khách sạn đêm đó thì không ai biết nàng là ai? Madame Dumas một du khách trên xứ này đã biệt tích, không còn tồn tại nữa! Hiện tại trên xứ này nàng là một nô lệ, thuộc sở hữu của Harem. Huống chi sáng nay nàng có nghe tiếng cầu kinh không? Hôn lễ đã cáo Allah. Nếu nàng không làm vợ tôi, là trước Allah nàng đã mang tội phản bội chồng. Ngày xưa những người đàn bà phản bội chồng, hay những cô dâu không còn trinh tiết, sẽ bị đưa vào chuồng thú cho cạp xé thây. Ngày nay khó mà lường được cơn thịnh nộ của cha. Nếu nàng bị cha bắt tội, hành hạ... Tôi làm sao cứu nổi? Mà nếu nàng có bề gì, tôi sống cũng như chết mà thôi!

Thế tử Hassan vừa nói vừa đỡ LyLy đứng lên, dìu nàng ngồi trên ghế bành trong phòng. Rồi ông bồng sụm cạnh chân nàng, sắc mặt khẩn cầu, giọng tha thiết:

- Anh van em! Hãy để cho anh giải quyết chuyện khẩn cấp lúc này của chúng mình. Tạm thời chúng ta cứ đóng vai trò chồng vợ. Nhưng anh hứa sẽ không đụng tới em, chờ đến bao giờ em yêu anh, sẵn sàng làm vợ anh, lúc đó chúng ta mới ân ái với nhau, để em cho anh một đứa con, không phải chỉ để thừa kế vương nghiệp hay sản nghiệp, mà để tình yêu của chúng ta trọn vẹn hạnh phúc.

Còn nghĩa cử nào cao quý hơn nghĩa cử ấy? Còn tấm lòng nào chân thành hơn tấm lòng ấy? Còn mối tình nào tha thiết hơn mối tình ấy? Dù không yêu Thế tử Hassan, nhưng nghe những lời chí tình đó, nàng không khỏi cảm động, nước mắt đổ ra tầm tã. Nàng nói trong nghẹn ngào:

- Tấm chân tình của Thế tử dành cho em thật to lớn và cao cả. Quả thật đã làm rung động tim em. Tiếc rằng tình chàng đến với em đã quá muộn, vì em đã có người yêu. Con tim em đã có chủ! Em không thể phản bội người ấy để kết hôn với Thế tử. Mong chàng hiểu rõ lòng em, mà tha thứ cho em đã từ chối mối tình cao quý của chàng.

Thế tử Hassan hỏi trong tuyệt vọng:

- Có thật anh đã đến với em quá muộn rồi sao? Anh không còn hy vọng được em yêu nữa sao? Anh thật sự muốn biết người em yêu là người như thế nào mà đã chinh phục được tim em?

LyLy đáp bằng giọng hiu hắt:

- Chàng là một người không tiền của, không danh vọng, không quyền thế... Trên thế gian này chàng không có gì cả, ngay cả mẹ cha anh em! Một tấm thân cô độc, một dĩ vãng đau thương, nhưng lại có tấm lòng cao quý, đã vì quê hương mà không ngại hiểm nguy vào sinh ra tử, cũng đã vì em bao quên suốt hy sinh mạng sống.

Thế tử Hassan thở ra:

- Hoá ra chỉ vì anh có quá nhiều thứ nên không được em lựa chọn, không được em yêu?
- Sự thật là như vậy! Nếu như người ấy cũng giàu có, cũng quyền cao chức trọng, cũng có tất cả những thứ mà Thế Tử có... thì có lẽ em sẽ có rất nhiều phân vân trong sự chọn giữa hai người đàn ông đã hết lòng yêu em.

Thế Tử Hassan nói như hờn oán chính mình:

- Xuất thân vương giả và giàu có... cũng là kẻ có trọng tội đối với thiên hạ trên thế gian!

LyLy lắc đầu, nói giọng buồn thiu:

- Thế tử đừng nghĩ như vậy.
- Nếu em không cho là như vậy, tại sao em không thể công bằng chọn lựa anh?
- Thế tử nghĩ xem, nếu LyLy bỏ người tình nghèo để kết duyên với Thế tử, tức là LyLy vì tiền của, vì quyền uy, vì danh vọng... vì tất cả những thứ của Thế Tử mà chọn lựa. Thử hỏi LyLy có xứng đáng được Thế tử yêu nữa không?

Câu hỏi của nàng khiến môi miệng Thế tử Hassan đờ ra, không nói được lời gì thêm. Sở dĩ ông gặp LyLy chỉ một thoáng vào đêm hôm đó ở khách sạn mà đã yêu điên dại, vì là lần đầu trong đời ông gặp một người phụ nữ đặc biệt như nàng: « *Nghe biết ông là con trai Lãnh chúa đầu hỏa mà lòng dũng cảm không kích động, bị ông hạch hỏi chất vấn mà không khiếp sợ quyền uy* ». Nàng khác biệt hơn tất cả những người đẹp ông đã gặp. Giờ đây giữa hai người đàn ông yêu nàng, nàng chọn người tình thua thiệt không có gì, tức là không chọn ông. Đó chính là điểm cao quý của nàng, điểm đã làm rung động trái tim ông.

Trong lòng Thế tử Hassan lúc bấy giờ thật là mâu thuẫn! Bị nàng quyết liệt từ chối làm vợ, ông vừa đau khổ vừa tự ái, vì biết mình đã bại trận trên tình trường. Nhưng trong lòng ông không những không oán hận nàng, mà trái lại càng kính phục, càng yêu nàng hơn thêm!

Ái tình quả muôn đường lắt léo, mà con người không thể nào hiểu nổi những lý lẽ của con tim!

LyLy thừa biết nếu không chịu làm vợ Thế tử Hassan chắc nàng sẽ phải chết. Mà chịu làm vợ ông thì cuộc đời nàng cũng như đã chết trên sa mạc từ phút này... Bởi vì mãi mãi nàng không quên được Vân Trường. Thôi thì chẳng thà nàng chọn cái chết để không phụ lòng cả hai! Nước mắt nàng chảy ra ...chảy ra ...như giòng suối triền miên không dứt.

Thế tử Hassan thấy nàng cứ mãi khóc, đau xót lắm, lấy khăn thấm nước mắt cho nàng, cử chỉ hết sức dịu dàng âu yếm, rồi ngọt ngào bảo:

- Em đừng khóc nữa! Nếu mãi mãi anh không chinh phục được tình yêu của em, thì xin em tạm thời cùng anh đóng vai chồng vợ để không có điều gì xảy ra nguy hại đến em. Rồi sau này anh sẽ tìm cách để em bình an ra đi. Bây giờ em lên giường ngủ đi nhé? Anh phải làm tám huyết trình và ra ngoài đại sảnh trình thiên hạ.

Dứt lời ông liền lấy lọ huyết mà khi nãy ông đặt trên bàn nhỏ cạnh giường. Ông mở nút lọ huyết, nhưng chưa kịp đổ lên mảnh vải, thì thành linh cánh cửa phòng bị mở tung ra... Một người xông vào, cùng lúc với câu nói:

- Chàng không cần phải nguy tạo «mảnh huyết trình»! Tôi đã nghe rõ mọi sự giữa hai người rồi. Tôi phải trình cha vụ này.

Câu nói dĩ nhiên là của Saniya. Sau câu nói bà ta chạy vọt về phía đại sảnh.

Câu nói ấy không khác gì cú sét từ Trời đổ lên đầu LyLy và Thế tử Hassan! Nàng đang ngồi rũ rượi trên ghế, vụt đứng phắt dậy, trở mắt hãi hùng nhìn Saniya vừa xuất hiện và biến đi... Tuy nàng đã có ý chết và không sợ chết, nhưng không thể không sợ cơn thịnh nộ và sự trừng phạt của Lãnh chúa Abdul, nên toàn thân run lên, đôi chân không thể đứng vững, phải ngồi trở lại xuống ghế. Thế tử Hassan cũng chới với kinh hoàng, mặt tái mét. Ông lập tức phóng theo vợ, kêu lên:

- Saniya! Tôi van nàng! Xin nàng đừng nói lại với cha...

Thảm thay lời van cầu của Thế tử không ngăn được cơn ghen của vợ. Ông vừa ra đến đại sảnh đã nghe tiếng Saniya ong óng tường thuật những gì bà ta nghe thấy nơi phòng hoa chúc. Quan khách nhón nháo cả lên. Lãnh chúa Abdul đỏ bừng mặt vì hổ thẹn và tức giận. Ông quát lên khi trông thấy thằng con chạy tới:

- Hassan! Con dám qua mặt cha? Dám chọn một người nô lệ đã là đàn bà làm vợ? Con biết mình đã phạm tội gì không?

Thế tử Hassan sụm ngay dưới chân Lãnh Chúa Abdul, nài nỉ:

- Thừa cha! Con có tội dối gạt cha, cha muốn trừng phạt con ra sao, con cũng không oán trách. Chỉ xin cha đừng bắt tội nàng. Nàng không phạm tội gì cả! Mọi sự đều do con bày ra...

Lãnh chúa Abdul xô quý tử mình ra, phát tay ra lệnh cho hai tên hầu cận:

- Hai người kè Thế tử vào văn phòng của ta, khóa cửa nhốt Thế tử lại đó. Nếu bọn bây để Thế tử ra ngoài, ta sẽ trị tội chúng bây.

Hai hầu cận vâng lệnh ông, kè Thế Tử Hassan đi theo họ. Lãnh chúa Abdul chờ Thế tử Hassan đi khuất nơi đó, mới ra lệnh hai gia nhân đứng cạnh ông:

- Hai người tới phòng hoa chúc lúi cô dâu ra sân, chờ ta trị tội.

Hai tên nọ vâng dạ chạy đi. Lãnh chúa Abdul với sắc mặt hầm hầm bước ra cửa. Quan khách cùng với các bà vợ của ông và đám mỹ nữ với bọn gia nhân cũng ùng ùng theo phía sau. Mọi người đứng thành vòng tròn giữa sân cỏ. Đúng vào lúc ấy hai tên gia nhân kè LyLy từ trong nhà đi ra. Chúng dắt nàng đến trước mặt Lãnh chúa Abdul, bắt nàng quỳ xuống.

Lúc nãy Thế tử Hassan đã tháo gỡ vương miện, trùm lược và mạng che mặt của vợ, nên giờ đây quan khách đàn ông mới trông rõ bộ mặt của nàng. Một gương mặt đẹp tai tái, không phấn sáp, vì khi nãy nàng đã khóc quá nhiều, nước mắt đã lau sạch lớp trang điểm. Tóc nàng bung xỏa, rối beng, áo cưới xốc xếch... Bất cứ giai nhân khuynh thành đảo quốc nào trong hoàn cảnh ấy trông cũng thê thảm tiêu tụy vô cùng! Lại một điều nàng không khóc, không tỏ vẻ sợ hãi, cũng không dùng dằng chống đối khi bị kè đi, hay bị quỳ. Sắc mặt nàng thản nhiên đến độ lạnh lùng, khiến cho ai nấy, ngay cả Lãnh chúa Abdul cũng phải ngạc nhiên.

Bao giờ đến bước đường cùng, LyLy cũng can đảm một cách khác thường. Vì nàng đã chấp nhận cái chết! Lúc nãy trong phòng hoa chúc, trước mặt Thế tử Hassan, nàng đã từng nghĩ: *«Chẳng thà chết quách ngày hôm nay hơn là suốt đời quanh quẩn ở Harem, sống với người chồng không yêu»*. Sau đó bỗng nhiên vợ Thế Tử Hassan xuất hiện thình lình, khiến cả nàng với Thế Tử đều hoảng hốt chơi với. Giờ thì mọi sự đã định cuộc rồi! Nàng đã chấp nhận cái chết! Chấp nhận hình phạt!

Nàng ngẩng đầu nhìn rùng người trước mặt một cách dửng dưng và vô tư... Thế tử Hassan đã kể: *« Nếu là ngày xưa, cô dâu có tội sẽ bị đưa cho cọp xé thịt ăn »*. Ngày nay bất quá Lãnh chúa Abdul bắn vào đầu nàng một viên đạn, hoặc sai bọn cận thân phớt một nhát gươm vào cổ nàng. Gươm của Ả Rập hơi cong, như lưỡi hái sắc bén vô song, chắc chắn sẽ đưa nàng về thần chết thật nhanh.

Sự thật không đúng như LyLy tưởng tượng! Thấy nàng nhìn mọi người một cách tỉnh táo, đầu ngẩng cao, không khóc lóc, không van xin, Lãnh chúa Abdul cũng phải phục thâm. Trong đời ông có lẽ là lần đầu ông gặp phải một phụ nữ gan dạ như vậy. Cơn thịnh nộ trong lòng ông bỗng nhiên dịu xuống.

Dân tộc Ả Rập thuở xưa vốn là dân du mục, từng nhóm sống rải rác trên sa mạc, cuộc đời phải luôn luôn tranh đấu với những hiểm nguy thiên nhiên và các bộ lạc thù nghịch. Bởi thế đàn ông của họ lúc nào cũng tiềm tàng bản chất anh hùng, coi trọng kẻ can đảm. Đàn bà vì yếu đuối, khóc lóc, chẳng làm được tích sự gì, nên bị xem là thứ để giải trí và sinh con cho đàn ông.

Nhưng...

Người đàn bà đang quỳ trước mặt ông, quả không giống bất cứ người đàn bà nào khác trên thế gian! Cái đẹp của nàng làm mềm lòng người! Cái khí phách của nàng làm nao núng kẻ hung bạo!

Lãnh chúa Abdul nhìn nàng một lúc, chột thờ dài. Ông bỗng tuyên bố với mọi người:

- Con nô lệ này tội đáng bị phơi thân dưới ánh mặt trời cho đến chết. Nhưng nó là một phụ nữ có can đảm hơn cả nam tử. Thật đáng cho chúng ta khâm phục! Thôi thì ta đánh phạt nó 20 roi, rồi thả nó rời harem. LyLy đĩnh ninh mình sẽ bị giết chết, không ngờ Lãnh chúa tuyên bố chỉ đánh phạt 20 roi. Đối với bản án tử hình, 20 roi là hình phạt quá nhẹ, một ân xá đặc biệt! Nhưng thân xác người đàn bà ví như một cành hoa. Làm sao có thể chịu đựng nổi đường roi quất vào da thịt? Nàng nghe mình sẽ bị đánh 20 roi, mà sợ còn hơn cái chết, tâm thần rúng động, đầu óc hoảng váng, đôi chân như muốn sụm xuống.

Một tên gia nhân tuân lệnh chủ chạy về phía chuồng ngựa, chẳng mấy chốc mang đến một roi dây, vừa dài, vừa dẻo. Đó là loại roi dùng để điều khiển ngựa. Lãnh chúa Abdul phát tay ra lệnh cho hấn hành sự. Cái vòng người tự động nói rộng ra khi dây roi trên tay tên gia nhân vung lên...

Thình lình có một người từ phía sau đám gia nhân lao tới, nhào lên mình LyLy hứng trọn đường roi xé nát không gian! Hàng trăm con mắt sững sờ kinh ngạc, đồng kêu lên tiếng « ồ ». LyLy đĩnh ninh kẻ nhảy tới lãnh đòn thế mình là thế tử Hassan. Nàng ngóc đầu nhìn lên...Chứng thấy mặt kẻ đó, nàng kinh hoàng bất tỉnh! Chỉ vì hấn chính là tên gia nhân mặt mày xấu xí ghê tởm, từng rình mò theo dõi chặn đường nàng!

Tự nhiên có kẻ to gan dám phá rối phiên xử tội, Lãnh chúa Abdul tức giận quát lên:

- Tên kia là ai mà to gan thế? Người không sợ chết à?

Bỗng có một tên gia nhân khác chạy tới trước mặt Lãnh chúa, cúi đầu thưa:

- Bẩm Ngài, hấn là một thằng vừa câm vừa điếc.

- Hà? Tại sao có một gia nhân vừa câm vừa điếc? Ai tuyển dụng nó?

- Thưa Ngài, do chính Trung Úy Fadli, cận vệ của Thế tử tuyển dụng. Cách đây không lâu, Trung Úy gặp nó nằm chết giắc ở con đường đi tới tòa lâu đài, nên cứu nó đem về đây. Thấy nó sức lực và làm việc siêng năng, nên Trung Úy cho nó ở lại đây làm việc.

- Thôi được! Người kéo nó tránh ra đi. Ta đã tuyên bố đánh cô gái nô lệ kia 20 hèo, nên không thể dẹp bỏ được.

Tên nô chạy tới kéo tên câm ra. Nhưng hấn ôm cứng LyLy không thể nào gỡ ra được! Hai ba gia nhân bên ngoài thấy thế liền nhào vô giúp bạn. Nhưng ba người vẫn không gỡ nổi vòng tay như gong kềm của thằng câm! Một số quan khách không khỏi dần được tiếng cười, bật cười ha há... Vì bọn gia nhân xà nẹo với nhau không khác gì các cầu thủ giành nhau một trái banh!

Lãnh chúa Abdul bực tức, lại quát lên:

- Bọn bây tránh ra hết! Đừng tranh giành với thằng câm nữa! Một thằng mặt mày xấu xí lại hảo gái đẹp như vậy! Thôi được! Nếu hấn chịu lãnh 50 roi, ta sẽ cho hấn mang cô gái đi.

Rồi ông hất hàm nói với tên gia nhân hành sự:

- Người hãy quát thẳng tay nhé? Ta muốn coi thằng câm ấy lì lợm cỡ nào?

Có lẽ nhờ hấn vừa câm vừa điếc, nên không sợ hãi khi nghe lệnh của Lãnh chúa vừa phát ra? Vòng tay và tấm thân cao lớn của hấn không khác gì gà mẹ mở đôi cánh che chở cho gà con trước phong ba bão tố. Dung mạo của hấn rất quái dị, mà thái độ mê gái của hấn càng quái dị hơn!

“Trót trót”... Tiếng roi vi vút lúc bên tả, lúc bên hữu... Mỗi khi roi tới đích kêu lên âm thanh nghe rợn người. Tên câm vẫn gặng sức nghiêng qua ngã lại, hứng những đường roi cho cô gái nằm bất tỉnh trong tay hấn. Đến ngọn roi thứ 15, áo quần hấn đã rách tơi tả, da thịt có chỗ nứt ra, rướm máu... Trông hấn thê thảm vô cùng! Vậy mà hấn vẫn không buông cô gái ra!

Ngọn roi thứ 16 vung lên...Thình lình có một người từ trong nhà chạy ra, hét lên:

- Cha ơi! Xin cha ra lệnh dừng tay! Nàng không có tội gì! Hãy tha nàng đi cha! Con xin chịu tội thế nàng!

Chính là Thế tử Hassan vừa thoát khỏi sự kềm chế của bọn cận vệ. Lúc ra ngoài, nhìn thấy LyLy nằm đờ như một xác chết trong tay một gia nhân mình đầy máu, Thế Tử quá thương xót, nhào tới bằng người vợ mới cưới của mình. Nhưng tên câm ôm chặt cứng không chịu buông, khiến ông tức giận vung tay đập lên đầu hấn mấy cái “binh binh”. Lãnh chúa Abdul không muốn con trai dần co với tên gia nhân về cô gái nô lệ trước mặt quan khách, nên nói:

- Hassan! Nếu con muốn ta tha cho con nhỏ đó, ta sẽ làm vừa lòng con, đình chỉ việc xử tội. Nhưng ta cấm con không được đụng đến nó! Thằng câm đã lãnh đòn thế nó, ta đã hứa cho thằng câm mang nó đi.

Thế tử Hassan nghe mấy lời cha nói càng hoảng kinh, níu cha, run giọng khẩn cầu:

- Cha ơi! Nếu cha đã có ý tha nàng, hãy để con bảo bọn cận vệ đưa nàng rời chỗ này. Sao cha giao nàng cho một gia nhân gớm ghiếc kia mang đi chứ? Không được đâu! Con không thể...

Lãnh chúa Abdul lớn tiếng:

- Im! Nếu con không muốn ta giết con nô lệ đó thì câm miệng lại! Lời của ta là lệnh, không ai được chống lại, dù là con trai ta!

Sợ con trai bện bịu mãi với cô gái nô lệ, Lãnh chúa Abdul vội vàng lớn tiếng hỏi đám gia nhân:

- Ở đây đứa nào nói chuyện được với thằng câm, hãy bảo nó mang cô gái rời khỏi tòa nhà tức khắc.

Dứt lời ông ra lệnh quý tử đi theo ông. Thế tử Hassan sợ cha tức giận sẽ ra lệnh giết người vợ mới cưới của mình, nên buộc lòng phải theo cha vào nhà với bước chân nặng chịch. Lạ một điều khi Lãnh chúa vừa quay lưng đi, tên câm vùng đứng dậy vác LyLy lên vai chạy như bay. Y như hấn nghe được câu nói của Lãnh chúa, khiến nhiều người phải ngạc nhiên.

Cũng may cho hắn, không mấy người để tâm đến hắn, vì sân cỏ lúc bấy giờ trời nắng chan chan, không còn ai muốn đứng chần chờ ngoài sân thêm giây phút nào nữa! Lần này nhóm đàn ông đi vào tòa nhà bên hữu, nhóm phụ nữ trở về Harem bên tả.

Hôn lễ bất thành, Lãnh chúa Abdul mất mặt về chuyện con dâu, nên ông ra lệnh cho gia nhân bày thêm tiệc mới để mọi người vui vẻ ăn nhậu, quên đi những gì xảy ra... Thừa dịp mọi người vào nhà, cửa toà lâu đài khép lại để tránh cái nóng của mặt trời, không còn ai lưu ý đến mình, tên cầm liềm ôm cô gái chạy đến bãi đậu xe. Bãi đậu bữa nay có thêm mấy chục chiếc xe của quan khách từ các nơi tới. Nhưng tên cầm dường như đã tiên liệu trước, hắn chạy vào nhà xe của chủ nhân, đặt cô gái nằm lên băng phía sau của một chiếc xe jeep. Rồi hắn vào ngồi chỗ tay lái, rồ xe vọt đi...

(Hết Chương Hai)

.....

LL12 thật sự thoát khỏi cuộc tình với Thế tử Hassan? Nhưng nàng lại rơi vào tay một quái nhân góm ghiếc, cuộc đời sẽ ra sao? VT001 có thể cứu LL12 khỏi vùng sa mạc đầy kinh hoàng này không?

Mời Độc Giả đón đọc Chương Ba «**VT001 giải thoát LL12 khỏi lưới tình của vương tử ẢRập**»